திருக்கோயில்

மே - ஜூன் 1982 ரூ. 1-25 2-50

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை வெளியீடு

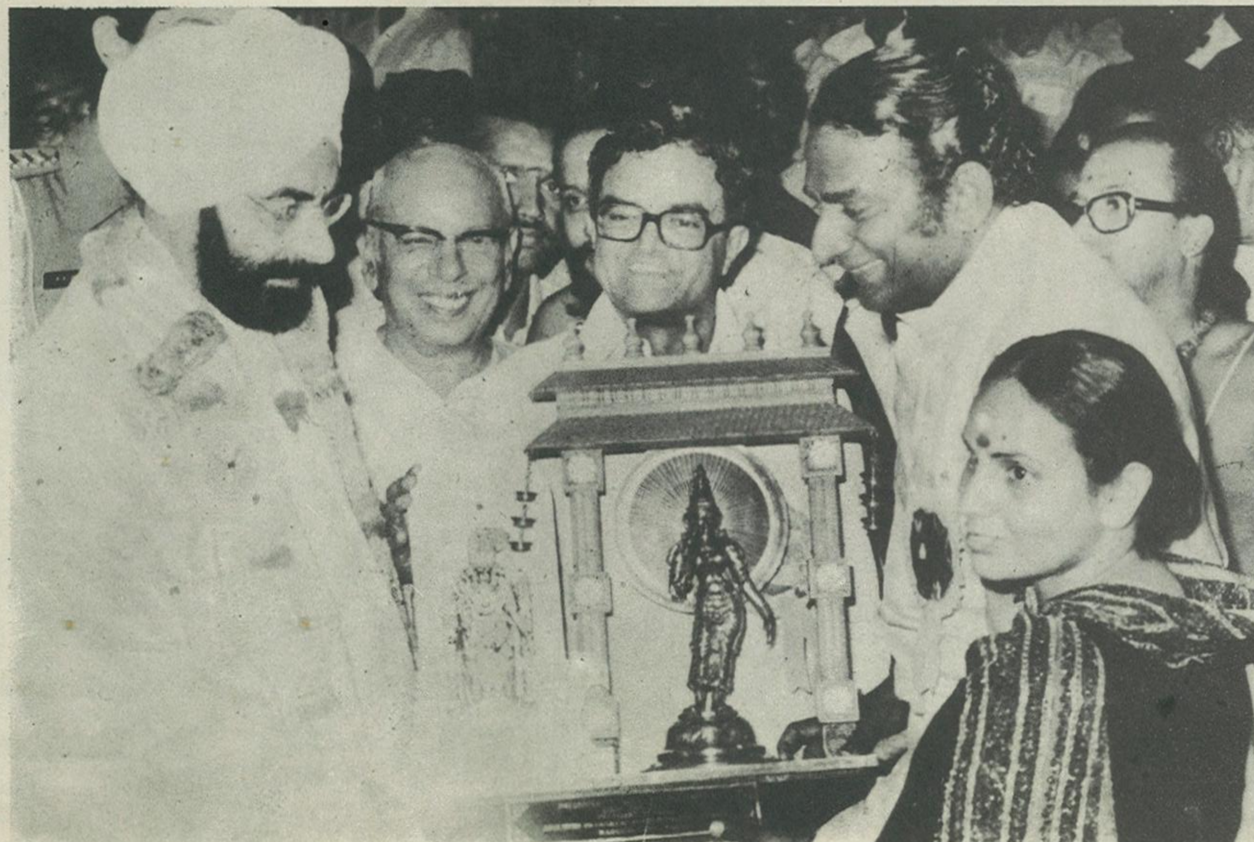

மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயிலுக்கு, இந்தியக்குடியரசுத் தலைவர் பெருமாட்சிமை சான்ற திரு. ஜெயில்சிங் அவர்கள் வருகைதந்தபோது, டி கோயிலின் அறங்காவலர் குழுத்தலைவர் திரு. வி. என். சிதம்பரம் அவர்களும், இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை ஆணையர் திரு. ஆர். ஷண்முகசிகாமணி, I.A.S. அவர்களும், வரவேற்பு அளித்துச் சிறப்பித்தல் (24.8.82).

முகப்பு

அருள்மிகு
சபாநாயகர் திருக்கோயில்,
சிதம்பரம்

திருக்கோயில்

ஆசிரியர் : ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L.

மாலை : 24 | திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2013, துந்துபி ஆண்டு-சித்திரை & வைகாசி [மே & சூன் 1982] ரூ. 2-50 | மணி : 8 & 9

சந்தாதாரர்களுக்கு வேண்டுகோள்!

திருக்கோயில் திங்கள் இதழின் சந்தாதாரர்களாகச் சேர விருப்பமுள்ளவர்கள்,

ஆணையர் அவர்கள்,
அறநிலைய ஆட்சித்துறை,
சென்னை — 600 034

என்ற முகவரிக்கு மணியார்டர் மூலம் பணம் அனுப்பிச் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஜனவரி முதல் டிசம்பர் வரை உள்ள காலம், சந்தா ஆண்டு எனக் கணக்கிடப்படும். இடைப்பட்ட காலத்தில் சந்தாதாரராக விரும்புவோர், முழு ஆண்டிற்குரிய சந்தாத் தொகை ரூ. 15—00 உடன், இடைப்பட்ட காலத்தில் உள்ள மாதங்களுக்கு, ஒரு இதழ் ரூ. 1—25 வீதம் சேர்த்துப் பணம் அனுப்பிச் ''சந்தாதாரர்'' ஆகலாம்.

தனிப்பட்ட 'சந்தாதாரர்கள்' ஒவ்வொருவரும் நேரடியாக, ஆணையர் அலுவலகத்திற்கே மணியார்டர் மூலம் பணம் அனுப்புமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.

பழைய சந்தாதாரர்கள், கடிதம் எழுதும் பொழுதும், பணம் அனுப்பும்பொழுதும், தங்கள் சந்தா எண்ணையும் தவறாமல் தெரிவித்து உதவினால்தான், உடனுக்குடன் ஆவன செய்ய வசதியாக இருக்கும். புதிய சந்தாதாரர்கள் பணம் அனுப்பும்பொழுது, மணியார்டர் கூப்பனில், புதிய சந்தா என்பதைக் குறிப்பிடுமாறும், சரியான முழு முகவரியைப் பின்கோட் (Pin Code) எண்ணுடன் தெரிவிக்குமாறும் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர்களின் முகவரிகள் அனைத்தும் செவ்வனே பதிவு செய்து வரிசைப்படுத்தப் பெற்று அவர்கள் எல்லோருக்கும் முறையாக இதழ்கள் அனுப்பப்படுகின்றன. தற்பொழுது வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆண்டு ஒன்றுக்கு அஞ்சல் செலவு மட்டுமே ரூ. 9—60 ஆகின்றது. ஆதலால் வெளிநாட்டுச் சந்தா, ரூ. 20—00-ல் இருந்து ரூ.25—00 ஆக ஜனவரி 1978 முதல் மாற்றி அமைக்கப்பட்டது. வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர்கள் அவ்வப்போது தங்கள் சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளக் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

பொருளடக்கம்

சிவஞானபோதத் தெளிபொருட் பதவுரை —ஆசிரியர்
வள்ளலாரும் சன்மார்க்கமும் —டாக்டர் சுப. அண்ணாமலை
இன்றைய உலகுக்கு இராமலிங்கர் நெறி —தவத்திரு ஊரன் அடிகள்
தெய்வ இசைப்பனுவல்கள் —பேராசிரியர் க. வெள்ளைவாரணர்
புத்தபிரானின் போதனைகள் —திரு. அ. லெ. நடராசன்
வடலூர் இராமலிங்க வள்ளலார் —கவிஞர் மனசை ப. கீரன்.
ஆண்டாள் நாச்சியார் —திருமதி சௌந்தரா கைலாசம்.
சிவஞானபோதம் —அருட்டிரு மறைமலை அடிகளார்
வாழையடி வாழையென வந்த மரபு —டாக்டர் வ. ஆ. தேவசேனாபதி
திருமூலர் திருமந்திரச் செய்யுள்மணிகள் —ஆசிரியர்
திருவைந்தெழுத்து —திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன்
நான் கண்ட சாதுக்கள் —டாக்டர் இரத்தினவேல் சுப்பிரமணியம்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு —ஆசிரியர்
இராமபிரானின் இணையிலா அழகு —திரு. பி. ப. அண்ணங்கராசாரிய சுவாமிகள்
அறிவியலும் ஆன்மிகமும் —பேராசிரியர் சை. வே. சிட்டிபாபு
சோழர் கல்வெட்டுகளில் மகளிர் —திரு. கே. அழகேசன்
பெரியபுராணம் —திரு. பெ. திருஞானசம்பந்தன்
குமரகோட்டச் சிறப்பு —திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார்
குறுந்தொகை காட்டும் பெருந்தகை முருகன் —பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார்
''செந்தமிழ்த் தென்றல்'' திரு.வி.க. — ஆசிரியர்

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை வெளியீடு

சிவஞானபோதத் தெளிபொருட் பதவுரை

ந.ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L.

(முற்றொடர்ச்சி)

பதினோன்றாம் சூத்திரம்

(சிவப்பேறு)

" காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போற்

காண உள்ளத்தைத் கண்டு காட்டலின்

அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே"

பதவுரை:

காணும் கண்ணுக்கு-உயிர்காட்டக் காண்பதாகிய கண்ணுக்கு,

காணக் காட்டி - (பிரிப்பின்றி உடங்கியைந்து நின்று) உருவத்தைக் காணும்படி காட்டி,

காணும் உளம்போல்-தான் காண்கின்ற உயிரைப் போல,

(காணும்) உள்ளத்தை-அறிவிக்க அறிவதாகிய உயிருக்கு,

காணக் காட்டி-(பிரிப்பின்றி உடங்கியைந்து நின்று) நுகர் பொருள்களை அறிவித்து,

அரன் காண்டலின்-முதல்வன் தான் அறிந்து வருவதால்,

அயரா அன்பின்-(அவ்வாறு முதல்வன் செய்து வரும்பேருதவியினை) மறவாது கடைப்பிடித்துச் செய்யும் அன்பினால்,

அரன்கழல் செலும்-(உயிர்கள்) அம் முதல்வனின் திருவடியாகிய சிவானந்த அனுபூதியைத் தலைப்படும்.

குறிப்புரை:

உளம்- உயிர். அயராமை-மறவாமை. அரன்-உயிர்களின் பாசத்தை அரிப்பவன். பிரிப்பின்றி உடங்கியைந்து நிற்றல் - அத்துவிதமாய் இயைந்து நின்று உதவி செய்து வருதல்.

(1) காணும் உபகாரம்காட்டும், உபகாரத்தின் பின்னர்த்தாகவே நிகழும் ஆதலின், 'கண்டு காட்டலின்' என்னும் தொடரைக் 'காட்டிக் காண்டலின்' என மாற்றிப் பொருள் கொள்க. சிவஞான சித்தியாரின்கண்,

''காயம்ஒழிந் தாற்சுத்த னாகி ஆன்மா;

காட்டக்கண் டிடுந்தன்மை உடைய கண்ணுக்கு

ஏயும் உயிர் காட்டிக்கண் டிடுமாபோல,

ஈசன் உயிர்க்குக் காட்டிக் கண் டிடுவன்''

என அருணந்தி சிவாசாரியர் இப்பொருளைத் தெளிவுற விரித்து விளக்கியிருத்தல் காண்க.

(2) உள்ளத்தை-உள்ளத்திற்கு, உயிருக்கு. (உருபு மயக்கம்).

(3) 'காணும் கண்ணுக்கு' என்பதிலுள்ள அடைமொழியைக்'காணும் உள்ளத்திற்கு' எனவும் இயைத்துப் பொருள் கொள்க.

(4) '(அரன்) கண்டு காட்டலின்' என்பதிலுள்ள 'கண்டு' என்னும் வினையைக் 'காட்டும் உளம்போல' என்பதனோடும் இயைத்துக் 'காட்டிக் காணும் உளம்போல்' என மாற்றிப் பொருள் கொள்க.

'காண உள்ளத்திற்கு' என்பதனைக் 'காணக் கண்ணுக்கு 'எனவும் கூட்டிக் கொள்க.

அறிவு இச்சை செயல்களின் நிகழ்ச்சியாகிய அயராமையும், அன்பும், அரன்கழல் செல்லுதலும், முறையே காரண காரியங்களாய்ஒருங்கு

நிகழும் என்பார். 'அயரா அன்பின் அரன் கழல் செல்லும்' என்றார்.

மேற் சூத்திரத்துள் கூறியபடி ஏகனாகி இறைபணி நிற்கும் உயிர், முதல்வன் பெத்த நிலையினும் முத்திநிலையினும் அத்துவிதமாய் நின்று உபகாரஞ் செய்து நிற்கும் உரிமையை நோக்குமாயின், நோக்குந்தோறும் நோக்குந் தோறும் அவ்வுயிர்க்கு, இறைவனாகிய அருட் பொருளைத் தலைப்படும் இச்சையானது அடங்காமல் மீதூரும். அவ்வழி அவ்விச்சையே தானாக விளங்கித் தோன்றும் பேரானந்தத்தை அனுபவிக்கும் என்று, முத்தான்மாவின் அறிவு இச்சை செயல்கள் மூன்றும் சிவத்தை விட யித்து நிற்கும் விதத்தையுணர்த்தி, அதீத நிலை யின் இயல்பினைக் கூறியவாறாயிற்று.

இரண்டாம் சூத்திரத்தில் எடுத்துக் கொள் ளப்பட்ட அத்துவிதம் என்னும் இறையுயிரியற் புணர்ப்பின் இயல்பு, ஐந்தாம் சூத்திரத்தில் மேலும் விளக்கப்பட்டு, இச்சூத்திரத்தில் முழு தாக விளக்கம்செய்யப்பட்டது என்று உணர்க. இச் சூத்திரம் சிவப்பேறு கூடுதலாகிய சிறந்த பயனை உணர்த்தியது.

எட்டாஞ் சூத்திரம் கேட்டலையும், ஒன்ப தாம் சூத்திரம் சிந்தித்தலையும், பத்தாம் சூத் திரம் தெளிதலையும் குறிக்கும். இப்பதினொன் றாம் சூத்திரம் 'நிட்டையின் இயல்பு' உணர்த் தியது எனவும் கூறலாம்.

11. முதல் அதிகரணம்

''இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றியமைந்து ஒன்றையும் விடயியா ஆகலான், ஈண்டு அவ னும் அவற்றது விடயத்தை யுணரும் என்றது''

(வெண்பா)

ஐந்தையும் ஒக்க உணராது, அவற்றுணர்வது
ஐந்தும்போல் நின்றுணரும் ஆகலான்;- ஐந்தினையும்
ஒன்றுஒன்றாப் பார்த்துணர்வது உள்ளமே, எவ்வுலகும்
ஒன்றுஒன்றாப் பார்க்கும் உணர்ந்து.

பதவுரை :

உள்ளம் ஆன்மாவானது,

அவற்று-சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்தினும்,

ஐந்தும்போல்-ஐம்பொறிகளைப் போல,

நின்று-அதுவதுவாய்ச் செறிந்து நின்று,

உணர்வது-உணர்தற்பாலதனை,

உணரும் ஆகலான்-உணரும் தன்மையுடையது ஆதலால்,

ஐந்தையும்-அவ் ஐம்புலன்களையும்,

ஒக்க உணராது -ஒருங்கே உணரமாட்டாது;

ஐந்தினையும்-அவ் ஐம்புலன்களையும்,

ஒன்று ஒன்றாப் பார்த்து உணர்வது-ஒரோஒன் றாக அறிந்து அனுபவிப்பதாகும்.

ஒன்றா உணர்ந்து-பொதுவகையால் ஒருங்கே உணர்ந்து,

பார்க்கும்-அவ்வுயிர்களுடன் நின்றுசிறப்புவகை யானும்அறியும்.

குறிப்புரை :

சிவமானது ஆன்மாவின் விடயத்தை உட னின்று உணருமாயினும், ஆன்மாவானது, சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்தினும் அதுவதுவாய்ச் செறிந்து நின்று, ஒன்றொன் றாக உணர்வதுபோ லல்லாமல், எல்லா உயிர் களுடைய எல்லா விடயங்களையும் பொது வகையான் ஒருங்கே யுணர்ந்து, அவ்வுயிர்க ளோடு உடனாய் நின்று சிறப்புவகையானும் அறியும். ஆதலின் ஆன்மா உணரும் முறை மைக்கும், இறைவன் உணரும் முறைமைக்கும் வேறுபாடு உண்டு என்பது இப்பாடலின் கருத்து. இச்செய்யுள் சொற்பொருட் பின் வருநிலை அணி. ''உணர்வது உள்ளமே'' என்பது பிரி நிலை ஏகாரம்; சிவத்தைப் பிரித்து உணர்த்து வதால். ஒன்று-சிவம்; குறிப்பு ஏதுவாய் நின்ற பெயர்.

(வெண்பா)

ஏகமாய் நின்றே இணையடிகள் ஒன்றுணரப்
போகமாய்த் தான்விளைந்த பொற்பினான்– ஏகமாய்
உள்ளத்தின் கண்ஆனான்; உள்குவார் உள்கிற்றை
உள்ளத்தால் காணானோ உற்று

பதவுரை :

ஒன்று-(முதல்வனைச் சார்ந்தவழி அவ்வண்ண மேயாய்) ஒரு பெற்றிப்பட்ட ஆன்மா,

ஏகமாய் நின்று-முதல்வனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று,

இணையடிகள் உணரவே-அவனது அடியிணைகளை உணர்தலால்,

தான்-அம்முதல்வன்,

போகமாய் விளைந்த பொற்பினான்-அவ்வான்மாவுக்குப் பரபோகமாய் மேன்மேல் விளைகின்ற பொலிவினை உடையவன் ஆவான் (ஆதலாலும்),

உள்ளத்தின்கண்-அவ் ஆன்ம ஞானத்தின் இடத்து,

ஏகமாய் ஆனான்-விட்டு நீங்காமல் ஒற்றித்து நிற்பான் ஆதலானும்,

உள்குவார் உள்கிற்றை-கருதுவார் கருதிய பொருளாகிய தன்னை,

உள்ளத்தால் உற்று-அவர்தம் ஆன்ம அறிவுடன் கூடிநின்று,

காணானோ-அறியான் கொல்லோ? அறிவான்.

குறிப்புரை :

'போகமாய்த் தான் விளைந்த பொற்பினான்' என விடயித்தற்கட்படும் இயல்பும், 'ஏகமாய் உள்ளத்தின்கண் ஆனான்' என அறிவு விளங்குதற்கட்படும் இயல்பும் கூறப்பட்டன.

ஒன்று-ஆன்மா. தான்-முதல்வன். பொற்பினான்-பொலிவுடையவன். ஏகமாய் ஆனான்-ஒற்றித்து நிற்பான். உள்ளத்தின்கண்- ஆன்ம ஞானத்தின் இடத்தில், உள்கிற்றை -கருதிய பொருள் ஆகிய தன்னை. உள்ளத்தான்-உள்ளத்துடன்; 'ஆன்' உருபு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்கண் வந்தது.

ஆன்மாக்கள் முதல்வனைவிடயிக்குங்கால், அவற்றது விடயம் ஆகிய அவன், கண் கண்ணாடியினின்றும் தன்னை விடயித்தாற்போல, ஆன்மாவுடன் நின்று தன்னை விடயிப்பான். ஆதலின் முதல்வனை 'உள்குவார் உள்கிற்றை' என்றார். உள்கிற்றை -உள்கிய பொருள் ஆகிய தன்னை (முதல்வனை). உள்குதல்-கருதுதல்.

இணையடிகள் உணருந்தோறும் போகம் மேன்மேல் விளைதல் ''புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும்போகம் பின்னும் புதிதாய் மணந்தாழ் புரிகுழலாள் அல்குல்போல வளர்கின்றதே'' என்னும் திருக்கோவையார் செய்யுளால் உணரப்பெறும்.

இறைவன், பெத்தம் முத்தி இரண்டிலும் ஆன்மா விடயிக்கப்படும் விடயங்களை உடன் நின்று விளைவிப்பவன்: பெத்தத்தின்கண் அவன் இவனாய் நின்று விடயித்தலின் விடயங்கள் அவனுக்கு அன்றி, இவனுக்கு ஆயின; முத்தியின்கண் இவன் அவனாய் நின்று விடயித்தலின், அவன் ஒழிந்த விடயங்கள் எல்லாம் இவனுக்கு அன்றி அவனுக்கு ஆயின.

11. இரண்டாம் அதிகரணம்

''இனி பக்தியினால் மறவாது ஏத்த அவனது சீபாதத்தை அணையும் என்றது; அவன் அன்னியமின்றிச் செய்வோர் செய்திப்பயன் விளைத்து நிற்றலான் என்றது''.

(வெண்பா)

அருகசுன்நேர் நிற்பினும் அல்இருளே காணார்க்கு;
இருட்கண்ணே பாசத்தார்க்கு, ஈசன- அருட்கண்ணால்
பாசத்தை நீக்கும்; பகல் அலர்த்தும் தாமரைபோல்,
நேசத்தில் தன்னுணர்ந்தார் நேர்

பதவுரை :

அருக்கன்-ஞாயிறு,

நேர்நிற்பினும்-எல்லோர்க்கும் ஒப்பநின்றாலும்,

காணார்க்கு-கண்பார்வை இல்லாதவர்க்கு,

அல்இருளே-இரவில் உள்ள இருளேயாகும். (அதுபோல)

ஈசன்-முதல்வன்,

பாசத்தார்க்கு-பாசத்தை உடையவர்களுக்கு,

இருட்கண்ணே-பாசஞானமேயாய்த் தோன்றுவன்; (சீவன் முத்தரும் பாசத்தார் அன்றோ எனில்),

தாமரை அலர்த்தும்-பக்குவம் உடைய தாமரைகளை மலர்விக்கின்ற,

பகல்போல்-சூரியனைப்போல,

நேசத்தில்-அன்பினால்,

தன்னுணர்ந்தார் நேர்-தன்னை உணர்ந்த அடியவர்களுக்கு,

அருட்கண்ணால் பாசத்தை நீக்கும்-தனது திருவருட் பார்வையால் பாசத்தை நீக்கி அறிவை மலர்த்துவன். (ஆதலால் சீவன்முத்தர் உடம்போடு கூடிய வழியும் பாசத்தார் அல்லர்).

குறிப்புரை :

ஞாயிறு எல்லோர்க்கும் பொதுவாக ஒப்ப நிற்பினும், அது காட்சி உடையார் கண்ணுக்கன்றி, குருடர்களின் கண்ணுக்கு இருளாகவே இருக்கும். அதுபோல இறைவன் எங்கணும் பெத்தரிடத்தும் முத்தரிடத்தும் ஒப்ப நிற்பினும், மலம் நீங்கிய முத்தர்க்கு அன்றி, மலத்தோடு கூடிய பெத்தர்களுக்கு அவன் பாசஞானமாகத் தோன்றுவான்.

ஏனையோர்போல உடலோடு இருத்தலினால் சீவன் முத்தரும் பாசத்தாரே யாவரன்றோ? எனின், ஏனைத் தாமரைகளோடு ஒப்ப ஒருங்கு

நிற்பினும் பக்குவமுடைய தாமரைகளை மலர் விக்கின்ற ஞாயிறுபோல, பெத்தர்களைப்போல் உடம்போடு நிற்பினும், பக்குவம் உடையவ ராய்ப் பக்தியினால் தன்னை மறவாது உணர் பவர்கள் ஆகிய சீவன்முத்தர்க்கு, இறைவன் தனது திருவருட்பார்வையால் பாசத்தை நீக்கி ஞானத்தை அளிப்பன். ஆதலால் சீவன் முத் தர் உடம்போடு கூடிநிற்பினும், அவர்கள் பாசத் தார் அல்லர் என்பது, இப்பாடலின் கருத்து.

'அல்லிருளே' என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். திணிந்த இருள் என்பார் 'அல்இருள்' என்றார். 'அல்லிருளே—' என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். மனத்திற்குக்கண்ணாவது அறியாமை. காணார்-குருடர். பகல்-சூரியன். 'அருக்கன்நேர் நிற்பி னும்' எடுத்துக்காட்டு உவமை. தன்னுணர்ந் தார்-தன்னை உணர்ந்தார், இரண்டாம்உருபு தொக்கது. தன்னுணர்ந்தார் நேர்-தன்னை உணர்ந்தவர்களுக்கு; நேர் என்னும் ஏழன் உருபு, ஈண்டு நான்கன் பொருள் குறித்து வந்தது. நேர்-கு.

(வெண்பா)

மன்னும் இருளை மதிதுரந்தவாறு அன்பின்
மன்னும் அரனே மலம்துரந்து-தன்னின்
வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசம்செய்வான் செய்தல்
சலிப்பில் விகாரிஅலன் தான்

பதவுரை :

அன்பின்-(உயிரைத் தானாக்கிக் கொள்ளுவதன் கண் உளதாகிய) இச்சை மிகுதி யால்,
மன்னும்-அவ்வுயிரோடும் அநாதியே நிலை பெற்று நிற்கின்ற,
அரன்-முதல்வன்,
மன்னும் இருளை-கண்ணின்கண் நிலைபெறும் இருட்டை,
மதிதுரந்தவாறு-பிறை மதியானது நாள்தோறும் சிறிது சிறிதாக நீக்கி ஓட்டுவது போல,
மலம்துரந்து-உயிரின்கண்ணதாகிய மலசத்தி யைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கிப் பற்றற ஓட்டி,
காந்தம்-காந்தக்கல்,
தன்னின் வலித்து—தன்னிடத்தில் இழுத்து,
இரும்பை-இரும்புத்துண்டை,
வசஞ்செய்வான்-வசம் செய்வதுபோல,
செய்தல்-(முதல்வன் உயிரைத் தன்கண்வலித்து வசமாகச்) செய்து வருதலில்,
சலிப்புஇல்-முதல்வனுக்கு ஒருஞான்றும் சலிப்பு ஏற்படுவது இல்லை.
தான்-அம்முதல்வன்,
விகாரிஅலன்-(இங்ஙனம் சலியாது செய்துவரு தல் பற்றி) விகாரம் அடைதல் இலன்.

குறிப்புரை :

இரும்பை ஈர்க்கும் காந்தம் சலனமின்றி இருத்தல் போல, உயிர்களின் மலத்தைக் கெடுத்துத் தன்கண் வலித்து வசஞ்செய்து கொள்ளுதல் பற்றி, முதல்வன் விகாரமடைதல் இல்லை. வசஞ்செய்வான்-வசஞ்செய்தல்; வான் ஈறு தொழிற் பெயர் விகுதி; இது 'வசஞ்செய் தல் போல' என்னும் பொருளில் வந்தது. சலித் தல்-வேசறுதல். செய்தல் சலிப்பு இல்-செய் தற்கண் சலிப்பு இல்லை. துரத்தல் -ஓட்டுதல். மதி-வளர்பக்கத்துப் பிறை. உயிர்களைத் தானாக்கிக் கொள்ளுதற்கண் இறைவனுக்குள்ள இச்சை மிகுதியை, இங்கு அன்பு என்றார். 'அன்பின்' என்பது ஆல் என்னும் கருவிப் பொரு ளில் வந்தது. இறைவன் உயிர்களோடு அநா தியே தொடர்ந்து நிலைபெற்றிருத்தலின் 'மன் னும் அரன்' என்றார் .செய்தல் -செய்தற்கண்.

(வெண்பா)

நசித்தொன்றின் உள்ளம் நசித்தலால் ஒன்றா ;
நசித்திலதேல் ஒன்றாவது இல்லை;-நசித்துமலம்
அப்பணைந்த உப்பின் உளம்அணைந்து சேடமாம்;
கப்புஇன்றாம் ஈசன் கழல்

பதவுரை :

நசித்து ஒன்றின்-(ஆன்மா சிவத்தோடு சேருங் கால்) கெட்டுச் சேருமாயின்,
உள்ளம்-ஆன்மாவானது,
நசித்தலால்-கெட்டு அழிந்து போதலால்,
ஒன்றா(து)-சிவத்தோடு ஒன்றாமாறு இல்லை;
நசித்திலதேல்-ஆன்மா கெடுவது இல்லைஆயின்,
ஒன்றுஆவது இல்லை-அது சிவத்தோடு ஒன்று சேர்வது இல்லை; (எனின்),
அப்பு அணைந்த உப்பின்-தனது கடினத் தன்மை நீங்கி, நீரில் கலந்து ஒன்றாகிய உப்பைப்போல,
மலம்நசித்து-ஆணவமலம் கெட்டு ஒழிந்து,
உளம்-ஆன்மாவானது,
ஈசன்கழல்-இறைவனின் திருடிகளில்,
அணைந்து-ஒன்றி நின்று,
சேடமாம்-அச்சிவத்தின் திருவடிக்கு அடிமை யாகும்.
கப்பு இன்றுஆம் - (அங்ஙனம் அடிமையாகிய ஆன்மாவுக்கு) மீளக் கவர்ச்சி இல்லை.

குறிப்புரை :

ஆன்மா சிவத்தோடு சேருங்கால், கெட்டுச் சேருமாயின் ஆன்மாவானது கெட்டு அழிந்து போவதனால், அது சிவத்தோடு ஒன்றாமாறு இல்லை; ஆன்மா கெடுவதில்லையாயின், அது சிவத்தோடுஒன்று சேர்வதில்லை. பின் எவ் வாறுதான் ஆன்மா சிவத்தோடு ஒன்று சேர்

கின்றது எனின், உப்பானது தன் கடினத் தன்மை நீங்கி, நீருடன் ஒன்றாவது போல, ஆன்மாவானது தனது ஆணவ மலம் கெட்டு ஒழிய, இறைவனின் திருவடிகளில் ஒன்றி, அதற்கு அடிமையாகும். அங்ஙனம் அடிமைப் பட்ட ஆன்மாவுக்கு மீளவும் உலகத்தில் வந்து பிறக்கின்ற துன்பம் இல்லை என்பது, இப்பாட லின் கருத்து.

''அப்பு அணைந்த உப்பே போல'' என்றது, நாழி உப்பும், நாழி நீரும் கூடிய இடத்தும், நாழி அளவேயாய், நீக்கவொண்ணாத தாய், மிகுதியாகாமல் இரண்டும் ஒன்றாய் நிற்கின்றாற்போல, ஆன்மாவும் சிவனைக்கூடி நீக்கமற்றும், மிகுதியாகாமலும், சிவனைச் சேர்ந்திருக்கும் என்பதாம். அப்பு - சிவம். உப்பு-ஆன்மா. இதனால் சிவமும் சீவனும் கெட்டுக் கூடியதும் இல்லை; கூடிக் கெட்டதும் இல்லை; இரண்டும் ஒரு தன்மையே ஆயின என்பது கருத்து. அவினாவிருத்தி-விட்டுநீங் காமை. ஒன்றா-ஒன்றாது; துவ்விகுதி விகாரத் தால் தொக்கது. யாதொன்று யாதொன்றின் பொருட்டேயாய்த் தனக்கெனச் சுதந்திரம் இன்றி நிற்கும், அஃது அதற்குச் சேடம் எனப்படும். சேடம் - அடிமை. கப்பு-கவர்ச்சி; மீளவும் பிறத்தல்.

(வெண்பா)

பொன்வாள்முன் கொண்மூவிற் புக்கொடுங்கிப் போய்அகலத்
தன்வாளே எங்குமாம் தன்மைபோல்-முன்வாள்
மலத்துள் மறைந்துள்ளம் மற்றுலகை உண்ணும்
மலத்திரித்துச் செல்லும் வரத்து

பதவுரை :

பொன்வாள்-சூரியனின் ஒளியானது,
முன்-காலைப்போதில்,
கொண்மூவிற் புக்கு-மேகப்படலத்துள் மறைந்து ஒடுங்கி,
போய்அகல-அம்மேகப் படலம் நீங்கிய வழி,
எங்கும்-எங்கணும்,
தன்வாளே ஆம் தன்மைபோல்-தன்னுடைய ஒளியேயாய்த் தோன்றும் தன்மை போல,
உள்ளம் -ஆன்மாவானது,
முன்-அநாதியே,
வாள்-ஒளியாகிய தன்அறிவு,
மலத்துள் மறைந்து-ஆணவ மலத்தில் மறைப் புண்டு கேவலப் பட்டு,
மற்று-பின்பு கருவிகளோடு கூடி ஏகதேசமாய் அறிவு விளங்கி,
உலகை உண்ணும்-ஐம்புலன்களை நுகரும்;
மலத்து இரித்து-பின்பு அம்மலத்தைமுதல்வனின் திருவருளால் பற்றறக் களைந்து (வியாபகமாய் அறிவு விளங்கி),
வரத்துச் செல்லும்-முதல்வனது சீபாதத்தை அடைந்து தூய்மையுறும்.

குறிப்புரை :

'எங்குமாம் தன்மைபோல்' என்புழி, தன்மை என்பது கேடு இல்லாமையை உணர்த்தியது. கொண்மூவிற் புக்கு ஒடுங்கி நிற்பினும் சூரிய ஒளிக்குக் கேடு இல்லை. அதுபோல ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்டு கிடப்பினும் ஆன்ம அறிவுக்குக் கேடில்லை. மேகப் படலம் நீங்கியதும், சூரியனின் ஒளி எங்கும் பரவி நிற்கும்; அதுபோல ஆணவமல மறைப்பு நீங்கிய அளவில் ஆன்மஅறிவு விளக்கம் பெறும் என்பது கருத்து. 'தன்வாளே' என்புழி, ஏகாரம் தேற்றம். 'முன்வாள்' என்புழி, வாள் அறிவு குறித்தது. மலத்து இரித்து-மலத்தை ஓட்டி; ஐகாரம் தொக்கது. அறிவு மறைந்தும் ஒடுங்கியும் மறைப்பு நீங்கவே எங்குமாய் நிகழ்தல் மாத்திரைக்கே பொன்வாள் உவமை என்பார், ''உலகை உண்ணும், வரத்துச் செல்லும்'' என வேற்றுமையும் உடன் கூறினார். வரம்-எல்லா வற்றிலும் மேற்பட்டது; இறைவன் திருவடி. வரத்துச் செல்லும்-இறைவனின் திருவடியைச் சென்று சேரும். மலம் நசித்தலானாது, மலம் அழிதல் என்பதன்று; மலத்தினது மறைத்தல் சத்தி மடங்கிக் கீழ்ப்படுதல் என்ற அளவே யாகும். கொண்மூ-மேகம்.

பன்னிரண்டாம் சூத்திரம்

(அணைந்தோர் தன்மை)

''செம்மலர் நோன்தாள் சேரல் ஒட்டா
அம்மலம் கழீஇ, அன்பரொடு மரீஇ,
மால்அற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்,
ஆலயம் தானும், அரன்எனத் தொழுமே''

''அசிந்திதனாய் நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.''

பதவுரை :

செம்மலர்-சிவந்த தாமரை மலர்போன்ற,
நோன்தாள்-(அன்பரைத்)தாங்குகின்ற திருவடிகளை,
சேரல் ஒட்டா-சேரவிடாமல் தடுக்கின்ற,
அ-அத்தகைய(கொடிய) இயல்பினையுடைய,
மலம்-(ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும்) மலங்களின் அழுக்கினை,
கழீஇ-ஞானநீரால் கழுவி,
அன்பரொடு-மெய்ஞ்ஞானிகள் ஆகிய அடியார்களுடன்,
மரீஇ-கலந்துகூடி,
மால்அற-(மலங்களின்) மயக்கம் நீங்க,
நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்-அன்புமிக்கவர்கள் ஆகிய அடியார்களின் சிவ வேடத்தையும்,

ஆலயம் தானும்-சிவாலயத்தையும்,
அரன்என-முதல்வன் என்றே கண்டு,
தொழும்-(சீவன் முத்தன்) வழிபடுவான்.

குறிப்புரை :

(1) மேற் பதினொன்றாம் சூத்திரத்துள், சீவன் முத்தராவர் நீங்காத அன்பொடு ஆண்டவனின் திருவடியில் அறிவு இச்சை செயல் களைச் செலுத்துவர் என்று கூறியவர், அந்தச் சீவன் முத்தர்க்கே அறிவு இச்சை செயல்கள் ஒருகால் புறத்துச் செல்லுமாயின், அவை செல்லுகின்ற இடம் இவையென்ப தனை இச்சூத்திரத்தில் உணர்த்துகின்றார்.

(2) மேலும், இப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தில், வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் அப்பாற் பட்ட இறைவனைப் பத்தியினால் உணர்வின் கண் உள்ளத்திலே வழிபட்டு வந்தது போலல்லாமல், வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டும் படியாகவும் தெளியக்கண்டு வழிபடும் விதம் இதுவென்று அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. நேயம் மலிதல் கூறவே, வழிபாடும் பெறப் படும்.

(3) 'அம்மலம் கழீஇ' என்றதனாற் சீவன் முத்தர்க்குப் புறத்தே அறிவு நிகழும் இடமும், 'அன்பரொடு மரீஇ 'என்றதனால் இச்சை நிகழும் இடமும், 'தொழும்' என்றதனால் செயல் நிகழும் இடமும் உணர்த்தப்பட்டன.

(4) 'தொழுக' என்னாது 'தொழும்' எனக் கூறியதனால், இஃது அணைந்தோர் தன்மை உணர்த்திற்று என்பது பெறப்படும்.

(5) சீவன் முத்தர் என்பவர்கள், சீவிக்கும் பொழுதே பாசத்தினின்று விடுபட்டோர்; பர ஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தோர்; 'சிவமே கண்டிருப்போர்'.

(6) மலங்களைதலும், அன்பரொடு மருவுதலும், சிவ வேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் அரன் எனக்கண்டு தொழுதலும், சீவன் முத்தர் களுக்கு உரிய இயல்பு. இவ்வியல்பினைச் சீவன் முத்தர்களாக விளங்கியிருந்த அறுபான் மும்மை நாயன்மார் முதலாயினார் வரலாறு களில் வைத்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

12. முதல் அதிகரணம்

''ஈண்டு ஆணவம் மாயை கான்மியம் என்னும் மலங்களைக் களைக என்றது; அவை தாம் ஞானத்தை உணர்த்தாது அஞ்ஞானத்தை உணர்த்தும் ஆகலான்''.

வெண்பா

புண்ணிய பாவம் பொருந்தும்இக் கான்மியமும்,
மண்முதல் மாயைகாண் மாயையும்,-கண்ணிய
அஞ்ஞானம் காட்டும்இவ் ஆணவமும், இம்மூன்றும்
மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகா விடு

பதவுரை :

புண்ணிய பாவம்-புண்ணிய பாவப் பயனாயும் காரணமாயும்,

பொருந்தும் இக்கான்மியமும்-பொருந்துகின்ற இந்தக் கன்ம மலமும்,

மண்முதல் மாயை காண்-நிலம் முதல் மோகினி ஈறாகக் காணப்படுகின்ற,

மாயையும்-இம்மாயா மலமும்,

கண்ணிய-சுட்டி அறிவதாகிய,

அஞ்ஞானம் காட்டும்-விபரீத உணர்வைப் பயக்கின்ற,

இவ்வாணவமும்-இந்த ஆணவ மலமும்;

இம்மூன்றும்-ஆகிய இந்த மூன்று மலங்களும்,

மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகா-மெய்யுணர்வு உடைய ஞானிகளுக்கு ஆகமாட்டா!

விடு-(ஆதலின்) இவற்றை விடுத்து ஒழிவாயாக.

குறிப்புரை :

புண்ணிய பாவங்களின் பயனாயும் காரண மாயும் பொருந்துகின்ற கன்ம மலமும், மண் முதல் மோகினி ஈறாகக் காணப்படுகின்றமாயா மலமும், விபரீதமாகிய சுட்டறிவைப்பயக்கின்ற ஆணவ மலமும், மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு ஆக மாட்டா. ஆதலின் இம் மூன்றையும் விட்டு விடுக என்பது இச்சூத்திரத்தின் கருத்து.

'மாயைகாண் மாயையும்' என்னும் தொடரில், முன்வந்த மாயை, முப்பத்தோராம் எண்ணும் முறைமைக்கண் நின்ற தத்துவத்தை உணர்த்தியது. இரண்டாவதாகப் பின் வந்த மாயை மாயாமலம் என்பதனைக் குறித்தது. ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மூன்றும் சிவபோகப் பெருவாழ்வை இழக்குமாறு செய் தலின், மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு ஆகாவாயின.

மாயை கன்மங்கள், அஞ்ஞானம் காட்டுதல் ஆணவமலச் சார்பாலாகிய செயற்கை; அஞ்ஞானம் காட்டுதல் ஆணவ மலத்திற்கு உரிய இயற்கை.

12. இரண்டாம் அதிகரணம்

''இனிச் சிவபக்தர்களோடு இணங்குக என்றது; அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை உணர்த் துவார் ஆதலான்''.

வெண்பா

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்கும்
சிறப்பில்லார் தம்திறத்துச் சேர்வை-அறப்பித்துப்
பத்தர் இனத்தாய்ப், பரன்உணர்வினால் உணரும்
மெய்த்தவரை, மேவா வினை.

பதவுரை :

தம்மை-தமது ஞானக்கண்ணை,

மறப்பித்து-இழக்கும்படிச் செய்து,

மலங்களின் வீழ்க்கும்-மலங்களால் ஆகிய பிறவிக்குழியில் வீழும்படி செய்து துயர்உறுத்துகின்ற,

சிறப்பில்லார்தம்-அன்பு இல்லாதவர்களின்,

திறத்துச் சேர்வை அற-(சார்பில் நீண்ட காலமாகப் பயின்றுவந்த) சேர்க்கை அறும்படி

பத்தர் இனத்துப் பித்தாய்-சிவபக்தர் மாட்டுப் பேரன்பு உடையவர்களாய்,

பரன் உணர்வினால் உணரும்-சிவஞானத்தால் உணரப்பெறுகின்ற,

மெய்த்தவரை-மெய்ஞ்ஞானிகளை,

வினை மேவா-பிராரத்துவ வினைகள் வந்து பொருந்தமாட்டா.

குறிப்புரை :

''மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்கும் சிறப்பு இல்லார்'' என்று, மேற்கூறியதனையே வழிமொழிந்து, அதன் எதிர்மறை முகத்தான் மறவியை மாற்றி, ஞானக்கண்ணை விளக்கிப் பிறவிக் குழியினின்றும் எடுத்து நன்னெறிக் கண் உய்த்து வாழ்விக்கும் சிறப்புடைய சிவபக்தர்களின் பெருந்தன்மையைப் புலப் படுத்தினார்.

மலங்களின் வீழ்த்தல்-மலங்களால் ஆகிய பிறவிக்குழியில் விழும்படி செய்து துன்புறுத்துதல். சிறப்பு-அன்பு; எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. பித்து-பேரன்பு;பித்துப்போலக்காணப்படுதலின் பேரன்பின் திறனைப் பித்து என்றார். ஏனைத் தவங்கள் எல்லாம் மெய்யாதலின்றி மலநடையாய்ப் போதலின், பரன் உணர்வினால் உணரும்தவம் ஒன்றே ,மெய்த்தவம் எனப்பட்டது.

12. மூன்றாம் அதிகரணம்

வெண்பா

**தன்உணர வேண்டித் தனதுருவைத்
தான்கொடுத்துத்,
தன்உணரத் தன்னுள் இருத்தலால்,-தன்உணரும்
நேசத்தார் தம்பால் நிகழும் ததிநெய்போல்;
பாசத்தார்க்கு இன்றாம் பதி.**

பதவுரை:

பதி-அசிந்திதனாய் நின்ற பரம்பொருளே,

தன்(ஐ) உணரவேண்டி-உலகத்தார் தன்னை அறிவதன்பொருட்டு,

தனது உருவைத் தான்கொடுத்து-திருநீறு கண்டிகை முதலிய தனது வடிவத்தைத் தன் அன்பர்க்குக் கொடுத்தலானும்,

தன்(ஐ) உணரச்செய்து - சிவோகம்பாவனையால் தன்னை அறியச் செய்தலானும்,

தன்னுள் இருத்(து)தலால் - தனது வியாபகத்திற்கு உள்ளாக இருக்கச் செய்தலானும்,

தன் உணரும் நேசத்தார் தம்பால்—
தன்னை உணருகின்ற அன்பர்களின் இடத்தில்,

ததிநெய்போல் நிகழும்-தயிரின்கண் நெய்போல் விளங்கித் தோன்றுவான்,

பாசத்தார்க்கு-பாசக் கட்டுடையவர்களுக்கு,

இன்று ஆம்-பாலின்கண் நெய்போல விளங்காமல் நிற்பான்.

குறிப்புரை :

அசிந்திதனாய் நின்ற பரம்பொருளே, உலகத்தில் உள்ளவர்கள் தன்னை அறிவதன் பொருட்டு, திருநீறு கண்டிகை முதலிய திருவேடமாகிய தனது திருவடிவத்தைத் தன் அன்பர்க்குக் கொடுத்தலாலும் ,அவ்வன்பர்கள் தன்னைச் சிவோகம்பாவனையால் அறியச் செய்தலாலும், அங்ஙனம் ஒரு குறியின்கண் நின்று உணரும் அவரைத் தனது வியாபகத்துக்குள்ளாக இருத்துதலாலும், குறியும் இறந்து நின்று தன்னை உள்ளவாறு உணர்பவர்களிடத்துத் தயிரின் கண்ணதாகிய நெய்போல விளங்கித் தோன்றும். அவ்வியல்பு இல்லாத பாசக் கட்டுடையவர்களிடத்தில் பாலின்கண் நெய்போல விளங்காமல் மறைந்து நிற்கும் என்பது இப் பாடலின் கருத்து.

'தன் உணர' எனவரும் மூன்று தொடர்களிலும் இரண்டன் உருபு விரித்துக் கொள்க. இருத்தல்-இருத்துதல்; இருக்கும்படி செய்தல். பாசத்தார்க்கு-பாசக்கட்டு உடையவர்களிடத்தில்; உருபு மயக்கம். 'இன்றாம்பதி' என்னும் தொடரில் 'இன்மை' விளங்காமை குறித்து நின்றது.

(வெண்பா)

**கண்டதொரு மந்திரத்தால், காட்டத்தில்
அங்கிவேறு
உண்டல்போல் நின்றங்கு உளதாமால் ;-
கண்டஉருத்
தான்அதுவாய் அன்றானான், தானதுவாய்த்
தோன்றானோ?
தான்அதுவாய்க் காணும் தர்க்கு.**

பதவுரை :

காட்டத்தில்-விறகில்

அங்கி-நெருப்பானது

வேறு உண்டல்போல்-கடையும்போது வேறாக உண்டாகியும், கடையாதபோது வேறாக உண்டாகாமலும் நிற்பதுபோல,

கண்டஉரு-காணப்பட்ட சிவலிங்கத்தின்கண்,

(தொடர்ச்சி 65-ம் பக்கம் பார்க்கவும்)

வள்ளலாரும் சன்மார்க்கமும்

திரு. டாக்டர் சுப. அண்ணாமலை, M.A. M.Litt., Ph.D.,

முதல்வர், தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை-9

''படித்தாலும், படிக்கப் பக்கம் நின்று கேட்டாலும்'' செவிக்குத் தேன் என, தீங் கரும்பின் சாறெனத் தித்தித்து, ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி, இறைஞானத்தை எளிதாக வழங்கும் திருவருட்பா என்னும் கவிதைப் பேரிலக்கியம், இருபதாம் நூற்றாண் றாண்டுத் தமிழிலக்கியத்தின் முன்னோடி யாகும். பலரும் நினைப்பதைப் போல், திரு வருட்பா, ஒரு தோத்திர நூல் மட்டும் அன்று; அஃது ஒரு வாழ்வியல் நூல். மனிதனின் வாழ் வியலைத் தூய்மைப்படுத்தி, அவனது மனிதத் தரத்தை உயர்த்தும் நூல். உணர்வும் ஆற்ற லும் இப்பொழுது இருப்பதைக் காட்டிலும் மிகுதியாக உடைய மாமனிதனைப் படிப்படி யாக உருவாக்கும் வழியை எல்லோரும் புரிந்து கொண்டு, நடைமுறையில் பின்பற்றும்படி எடுத்துச் சொல்லும் பெருநூல்.

திருவருட்பாவின் கவிதை எத்தனை எத் தனையோ புது இலக்கிய மரபுகளைத் தமி ழுக்குத் தருகின்றது. சொல்லழகும் அணி நயங்களும் நடைநலமும், எடுத்துச் சொல்லும் முறையும் திருவருட்பாவில் புதுமையாகவும், திருத்தும் ஆற்றலுடனும் விளங்குகின்றன. படித்தால் மனமாற்றத்தை உண்டாக்கிவிடும் உயிரோட்டம் உள்ள பேரிலக்கியம் அது. அதன் உயிர் நாடியாக விளங்குவது அது வழங்கும் வாழ்வியல் நெறியே ஆகும்.

வாழ்க்கை முழுவதையும் கருத்தில்கொண்டு துயரங்களிலிருந்து மனித குலம் முழுவதுமே விடுதலை பெறத் திருவருட்பா வழிகாட்டுகின் றது. பல அழைப்புக்களைப் பல நெறிகளைக் கண்டு, வாழ்ந்து, சலித்து, முழுப்பயன் காணா மல், இன்பத் துன்பத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் உலகத்திற்குச் சலிப்புக் காணாமல், நடந்து முன்னேறிப் பகையின்றி, பூசலின்றி, போரின்றிப் பண்புடன் வாழவும், கூர்தல் அறத்தின்படி மாமனிதராக உயர்வு பெறவும் ஒரு புதுவழியை- இங்கேயே இவ்வுலகத்திலேயே நன்மையை அளிக்கும் வழியை-ஒரு புது உலகம் பிறக்கும் வழியை-திருவருட்பா காட்டுகின்றது.

அந்தப் புதுவழிதான் ''சுத்த சன்மார்க் கம்''. இதற்கு வள்ளலார் வழங்கிய முழுப் பெயர் ''ஷடாந்த சமரச சுத்த சிவ சன்மார்க் கம்'' என்பது. யாவருக்கும் விளங்கும் வகை யில் இதனைப் பொதுநெறி, அருள்நெறி ஒளி நெறி என்றும் அவர் வழங்கினார். இந்த நெறியில் அவர் வாழ்ந்தார். அந்த வாழ்வின் அனுபவத்தை-உணர்வை-அறிவுத் தெளிவை- அருளோடு குழைத்துக் கருணையோடு தருகின் றார். ''ஆருயிர்க்கெல்லாம் நான் அன்பு செய்ய வேண்டும்'' என்று இறைவனிடம்வரங்கேட்டவ ரல்லவா வள்ளலார்!

பெரியோர்கள் மக்களுக்குக் காட்டும் நெறி ஒவ்வொன்றும் அந்த மக்கள் வாழும் காலம், இடம், அவர்களின் கருத்து, மனநிலை ஆகிய வற்றோடு மிகவும் பொருந்தியிருக்கும். மக்கள் சமுதாயத்தின் முன்நிற்கும் சிக்கல்களை நீக்கி அவர்கள் உயர்வு அடைவதற்கு உதவும் நெறி யாக இருக்கும். நடந்து முடிந்த காலங்களில் நல்ல பயனைத் தந்த ஒரு கொள்கை அல்லது சித்தாந்தம் காலப் போக்கில் தன் வலிமையை இழக்கின்றது. ஒவ்வொரு காலத்திலும் அப் பொழுது உள்ள சூழ்நிலைக்கும், மக்களின் வாழ்க்கைப் பழக்க வழக்கங்களுக்கும், மனப் போக்கிற்கும் ஏற்பவும், அவர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணக்கூடிய வகை யிலும், வாழ்க்கைச் சித்தாந்தம் புத்துயிரும் புதுவலிமையும் பெற்றாக வேண்டும். அவ்வாறு புதுமை பெற்றால்தான் அந்தச் சித்தாந்தம் மக்களுக்குப் பயன்படும். அவ்வப் போது மக்களிடையே தோன்றும் பெரியோர்கள் தமது மனவலிமையாலும், அறிவாற்றலாலும் மக்களிடம் கொண்ட கருணையாலும் மக்களின் வாழ்க்கைச் சித்தாந்தத்தில் தேவையான மாறு தல்களைச் செய்து, அவர்கள் அதைப் புரிந்து கொண்டு ஏற்று, நடக்குமாறுசெய்கின்றார்கள். அதனால் அந்தச் சித்தாந்தத்தில் தேக்கம் உண் டாகாமல் உயிரோட்டம் உண்டாகின்றது. அது வெறும் கருத்துப் பொருளாக அல்லது பேச்சுப் பொருளாக இல்லாமல், நடைமுறை வாழ்க் கைக்குப் பொருந்திவரும் வாழ்வியல் நெறி யாகின்றது.

பெரியோர்களும் அறிஞர்களும் காட்டும் நெறிகள் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று குறிப் பிட்ட ஒரு நாடு அல்லது ஒரு பகுதிமக்கள் பின்பற்றக்கூடிய வழி. மற்றொன்று, உலக

மக்கள் அனைவரும் பின்பற்றக்கூடிய வழி. இரண்டாவதாகக் கூறியதைப் பொதுநெறி என்று குறிப்பிடுவார்கள். இராமலிங்க வள்ளலார் மக்களுக்கு அளிக்கும் நெறியும் இத்தகைய பொது நெறி ஆகும். திருவள்ளுவரும் இளங்கோவடிகளும் கம்பரும் ஓர் இனம், ஒரு நாடு ஆகியவற்றோடு, தங்கள் ஆக்க நெறிச் சிந்தனையை நிறுத்திக் கொள்ளாமல், பொதுவான மனித இனம் தனக்கு உரிய மனிதப் பண்புகளால் வளர்ச்சி பெற, தத்தம் போக்கில் சிந்தனை செய்து ஒவ்வொரு வகையில் நூல்களைப் பாடினர். திருவள்ளுவர், அறநூல் செய்தார். மற்ற இருவரும் காப்பியம் செய்தார்கள். ஆயினும், மூவருமே மனித வளர்ச்சிக்கு-மானிடத்தின்உயர்விற்குச்-சிந்தித்த மனித இயல் அறிஞர்கள் (Humanists) என்று கூறலாம்.

அவர்களின் சிந்தனையில், சமயமோ தத்துவமோ, உலகியலோ, அரசியலோ சமுதாய இயலோ, சாதி இனப்பிரிவுகளோ தனிச் சிறப்புப் பெறவில்லை. இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் மற்றவற்றுடன் தொடர்பு இல்லாமல் தனித்து இருக்கக்கூடும் என்று அவர்கள் எண்ணவில்லை. இவைகள் எல்லாம் கலந்த மனித வாழ்விற்கும், இவைகளால் வளர்ந்தோ தேய்ந்தோ வரும் மனிதப் பண்புகளுக்குமே அவர்கள் சிறப்பிடம் கொடுத்தார்கள். மனித வளர்ச்சியே அவர்களின் நோக்காகத் திகழ்ந்தது, அவர்களின் வழியில் இராமலிங்க வள்ளலார் அவர்களைக் காட்டிலும் மிக வளர்ந்த மனிதஇயல் கவிஞராக விளங்குகின்றார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வந்த பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸலைப் போல், பெர்னார்டுஷாவைப் போல், வள்ளலார் மனித வியலை, உலகியல் என்னும் அளவோடு நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. அவர்களைப்போல ஆன்மீகம் பற்றிய செய்திகளை ஐயத்துடன் நோக்கவில்லை. ஆன்மீகம் என்பது ஒருதலையாக உண்டு; அதுதான் வாழ்விற்கு அடிப்படை; வாழ்வை உயர்த்துவது. அதுவும் உலகியலுடன் தோளோடு தோள் இணைந்து வ்ளர்வதே மனித வளர்ச்சியைக் காட்டும் என்று கொண்டவர் வள்லார். ஆனால் பழங்காலத்து முனிவர்களைப்போல், யோகிகளைப்போல், சித்தர்களைப்போல், வள்ளலார் ஆன்மீகத்திலேயே மூழ்கி, உலகத்தைக் கண்திறந்து பார்க்காமல் இருந்தவரும் அல்லர். வள்ளலாரின் தனிச் சிறப்பே, உலகியலையும் ஆன்மீகத்தையும் அவர் இணைத்த முறைதான். அந்த முறையால் உலகியல், ஆன்மீகம் இரண்டிலும் அவர் காலத்திற்கு, முன்பு உண்டாகியிருந்த தேக்க நிலையை அவர் நீக்கினார். அவை இரண்டிற்கும் புதுமெருகும் புத்துயிரும், புதுமலர்ச்சியும் அளித்தார். அவை இரண்டையும் இணைத்து, ஒரு நடைமுறை வாழ்வை வகுத்து மக்களுக்கு வழங்கினார்.

அவ்வாழ்விற்கு இரக்கமே அடிப்படையாக அமைகின்றது. இரக்கம் இயற்கை உணர்ச்சி அன்றோ? துன்பத்தைக் கண்ட போது இயற்கையாக ஒருவருக்கு இரக்கம் தோன்றுமன்றோ? உலகில் தோன்றிய மக்கள் தொண்டர் அனைவரும் இரக்க உணர்ச்சியினால்தான், தத்தமக்கு இயன்றவகையில் மக்களுக்குத் தொண்டாற்றினர். இந்த வகையில், உயர்ந்த உலகியல் வாழ்விற்குத் தூண்டுகோல் உணர்வாக உள்ள இரக்கம்தான் ஆன்மீகத்திற்கும் அடிப்படை என்று கூறுகின்றார் வள்ளலார். ஆன்மீகம் என்பது ஒரு பேச்சு அல்ல; அது ஒரு மன வளர்ச்சி, ஒரு புது உணர்வு நிலை. அது தோன்ற வேண்டுமானால் மனிதனிடம் முதலில் இரக்கம் வளர வேண்டும் என்கின்றார் வள்ளலார். தத்துவ விசாரணை செய்வது மட்டும், அல்லது தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடுவது மட்டும், ஆன்மீகத்தை உண்டாக்கிவிடாது. உயிரினம் எல்லாம் சகோதரர்கள் என்ற உண்மையை அறிந்து கொண்டு, சகோதரர்கள் அன்பு காட்டுவதற்கு உரியவர்கள் ஆகையால், எல்லா உயிர்களிடத்திலும் இரக்கம் காட்டும் மனிதனிடத்தில்தான் உண்மையில் ஆன்மீகம் தோன்றி வளர வாய்ப்பு உண்டு. இறைவனையும் நினைத்து, உயிர்களின்மேல் இயற்கையாக இரக்கம் காட்டி உருகிவிடும் ஒருவனிடம்தான் கடவுள் விளக்கம் உண்டாகும் என்கின்றார் வள்ளலார்.

''எங்கே கருணை இயற்கையின் உள்ளன
அங்கே விளங்கிய அருட்பெருஞ் சிவமே''

''ஆரே என்னினும் இரங்குகின் றார்க்குச்
சீரே அளிக்கும் சிதம்பர சிவமே''

''கொல்லா நெறியே குருஅருள் நெறியெனப்
பல்கால் எனக்குப் பகர்ந்தமெய்ச் சிவமே''

''உயிரெலாம் பொதுவின் உளம்பட நோக்குக
செயிரெலாம் விடுகஎனச் செப்பிய சிவமே''

என்பது, வள்ளலார் அருட்பெருஞ்சோதி அகவலில் அருளிய வாக்கு.

எங்கும இருப்பதுதான் இறைவனின் இலக்கணம் என்றால், அவன் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் இருப்பதில் ஐயமில்லை. எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அவன் மறைந்து இருக்கின்றான். ஒருவனுக்கு இரக்கம் தோன்றும் போது அவ்விரக்கத்தில் இறைவனை உணர முடியும். ஒருவன் இரக்கத்தால் மற்றொருவனுடைய துன்பத்தை நீக்கி மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கினால், அந்த இருவரின் உணர்ச்சியிலும் ஓர் ஒருமைப்பாடு தோன்றும்; அந்த ஒருமைப்பாட்டில் இறைவனை உணர முடியும். ஒருவன் தன் உயிரில் மறைந்து நிற்கும் இறைவனை உணர்ந்து கொள்வதுதான், ஆன்மீகம் ஆதலால், ஆன்மீகத்திற்கு வழிகோலுவது இரக்கமே ஆகும்.

''சீவகாருண்யத்தால்தான் சிவகாருணியத்தைப் பெற முடியும்'' என்பது வள்ளலார் வாக்கு. சீவகாருணியம் என்பது மக்கள் காட்டும் கருணை. சிவனுடைய காருணியம் என்பது இறைவனது அருள், இவை இரண்டும் அளவில்தான் வேறுபட்டவை. தன்மையால் இவை ஒன்றே. இறைவனது அருளைப் பெற்றால்தான் அவனிடம் நமக்கு அன்பு உண்டா

கும். இல்லையானால் சாதாரண உலகியலில் தான்-அதாவது நமது சாதாரண ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் உலகியலில்தான் - விருப்பம் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும் என்கிறார் வள்ளலார். இறைவனிடத்தில் அன்பு தோன்றி வளர்வதே ஆன்மீகம். இந்த அன்பு வளர வளர அவனது அருளையும் மிகுதியாகப் பெறலாம். அந்த அருளால் மனிதனுக்கு உணர்வும் அறிவும் ஆற்றலும் வளரும். அவற்றால் உயிர்களுக்குப் பெருந்தொண்டு செய்யலாம். அவ்வாறு செய்தால், பின்னும் இறையருளைப் பெறலாம். இவ்வாறு இரக்கம் தழுவிய உலகியலால்-மக்கட் சேவையால்-உயிர்ப்பணியால்-ஆன்மீகத்தால் உயிர்ப்பணியும் வளரும் என்ற பேருண்மையை, வள்ளலார் தம் சொந்த அநுபவத்தால் கண்டு அறிந்து மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். உலகியலில் உயர்ந்தது மக்கள் தொண்டு. உயிர்களைப் பாதுகாத்தல்; உயிர்களை மதித்தல் என்ற புதுத் தொடரையே உருவாக்கினார் ஆல்பர்ட் ஸ்வைட்ஸர். நம் இராமலிங்க வள்ளலார்,

''அப்பா நான் வேண்டுதல்கேட் டருள்புரிதல்
வேண்டும்
ஆருயிர்கட்கு எல்லாம்நான் அன்புசெயல்
வேண்டும்''

''உள்நாடி உயிர்கள்உறும் துயர்தவிர்த்தல்
வேண்டும்''

''எனையடைந்தார் சுகம் வாய்த்திடல்
வேண்டும்
எவ்வுயிரும் இன்பம் அடைதல் வேண்டும்''

''எச்சார்பும் ஆகிஉயிர்க்கு இதம்புரிதல்
வேண்டும்''

என்று பாடுகிறார்.

வள்ளலார் இரக்கமே வடிவாய்ப் பிறந்தவர். தமது பன்னிரண்டாம் வயதிலேயே, தம்மைச் சுற்றிலும் உள்ள மக்கள் படும் வறுமைத் துன்பத்தையும், பலவகை நோய்களால் படும் வேதனைகளையும், பசியால் எழும் கூக்குரல்களையும், எளியவர்களை வலியவரும் மேட்டுக் குடியினரும் வதைப்பதையும் கண்டு கண்டு நொந்து கண்ணீர்விட்டார். அந்தச் சிறு வயதிலும் தமக்கென்று ஓர் ஆசையும் அவருக்கு இருந்ததில்லை.

''அறிவது இல்லாத சிறுபருவத்தும்
அடுத்தவர் கொடுத்த காசு அவர்மேல்
எறிவதும் மேட்டில் எறிந்ததும் எனக்குள்
இருக்கின்ற நீ அறிந்ததுவே''

''இளைத்த இவ்வுடம்பில் ஆசை எள்ளளவும்
கிளர்ந்திலேன்; பசியற உணவு
கிடைத்திடுந்தோறும் வெறுப்போடும்
உண்டேன்''

என்று தம்மைப் பற்றி அவர் கூறுகின்றார். அவருக்கு இருந்த ஆசை என்ன என்பதையும் கூறுகின்றார்.

''கருணையே வடிவாய்ப் பிறர்களுக்குக் கடுத்த
கடும்துயர், அச்சம் ஆதிகளைத்
தருணம்நின் அருளால் தவிர்த்து அவருக்கு
இன்பம்
தரவும் வன்புலை கொலை இரண்டும்
ஒருவிய நெறியில் உலகெலாம் நடக்க
உஞற்றவும் அம்பலந் தனிலே
மருவிய புகழை வழுத்தவும் நின்னை
வாழ்த்தவும் எனக்கிச்சை எந்தாய்''

''மண்ணுல கதிலே உயிர்கள்தாம் வருந்தும்
வருத்தத்தை ஒருசிறிது எனினும்
கண்ணுறப் பார்த்தும் செவியுறக் கேட்டும்
கணமும்நான் சகித்திட மாட்டேன்
எண்ணுறும் எனக்கேநின் அருள் வலத்தால்
இசைந்தபோது இசைந்தபோது எல்லாம்
நண்ணும்அவ் வருத்தம் தவிர்க்கும் நல்வரம்
தான்
நல்குதல் எனக்கு இச்சை எந்தாய்''

என்று வள்ளலார் இறைவனிடம் முறையிடுகின்றார். உலகியல் வாழ்வில், உயிர்கள் நன்மைபெறும் பொருட்டு உதவி செய்யவும், தொண்டு செய்யவும் துடித்தார் என்பது இவற்றால் விளங்கும். உயிர்களுக்குத் தொண்டு செய்ய வரம் தா என்று இறைவனை வேண்டினார். அதனைப் பெற்று உய்ந்தார். ஆதலால், இரக்கம் மனிதாபிமானம் உயிர்த்தொண்டு சீவகாருணியம் இறையன்பு இவற்றைச் சன்மார்க்கத்தின் முக்கியக் கொள்கைகளாக வகுத்தார். இவற்றால் அடையக்கூடிய இலட்சியம், ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு என்றார். இது அவர் உருவாக்கிய புதுத்தொடர்.

''சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய லட்சியமாகிய ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டு உரிமை எங்களுக்குள் எக்காலத்தும் எவ்விதத்தும் எவ்வளவும் விலகாமல் நிறைந்து விளங்கச் செய்வித்து அருளல் வேண்டும்'' என்பது சன்மார்க்க சாதகர்கள் இறைவனிடம் வேண்டுவதற்காக வள்ளலார் வகுத்து வைத்த விண்ணப்பம். ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு என்பது, இதுவரை உலகப் பெரியோர்கள் சீவகாருண்யம் பற்றிக் கொண்ட கருத்து எல்லாவற்றையும்விட, உயர்ந்த ஒரு கருத்தைத் தாங்கி நிற்கின்றது. இவற்றில் எல்லாம், இரங்குபவன் இரங்கத்தக்கவன்; உதவுபவன், உதவி பெறுபவன்; கொடுப்பவன், வாங்குபவன் என்ற வேற்றுமை இருக்கின்றது. இந்த வேற்றுமை இருக்கக் கூடாது. ஆழமான நேயத்தால், அன்பால், நட்பால் இவ்வேற்றுமையுணர்ச்சி நீங்க வேண்டும். இரங்குபவனும் இரக்கத்திற்கு உரியவனும் உணர்ச்சியால் ஒருமைப்படவேண்டும். அதுவே ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு என்கிறார். இந்த ஒருமைப்பாடு எல்லா உயிர்கள் பற்றியும் எந்த உள்ளத்தில் விளங்குகின்றதோ, அந்த உள்ளம்தான் கடவுள் வாழும் இடம் என்று உணர்ச்சி ததும்பக் கவிதை பாடுகின்றார்.

''எத்துணையும் பேதம்உறாது எவ்வுயிரும்
தம்உயிர்போல் எண்ணி உள்ளே

ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார்
யாவர்?அவர் உளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடம்எனநான் தெரிந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திட என்
சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ''

சாதி குலம் இனம் நிறம் மொழி வர்க்கம் நாடு அரசியல்கட்சி, மாநிலம், கருத்துக்கொள்கைகள் ஆகியவற்றால் உண்டாகி நிலைத்துவிட்ட பிரிவுகள், மக்களிடையே எத்துணையோ உள்ளன. இப்படி இருப்பதுதான் நாம் எத்துணையோ காலங்களாக, வரலாற்றிலும் நேரிலும் கண்டுவரும் உலகியல், இந்தப் பேதங்களால் முன்பு எப்போதையும்விட, இப்பொழுதுதான் ஆபத்து அதிகம். ஏன்? விஞ்ஞான வளர்ச்சியால், செய்திப் போக்குவரத்து வசதிகளின் காரணமாக, உடனுக்குடன் செய்திகள் பரவுவதால், தொழில் பெருக்கத்தால், உலகம் இன்று சுருங்கிவிட்டது, எந்தச் சிக்கலும் விரைவில் வளர்ந்து உலகின் பல பகுதிகளைப் பாதிக்கின்றது. விஞ்ஞானத்தால் பயங்கர அணுக்குண்டுகளையும் நீரக ஆயுதங்களையும் கண்டுபிடித்திருக்கின்றது. மனிதன் விஞ்ஞானத்தால் புதிய படைப்புக்களைப் படைத்தான். ஆனால் ஏதோ ஒரு காரணத்தைக் கொண்டு பகைமையையும் வெறுப்பையும் வளர்க்கும் பழைய மனப்போக்கை இன்னும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த மனப்போக்கு உடைய மனிதனின் கையில் இன்று விஞ்ஞானம் பயங்கர அணு ஆயுதங்களையும் புதுமையான போர்ச் சாதனங்களையும் கொடுத்திருக்கின்றது. எந்த நேரத்தில் எத்துணைப் பேராபத்து விளையுமோ அறியோம். இரண்டு உலகப் போர்கள் நடந்து முடிந்து, இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னே இன்றுவரை மிரட்டல் போர் முறைகள் இருந்து வருகின்றன. நாடுகள் ஒவ்வொன்றும், ஆன்மீக வழிமுறை உள்ள நம் நாடு உட்படத் தற்காப்பிற்காகத்தான் கோடிக்கணக்கில் பணத்தைச் செலவிடுகின்றன. ஒரு பக்கம் அறிவு வளர்கிறது. ஆனால் மறுபக்கம் நாடுகள் ஆயுதபலத்தை வைத்துக் கொண்டால்தான் சமநிலையைக் காப்பாற்ற முடியும் என்ற நிலை உள்ளது. எந்நேரத்திலும் எங்கும் போர் மூளலாம். வேறுபட்ட கருத்துக் கொள்கைகளால் இன்று உலகம் இரண்டுபட்டிருக்கின்றது. வளரும் நாடுகளில்கூட, இக்கருத்துக் குழுக்களின் போராட்டத்தைக் காண்கிறோம். அந்த இரண்டு பிரிவினருக்கும் வலிமைவாய்ந்த வெளிநாட்டு அரசினர் ஆயுதம் படை முதலியன கொடுத்துப் போரை வளர்க்கின்றனர். இத்தனையும் பேதம் பாராட்டுவதால் உண்டாகும் விளைவுகள். தாம் பேதம் பாராட்டி நாடுகளின் மக்களிடையே வெறுப்பை வளர்த்து, தம் கருத்துக் கொள்கையை மற்றவர்கள் மீது வலிந்து திணிப்பதுதான் அதைப் பரப்புவதாகும் என்றும், மாற்றுக் கொள்கை பல நாடுகளில் பரவுவது தமக்கு ஆபத்து என்றும் அரசுகள் இன்று கருதுகின்றன. பேத உணர்ச்சி நிலையாக ஊன்றிவிட்டதையே இது காட்டுகின்றது.

பேத உணர்ச்சியால் முன்பு எத்தனை நாடுகள் அழிந்தன. எத்தனைக் கோடிக்கணக்கான மக்கள்தம் அருமையான உயிரை இழந்தார்கள்? எத்தனை செல்வங்கள் பாழாயின? இவற்றால் எல்லாம் உலகம் பாடம் கற்றுக் கொள்ளவில்லை; இன்றும் அந்தப் போர் ஆபத்து இருந்து வருகின்றது. போரைத் தவிர்க்க அரசுகளின் தலைவர்கள் தோற்றுவித்த பொதுநிறுவனங்கள் தம் பணியைச் சரிவரச் செய்ய இயலவில்லை. அணு ஆயுதச் சோதனைகள் இன்றும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றால் கதிர்வீச்சுக்கள் தோன்றி மக்களுக்குக் காலமெல்லாம் கேடுவிளைவிக்கும் என்று சில நாடுகள் எதிர்க்குரல் எழுப்பினாலும் அணுக்குண்டுச் சோதனைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்நிலையில் போர் ஆபத்தினை எவ்வாறு தவிர்ப்பது? இதுதான் இன்றைய மாபெரும் சிக்கல்.

''நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்''

என்றார் வள்ளுவர். இந்தச் சிக்கலின் மூலம் யாது? பேதம் பாராட்டும் மனம்தான். இன்று மனிதனின் மனம், தன் எண்ணப்போக்கை மாற்றிக்கொண்டால் சகிப்புத்தன்மை, நட்பு அன்பு, உதவிசெய்தல் இவற்றில் மதிப்பு வைத்து, மற்ற நாடுகளின் உறவில் இவற்றைப் படிப்படியே வளர்த்தால் - காலப்போக்கில், போர் ஆபத்து நீங்கும். அமைதியும் இன்பமும் உண்டாகும். பேதம் பாராட்டாத மனத்தில் தொடங்கி, முடிந்த முடிவான சிறந்த இலட்சியம் ஆகிய ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டினை மேற்கூறிய திருவருட்பாவில் வள்ளலார் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

'மக்களிடையே எந்தக் காரணத்தாலும் பேதம் பாராட்டக்கூடாது' என்பது போரின்றி வாழத் துடிக்கும் இந்த நூற்றாண்டு மக்களுக்கு வள்ளலார் காட்டும் சன்மார்க்கம். உயர்வு அடையும் நல்வழியாக முன்பு தோன்றிய சமயங்களைக் காரணமாக கொண்டும் பேதங்கள் இருக்கக்கூடாது என்கின்றார் அவர்.

'சாதியிலே மதங்களிலே சமயநெறிகளிலே
சாத்திரச் சந்தடிகளிலே கோத்திரச் சண்டையிலே
ஆதியிலே அபிமானித்து அலைகின்ற உலகீர்
அலைந்தலைந்து வீணேநீர் அழிதல்அழகலவே'

என்பது வள்ளலார் கூறும் அறிவுரை. சமயங்கள் இறைவனை அடையும் நெறியாகவே பெரியோர்களால் உண்டாக்கப்பட்டன. அப்பெரியோர்கள் நினைத்த பயனைச் சமயங்கள் மக்களுக்கு அளித்தன. ஆயினும் காலப்போக்கில் மனிதமனம் எத்தகைய உயர்ந்த நிறுவனத்தையும் கெடுத்துவிடம். சமயநெறியின் அடிப்படை உயிரோட்டம் அன்பு, மனத்தூய்மை, காலப்போக்கில் மக்கள் இவற்றைக் காற்றில் பறக்கவிட்டு, சடங்குகளைச் சமயமாகக் கருதியதோடு, சமய பேதங்களைப் பாராட்டி, மற்ற சமயத்தாருடன் சண்டையிட்டனர். அன்பும் இன்பமும் வளர்க்க வேண்டிய சமயநெறியில் இவ்வாறு ஒரு தேக்க நிலை ஏற்பட்டது.

வெவ்வேறு சமயங்களைச் சார்ந்த மக்கள், தாங்களே பிற சமயங்களின்மேல் ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டும் என்று எண்ணத் தொடங்கியவுடன், அவர்களுக்கும் பிற சமய மக்களுக்கும் இடையே பகைமை வளர்ந்தது. ஆதிக்க மனப்பான்மை அரசர்களுக்கு உரியது. பகைமையும் அப்படியே. இவை சமயத்தின் அடிப்படை உண்மைக்கே புறம்பானவை எனினும், தத்தம் சமயங்களைப் பரப்ப நினைத்தவர்கள் இந்த மனப்பான்மையுடன் தான் நடந்து கொண்டார்கள். அரசாங்கங்களைத் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டு, மற்ற சமயத்தார்களை நசுக்கவும், அவர்கள் தயங்கவில்லை. சமயம் காரணமாக ஏராளமான உயிர்க்கொலைகளையும் சமயப் போர்களையும் இவ்வுலகம் கண்டிருக்கின்றது.

''உலகில் மக்கள் சமயநெறி என்று சண்டை வெறியை வளர்த்து அழிந்தது போதும், இனியாவது அவர்கள் நல்வாழ்வு வாழ, இறைவனை உண்மையாக உணர, அவன்தரும் இன்பத்தை அடைய, மாமனிதனாக வாழ, சுத்த சன்மார்க்க நெறியை அவர்களுக்குக் காட்டுக'' என்று இறைவனே தனக்கு ஆணையிட்டான் என்று வள்ளலார் கூறுகின்றார். சமயநெறிகள் எல்லாம் பழைய ஏற்பாடு. ஆனால் வள்ளலார் ஓர் இயக்கமாக மக்களிடம் பரப்பத் தொடங்கிய 'சுத்த சன்மார்க்கம்' புதிய ஏற்பாடாகும்.

சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று தம்மைப்பற்றிக் கூறிக்கொண்டும், வெறும் சடங்குகளே சமயம் என்று நம்பியும், இறையனுபவத்தைப் பெறாமல் வாழ்வை வீணாக்கும் மக்களைப் பார்த்து வள்ளலார் இரக்கத்துடன் பேசுகின்றார்.

காட்டையெல்லாம் வெட்டி நிலத்தை உழுது செம்மைப்படுத்தி எருப்போட்டுச் சித்தமாக்கிய பிறகு, அதில் கரும்பை நடாமல், விஷச் செடிகளை நட்டு மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றீர்களே! உங்கள் அறியாமையை என்னவென்று சொல்வது என்கின்றார். அருமையான உவமையைக் கூறி மக்களின் அறியாமையைப் பளிச்சென எடுத்துக் காட்டுகின்றார், கல்வி கற்று ஒழுக்கத்தை வளர்த்து, மனத்தை நெறிப்படுத்திச் சித்தமாக்கிய பிறகு, அதில் இரக்கத்தை வளர்த்து இறைவனை அடைய முயலாமல், சண்டையிட்டும் சமய மத வெறிக்கு உள்ளத்தில் இடங்கொடுத்தும் அதனால் களிப்பும் அடைகின்றீர்களே! என்று கூறி நொந்து கொள்கின்றார்.

காடுவெட்டி நிலந்திருத்திக் காட்டெருவும்
போட்டுக்
கரும்பைவிட்டுக் கடுவிதைத்துக் களிக்கின்ற
உலகீர்''

என்று அழைத்து, அவர்களுக்கு அறிவு புகட்டுவதற்காக மேலும்கூறுகின்றார். உங்கள்உடலை விட்டு ஆவி பிரிந்தால் என்ன செய்வீர்கள்? அதை எண்ணிப்பார்த்தீர்களா? இறந்துவிட்டால் உங்களுக்குப் புகலிடம் உண்டா? அப்போது யாரைச் சார்ந்து வாழ்வீர்கள்? பாடுபட்டுக் கல்விபெற்று வாழ்வு அமைத்துக் கொண்டீர்களே, பயன் அடைந்தீர்களா? என்று கேட்கின்றார்.

''கூடுவிட்டுப் போயினபின் எதுபுரிவீர்? எங்கே
குடியிருப்பீர்? ஐயோ, நீர் குறித்தறியீர்!
இங்கே
பாடுபட்டீர், பயன் அறியீர்!
பாழ்க்கு இறைத்துக் களித்தீர்''

என்று வருந்திக்கூறி, அவர்களைச் சுத்த சன்மார்க்கமாகிய அருள்நெறியைப் பின்பற்றுமாறு அறிவுறுத்துகின்றார்.

''பட்டதெல்லாம் போதும்; இது பரமர் வரு
தருணம்
ஈடுகட்டி வருவீரேல் இன்பமிகப் பெறுவீர்
எண்மை உரைத்தேனிலன் நான் உண்மை
உரைத்தேனே''

இவ்வாறு வள்ளலார் சுத்த சன்மார்க்க நெறியைச் சாரும்படி மக்களை அழைக்கும்போது, கட்சிக்கு ஆள்சேர்ப்பதுபோல் அழைக்கவில்லை. தம் அனுபவத்தை-தமக்கு இறைவன் ஈடில்லா அனுபவம் தந்ததை - எடுத்துக்கூறி, இந்த இறைவன் வருகின்ற தருணம் இது. நீங்கள் அருள்நெறியைச் சார்வீர்களாக என்று அழைக்கிறார். தம் இறையனுபவத்தை வளர்ச்சியால் எல்லாம் வல்ல சித்தினை- உலகனைத்திற்கும் எந்தப் பேருதவியையும் செய்யக்கூடிய அருளாற்றலை - அருட்பெருஞ்சோதியை - இறைவன் தமக்கு அளிக்கவிருக்கும்நேரம் வந்து விட்டது என்பதை,

''அருள் அமுதம் தந்து எனைமேலேற்றிக்
கதிதான்
சீர்பெறவே திருப்பொதுவில் திருமேனி தரித்துச்
சித்தாடல் புரிகின்ற திருநாள்கள் அடுத்த
ஓர்புறமே இதுநல்ல தருணம் இங்கே வம்மின்
உலகியலீர், உன்னியவாறு உற்றிடுவீர்
விரைந்தே'

என்று மக்களைக் கூவி அழைக்கின்றார். இவ்வாறு ஒரு புத்துலகம் படைப்பதற்கு மக்களை அறைகூவியழைக்கும் வள்ளலாரின் பொது நெறியை - அருள்நெறியை-அகில சகோதரத்துவத்தைப் பரப்பும் நெறியை-உலகெங்கும் உள்ள மக்கள் பின்பற்றினால், போரும் பூசலும் அழிவும் இன்றி, அன்பும் நட்பும் ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடும் கொண்டு அளவிலா நெடுங்காலம் இனிது வாழ்வர் என்பது உறுதியாகும்.

— — — — —

இன்றைய உலகுக்கு

இராமலிங்கர் நெறி

தவத்திரு ஊரன் அடிகள், வடலூர்.

வள்ளலார் தமது நெறியை, பொதுநெறி, பெருநெறி, ஒளிநெறி, சன்மார்க்கம் என்றெல்லாம் கூறினார். ஒரு நாட்டவர்க்கு, ஒரு சமயத்தவருக்கு, ஒரு சாதியாருக்கு, ஒரு இனத்தவருக்கு என்றில்லாமல், உலகமக்கள் அனைவருக்குமே பொதுவாகப் பொருந்தக் கூடியது ஆதலால் பொதுநெறி என்றார். சிலருக்கே உரிய குறுகிய சிறு நெறியாக இல்லாமல், அனைவருக்கும் உரிய அகன்ற பெரிய நெறியாக இருப்பதால் பெருநெறி என்றார். அந்த நெறியில் செல்வோரது வாழ்க்கையிலே ஒளிவீசச் செய்வதாக இருப்பதால் ஒளிநெறி என்றார். நல்லநெறி, நன்னெறி என்று பொருள்படச் சத்-மார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்றார்.

தமிழ்ப் பெரியோர்கள் நான்கு மார்க்கங்களை நமக்குக் காட்டியிருக்கிறார்கள். தாச மார்க்கம்-அடிமை நெறி, இறைவனை ஆண்டானாகக் கொண்டு நாம் அவனுக்கு அடிமையாக இருந்து வழிபடுவது, சற்புத்திர மார்க்கம்-மகன்மை நெறி. இறைவனை அப்பனாகக் கொண்டு நாம் அவனுக்கு மகனாக இருந்து வழிபடுவது. சகமார்க்கம்-தோழமை நெறி. இறைவனுக்கு நாம் தோழனாக இருந்து வழிபடுவது. சன்மார்க்கம்-தலைவன் தலைவி நெறி; நாயக நாயகி பாவம். இறைவனும் நாமும் இரு வேறாக இல்லாமல் ஒன்றாகவே இருப்பது, ஒன்றாகவே ஆகிவிடுவது.

ஆண்டான்-அடிமை, அப்பன்-மகன், ஒத்த இரு நண்பர்கள், தலைவன்-தலைவி இந்நான்கும், நான்கு மார்க்கங்களிலும் நமக்கும் இறைவனுக்குமுள்ள சம்பந்தம். இதை நமது பழைய சாத்திர நூல்களும், தோத்திர நூல்களும் சொல்லுகின்றன.

இந்த நான்கு மார்க்கங்களிலும் மனிதனுக்கு மனிதன் சம்பந்தமென்ன? வள்ளலார் அதைப் புதிதாகச் சொல்லுகிறார்.

(1) எல்லோரையும் தன் அடிமையாகப் பாவிப்பது தாசமார்க்கம்,

(2) எல்லோரையும் தன் மகனாகப் பாவிப்பது சற்புத்திரமார்க்கம்.

(3) எல்லோரையும் தன் நண்பர்களாகப் பாவிப்பது சகமார்க்கம்.

(4) எல்லோரையும் தன்னைப்போல் பாவிப்பது சன்மார்க்கம்.

ஆண்டவனுக்கும் நமக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை மட்டும் காட்டின முன்னைய நூல்கள். அத்தோடு மனிதனுக்கு மனிதன் உள்ள சம்பந்தத்தையும் காட்டுகிறார் வள்ளலார். இது வள்ளலார் செய்த புதுமை.

மனிதன் கடவுளோடு ஒன்றுபடுதல் பழைய சன்மார்க்கம். மனிதன் மனிதனோடு ஒன்றுபடுவது, மனிதனோடு மட்டுமின்றி எல்லா உயிர்களோடும் ஒன்றுபடுவது, அதன் மூலம் ஆண்டவனோடு ஒன்றுபடுவது புதிய சன்மார்க்கம். இப்புதிய சன்மார்க்கத்திற்கு வள்ளலார் இட்ட பெயர் சமரச சன்மார்க்கம், சமரச சுத்த சன்மார்க்கம். இந்த சமரச சுத்த சன்மார்க்கத்திலே ஒரே கடவுள், ஒரே சமயம், ஒரே சாதி, ஒரே இனம், சமய ஒருமைப்பாடு, சாதி ஒருமைப்பாடு, நல்ல அரசு, நல்லஆட்சி, நல்ல அதிகாரிகள், நல்ல குடிமக்கள், வேற்றுமையுள் ஒற்றுமை காணல், இருப்போர் இல்லாதார்க்கு உதவுதல் ஆகிய பலவற்றையும் அழுத்தந்திருத்தமாக ஆணித்தரமாக வள்ளலார் பாட்டாலும் உரையாலும் பறைசாற்றுகிறார்.

''எத்துணையும் பேதமுறாது எவ்வுயிரும்
தம்உயிர்போல் எண்ணி உள்ளே
ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார்
யாவர்,அவர் உளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடம்எனநான் தெரிந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திடஎன்
சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ''

என்பது வள்ளலார் வாக்கு.

மனித சமுதாயத்தை மதங்களும் சமயங்களும் வேறு பிரிக்கின்றன. சைவம் என்றும் வைணவம் என்றும், கிறித்தவம் என்றும், இஸ்

லாம் என்றும், சமணம் என்றும், பௌத்தம் என்றும் பல சமயங்கள். எல்லாச் சமயங்களுமே கடவுளை அடைவதற்கான பேரின்பம் பெறுவதற்கான வழிகள்தான். ஓர் ஊருக்குப் போவதற்குப் பல வழிகள். ஒரே கடவுளை அடைவதற்குப் பல மார்க்கங்கள், பல மதங்கள், பலசமயங்கள்.

''ஒன்றது பேரூர் வழி ஆறு அதற்குள''
என்று ஆறு சமயங்களையும் பற்றித் திருமூலர் பாடுகிறார். ஆறுகளெல்லாம் முடிவிலே கடலில் சென்று கலப்பது போல, சமயங்களெல்லாம் முடிவிலே ஒரே கடவுளிடத்தில் சென்று கலக்கின்றன.

''பொங்கு பலசமயமெனும் நதிக ளெல்லாம்
புகுந்து கலந்திட நிறைவாய்ப்
பொங்கி ஓங்கும்
கங்குகரை காணாத கடலே''

என்று வள்ளலார் இறைவனைப் பாடுகின்றார். தலைவியும் தோழியும் தம்முள் பேசிக் கொள்வதாக வள்ளலார் பாடிய பாடல்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்று; தோழி தலைவியைப் பார்த்துக் கேட்கிறாள்; அம்பலத்தில் நடம்புரிகிறானே உன் நாயகன், அவன் பேர் என்ன? என்று. அதற்குத் தலைவி சொல்கிறாள்:

''பெருகியபேர் அருளுடையார் அம்பலத்தே
நடிக்கும் பெருந்தகை என்
கணவர் திருப்பேர்புகல் என்கின்றாய், அருகர் புத்தர்
ஆதிஎன்பேன், அயன்
என்பேன், நாராயணன் என்பே, அரன் என்பேன்,
ஆதிசிவன் என்பேன்,
பருகுசதா சிவன் என்பேன், சத்திசிவம் என்பேன்
பரமன் என்பேன்,
பிரமம் என்பேன் பரப்பிரமம் என்பேன் துருவுசுத்த
பிரமம் என்பேன்
துரியநிறை வென்பேன் சுத்தசிவம் என்பேன் இவை
சித்துவிளையாட்டே''

அயன், நாராயணன் என்பதெல்லாம் தோழிக்குப் புரிந்தது. அருகர், புத்தர் என்றது அவளுக்குப் புரியவில்லை. அருகர் என்பதும் புத்தர் என்பதும் புறச்சமயப் பேர் ஆயிற்றே? நம் நாயகர்க்கு அப்பெயர்கள் பொருந்துமோ என்று கேட்கிறாள். அதற்குத் தலைவி சொல்லுகிறாள்;

''சிற்சபையில் நடிக்கின்ற நாயகனார்,
தமக்குச் சேர்ந்த புறச்
சமயப்பேர் பொருந்துவதோ என்றாய்?
பிற்சமயத்தார் பெயரும்
அவர் பெயரே கண்டாய்! பித்தர் என்றே
பெயர் படைத்தார்க்கு,
எப்பெயர்தான் ஒவ்வாதோ? அச்சமயத்
தேவர் மட்டோ? நின்
பெயர்என் பெயரும் அவர்பெயரன்றோ?
எவ்வுயிரின் பெயரும் அவர் பெயரே''

என்று பாடுகின்றார்.

இறைவன் பித்தனென்று பெயர் படைத்தவன் அல்லவா? பித்தன் என்று பெயர் படைத்தவனுக்கு வேறு எப்பெயர்தான் ஒவ்வாது? அது மட்டுமா? உன் பெயர், என்பெயர், எல்லா உயிர்களின் பெயர், எல்லாம் அவன் பெயரே என்று தலைவி தோழிக்குக் கூறும் கூற்றாகக் கூறி விளக்குகிறார் வள்ளலார்.

ஈசுவரன் என்பதும், அல்லா என்பதும், தேவரீரின் திருநாமங்கள். ''ஈஸ்வர் அல்லா தேரே நாம்'' என்றார் காந்தியடிகள். அருகர் என்பேன், புத்தர் என்பேன் என்று அன்று பாடிய வள்ளலார் இன்று பாடுவாரேயானால் ''பரமண்டலத்திலுள்ள பிதா என்பேன், அல்லா என்பேன், கிறிஸ்து என்பேன்'' என்று அல்லவா பாடுவார்.

இன்று துறைதோறும் துறைதோறும் சாதி முன்னிற்கிறது. சாதிகளைப் பற்றி வள்ளலார் என்ன கூறினார்.

''சாதியிலே மதங்களிலே சமய நெறிகளிலே
சாத்திரச்சந் தடிகளிலே கோத்திரச்
சண்டையிலே
ஆதியிலே அபிமானித் தலைகின்ற உலகீர்
அலைந்தலைந்து வீணேநீர் அழிதல்
அழகலவே''

என்று அறை கூவினார்! ''சாதி சமயங்களிலே வீதிபல வகுத்த சாத்திரக் குப்பைகளெல்லாம் பாத்திரமன்று'' என்று பறையறைந்தார். பாட்டாக மட்டுமா பாடினார். வசனமாகவும் எழுதினார். இதோ! வள்ளலார் இறைவனிடம் செய்து கொண்ட உரைநடை விண்ணப்பம்.

''இது தொடங்கி எக்காலத்திலும் சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய தடைகளாகிய சமயங்கள், மதங்கள், மார்க்கங்கள் என்பவற்றின் ஆசார சங்கற்ப விகற்பங்களும், எங்கள் மனத்தில் பற்றாதவண்ணம் அருள் செய்தல் வேண்டும். சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய லட்சியமாகிய ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமை எங்களுக்குள் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் எவ்விதத்தும் எவ்வளவும் விலகாமல் நிறைந்து விளங்கச் செய்வித்தருளல்வேண்டும். எல்லாமாகிய தனிப்பெருந்தலைமை அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவரே! தேவரீர் திருவருட்பெருங் கருணைக்கு வந்தனம்! வந்தனம்!!''

சாதி சமயங்களை, சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய தடைகள் என்றார். ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமையை, சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய லட்சியம் என்றார். இது தொடங்கி என்று 100 ஆண்டுகளுக்கு முன் அன்று வள்ளலார் வேண்டினார். நம்மைப் பொறுத்தவரை இந்த வேண்டுகோள் அன்றுமுதல் இன்றுவரை வேண்டுகோளாகவேஇருக்கிறது. செயல்படுத்தப் பெறக்காணோம். தடைகள் தவிரக் காணோம், லட்சியம் பரவக்காணோம். சமுதாய நல்வாழ்வுக்குச் சாதி மதங்கள் தடையாக இருப்பதைச் சாதாரணத் தடையாக அல்ல-மலைபோன்ற தடையாக இருப்பதை வள்ளலார் கண்டார். மலைபோன்ற அத்தடைகளை வள்ளலார் உளி கொண்டு பிளக்கவில்லை. வெடிவைத்தே தகர்த்தார். தூள் தூளாக்கினார். ஆனால் நாமோ இன்று 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னுங் கூட சாதி வேருக்கு நீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

உடையவர்கள் உண்டு கொழுத்திருப்பதையும், அதாவது இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் தாமே தமியராக உண்டு கொழுத்திருப்பதையும், இல்லாதவர்கள் பசியால் வாடி வதங்குவதையும் பார்த்து வள்ளலாரால் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. இந்தக்கொடுமையைப் பார்க்கும்போது என்ன, நினைக்கும்போது கூட, என் உள்ளம் மட்டுமா எரிகின்றது? உடம்பெல்லாம் எரிகின்றதே என்று பாடினார்.

உள்ளலேன் உடையார் உண்ணவும், வறியார்
உறுபசி உழந்து வெந்துயரால்
வள்ளலே நெஞ்சம் வருந்தவும் படுமோ?
மற்றிதை நினைக்குந் தோறும்
எள்ளலேன் உள்ளம் எரிகின்றது, உடம்பும்
எரிகின்ற தென்செய்வேன்? அந்தோ
கொள்ளலேன் உணவும் தரிக்கிலேன் இந்தக்
குறையெலாம் தவிர்த்தருள் எந்தாய்

தேவைக்கு மேலே வைத்திருப்பவன் திருடன் என்றார் காந்தியடிகள். அத்தகைய திருடர்களை நினைக்கும்போது உள்ளம் மட்டும் அல்ல, உடம்பும் எரிகிறது. உணவும் செல்லவில்லை. 'அந்தோ! கொள்ளலேன் உணவும்' என்றார் வள்ளலார். உடையவர்கள் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுப்பதனால்பற்றாக்குறையை ஒருவாறு நிவர்த்தி செய்யலாமன்றோ? தேவைகளும் பற்றாக்குறையும் மிகுந்துள்ள இக்காலத்தில் வள்ளலார் காட்டும் நெறியை-இருப்போர் இல்லாதவர்க்கு இட்டுண்ணும் நெறியைக் கடைப்பிடித்தால் எப்படியிருக்கும்?

வட்டிமேல் வட்டிகொள் மார்க்கத்தில் நின்றீர்
வட்டியை வளர்க்கின்ற மார்க்கத்தை அறியீர்
பெட்டிமேல் பெட்டிவைத் தாள்கின்றீர் வயிற்றுப்
பெட்டியை நிரப்பிக்கொண்டு ஒட்டிஉள் ளிருந்தீர்
பட்டினி கிடப்பாரைப் பார்க்கவும் நினையீர்
பழங்கஞ்சி ஆயினும் வழங்கவும் நினையீர்
எட்டிபோல் வாழ்கின்றீர் கொட்டிபோல் கிளைத்தீர்
எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துல கீரே.

எங்கு பார்த்தாலும் வட்டிக் கடைகளும், அடகுக் கடைகளும் பெருகியுள்ளன. ''வட்டி மேல் வட்டிகொள் மார்க்கத்தில் நின்றீர், வட்டியை வளர்க்கின்ற மார்க்கத்தை அறியீர்'' என்ற வள்ளலார் பாடலை, அநியாய வட்டி, வட்டிக்கு வட்டி வாங்குபவர்கள் படிக்கவேண்டும்.

திருவாரூரில் முன்னொரு காலத்தில் ஆண்ட மனுநீதிச் சோழன் நீதிவழங்கிய வரலாற்றை எழுதுகிறார்:

மனுச்சோழன் மகன் வீதிவிடங்கனின் தேரில் பசுங்கன்று ஒன்று அடிபட்டு இறந்து விட்டது. இதனையறிந்த மனுச்சோழன் என் ஆட்சியில் இவ்வாறு நேரிட்டதே, என் மகனே இவ்வாறு செய்து விட்டானே, இவ்வாறு நேருவதற்கு நான் செய்த பாவம் என்னவோ? என்று பலவாறு புலம்புகின்றான். அவன் புலம்பல் இதுதான்.

''நல்லோர் மனத்தை நடுங்கச் செய்தேனோ!
குடிவரி உயர்த்திக் கொள்ளை கொண்டேனோ!
ஏழைகள் வயிறு எரியச் செய்தேனோ!
தருமம் பாராது தண்டஞ் செய்தேனோ!
மன்றோரம் பேசி வாழ்வழித் தேனோ!
வேலையிட்டுக் கூலி குறைத்தேனோ!
பசித்தோர் முகத்தைப் பாராதிருந்தேனோ!
குருவை வணங்கக் கூசி நின்றேனோ!
கன்றுக்குப் பாலூட்டாது கட்டி வைத்தேனோ!
கல்லும் நெல்லும் கலந்து விற்றேனோ!
வெய்யிலுக் கொதுங்கும் விருட்சம் அழித் தேனோ!
பொது மண்டபத்தைப் போயிடித்தேனோ!

என்று 43 பாவங்களைச் சொல்லிப் புலம்புகின்றான். புலம்புவதாக வள்ளலார் எழுதுகின்றார். பாவங்கள் இவ்வளவுதான் என்பதில்லை. ஏதோ அப்போதைக்குத் தோன்றியதை வள்ளலார் தொகுத்தெழுதினார். சொல்லிய பாவங்களுள் சில பெரியன, சில சிறியன. சில பாவங்கள் மட்டுமின்றி, அரசாங்கச் சட்டப்படிக் குற்றங்களும் ஆகும்.

எது எதில் எது எதைக் கலந்து விற்கலாம் என்பதையே ஒரு கலையாக வளர்த்திருக்கும் இன்றைய சமுதாயத்திற்கு அன்றே அறிவுரை கூறினார். ''கல்லும் நெல்லும் கலந்து விற்றேனோ'' என்று. ''பொது மண்டபத்தைப் போய் இடித்தேனோ" என்று அன்று வள்ளலார் கூறியதை, ''பொதுச் சொத்துக்கு நாசம் விளைவித்தேனோ'' என்று, இன்று நாம் கொள்ள வேண்டும்.

சமுதாயத்தில் இன்று காணப்படுகின்ற பல பிரச்சினைகளுக்கும் சுமுகமான தீர்வு வள்ளலாரின் நெறியிலே உண்டு. அன்றாட வாழ்வின் உயர்ந்த அனுபவ நிலைவரை எதற்கும் எல்லாவற்றிற்குமே வள்ளலார் வழிகாட்டியாக விளங்குகிறார். இன்றைய தேவைகளுக்கு வள்ளலார் நெறி மிகவும் தேவை. அதுவே நமது சேவை.

தெய்வ இசைப் பனுவல்கள்

பேராசிரியர் திரு க. வெள்ளை வாரணர்
தஞ்சைப் பல்கலைக் கழகம்

இயற்கை வனப்பும் தெய்வ வனப்புமாகிய இருவகை வனப்புகளே இசைப் பாடலுக்குரிய சிறப்புடைப் பொருள்களெனப் பண்டைத் தமிழாசிரியர் கருதினர். இக் கருத்தினாலேயே இசைப்பாடல்கள் யாவும் உலகியற் பொருள்களின் இயற்கை யழகினையும், அவற்றின் உடனாய் விளங்குந் தெய்வ அழகினையும், பொருளாகக் கொண்டு பாடப் பெறுவனவாயின.

இசையில் வல்ல பாணர் முதலிய கலைச் செல்வர் தம் இசைத்திறத்தை அவையின்கண் புலப்படுத்தும் பொழுதெல்லாம் இசைப்பாடலுக்குச் சிறப்புடைப் பொருளாய் விளங்கும் முழுமுதற் பொருளைப் போற்றும் தெய்வப் பாடலையே முதன்மையாகப் பாடுவது வழக்கம். பண்டை நாளில் வாழ்ந்த பாணர் முதலியோர் இம்முறையினைத் தொன்றுதொட்டு வரும் இசைமரபாகக் கொண்டு போற்றுதலைத் தமது முதற் கடமையாகக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளனர். இச்செய்தியினைப் பத்துப் பாட்டுள் ஒன்றாகிய மலைபடுகடாத்துள்,

'' மருதம் பண்ணிய கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்
நரம்புமீ திறவா துடன்புணர்ந் தொன்றிக்
கடவ தறிந்த இன்குரல் விறலியர்
தொன்றொழுகு மரபிற் றம்மியல்புவழா அது
அருந்திறற் கடவுட் பழிச்சிய பின்றை
விருந்திற் பாணி கழிப்பி ''

எனவரும் வரிகளிற் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் தெளிவாக விளக்கியுள்ளமை காணலாம்.

'வாரம் பாடுதல்' என்பது, இசைப்பாடலாற் கடவுளைப் போற்றி வழிபடுதல் என்ற பொருளில் கடைச்சங்க காலத்தே வழங்கி வந்ததாகத் தெரிகிறது. சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதையிலே,

'' தொன்னெறியியற்கைத்தோரிய மகளிரும்
சீரியல் பொலிய நீரல நீங்க
வாரம் இரண்டும் வரிசையிற் பாட ''

எனவரும் தொடர்க்கு ''ஆடிமுதிர்ந்தாராகிய மகளிர் நன்மையுண்டாகவும், தீமை நீங்கவும் வேண்டித் தெய்வப்பாடல்'' பாட என அரும்பதவுரையாசிரியரும், அடியார்க்கு நல்லாரும் பொருள் கூறியுள்ளார்கள். எனவே இத்தொடரில் வந்த 'வாரம்' என்ற சொல் 'தெய்வப் பாடல்' என்ற பொருளில் இளங்கோவடிகளால் ஆளப்பெற்றதென்பது நன்கு பெறப்படும்.

அன்றியும் சிலப்பதிகாரத்தின் கடலாடு காதையில் திருமாலைப் பாடும் தேவபாணியும், இறைவனைப் போற்றுந் தேவபாணியும், வருணப்பூதர் நால்வரையும் பரவும் நால்வகைத் தேவபாணியும், ஞாயிறு திங்கள் என்னும் தெய்வத்தைப் பரவும் தேவபாணியும், கூத்தின்கண் பாடுதற்குரிய தெய்வ இசைப்பாடல்களாகக் கொள்ளப் பட்டன என இளங்கோவடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாணி என்பது பண்ணோடுகூடிய இசைப்பாட்டு. தெய்வத்தைப் பண்பொருந்தப் பாடிய இசைப்பாடல் தேவ பாணி யெனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று.

சங்கத்தொகை நூல்களில் ஒன்றாகிய பரிபாடல் தமிழகத்தில் பண்டை நாளில் இசையுடன் பாடப்பெற்ற தெய்வப் பனுவலாகும். சங்கச் சான்றோர்களால் இயற்றப்பெற்ற எழுபது பாடல்களைக் கொண்ட இத்தொகை நூலில் இருபத்திரண்டு பாடல்களே இப்பொழுது முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளன. திருமால், செவ்வேள், காடுகிழாளாகிய கொற்றவை ஆகிய தெய்வங்களையும், மதுரை நகரத்தையும், வையை யாற்றினையும் போற்றிப் பரவிய இசைநலம் வாய்ந்த பரிபாடல் என்னும் பாக்களின் தொகுப்பாக அமைந்ததே இத்தொகை நூலாகும். இதன்கண் ஒவ்வொரு பாடலின் கீழும் அப்பாடலின் நுவல் பொருளாகிய கடவுள் வாழ்த்து முதலிய பொருட் பகுதியும், அப்பாடலைப் பாடிய புலவர் பெயரும், அப்பாடற்கு இசையமைத்த இசையாசிரியர் பெயரும், அப்பாடலுக்குரிய பண்ணின் பெயரும் முறையே குறிக்கப் பெற்றுள்ளமை காணலாம். பரிபாடல் என்னுஞ் செய்யுள், நால்வகைப் பாக்களுக்குரிய பலவகை அடிகளையும் ஏற்று இசைநலம் விளங்கப் பாடுதற்கேற்றவாறு இயற்றப் பெறுவதாகும். பரித்தல்-சுமத்தல். பண்சுமந்த பாடலாதலின் பரிபாடல் என்னும் பெயருடையதாயிற்று. 'பண்சுமந்தபாடற் பரிசு படைத்தருளும் பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்' எனவரும் திருவாசகத்தொடர், இங்ஙனம் இன்னிசையால் தெய்வத்தைப் பரவிப் போற்றும் முறையில் இயற்றப்பெற்ற தெய்வப் பனுவலைக்குறித்தது எனக் கருதுதல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதாகும்.

கடைச்சங்க காலத்தையடுத்துத் தோன்றிய முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் 'திங்களைப் போற்றுதும்', 'ஞாயிறு போற்றுதும்', 'மாமழை போற்றுதும்', 'பூம்புகார் போற்றுதும்' எனவரும் மங்கலவாழ்த்துப் பகுதியும், கானல் வரியில் காவிரியைப் போற்றிப் பரவும் முறையில் அமைந்த வரிப்பாடல்களும், வேட்டுவ வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக் குரவை என்னும் பகுதிகளில் கொற்றவை, திருமால், முருகன் ஆகிய தெய்வங்களைப் பரவும் முறையில் அமைந்த வரிப்பாடல்களும், இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறாண்டுக்கு முன் தமிழகத்தில் இன்னிசையுடன் பாடப்பெற்று வந்த தெய்வ இசைப்பனுவல்களாகும்.

கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் சிவபெருமானது திருவருள் பெற்ற செம்புலச் செல்வியாராகிய காரைக்காலம்மையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் இரண்டும் முறையே நைவளம்(நட்டபாடை) என்ற பண்ணிலும், இந்தளம் என்ற பண்ணிலும் பாடப்பெற்றஇன்னிசைத்திருப்பதிகங்களாகும்.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இறைவன் திருவருள் பெற்ற செம்புலச் செல்வராகிய திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், இவ்விருவர்க்கும் பின்வந்த நம்பியாரூரர் ஆகிய மூவரும் சிவபெருமானது பொருள்சேர் புகழினை இன்சொற் படுத்தியும் இன்னிசைப் படுத்தியும் பாடியருளிய செந்தமிழ்த் தெய்வப் பனுவல்களே தேவாரம் என்ற பெயரால் போற்றிப்பயிலப் பெறுகின்றன. இத் தேவாரத் திருப்பதிகங்களும் இவற்றின் பண்ணமைதியும் இடைக்காலத்திற் போற்றுவாரின்றி அருகி மறையும் நிலையில் திருநாரையூரிற் பொல்லாப் பிள்ளையார் அருள்பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் துணைகொண்டு தேவாரத் திருமுறைகளைத் தில்லைப் பெருங்கோயிலில்தேடிக் கண்டு தொகுத்துதவியவன் இராசராச அபய குலசேகரன் எனப் போற்றப்பெறும் சோழ மன்னனாவன்.' திருமுறைகண்ட சோழனாகிய இப் பெருந்தகை, திருவெருக்கத்தம்புலியூரில் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மரபில் தோன்றிய பாடினியாரைக் கொண்டு தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குப் பழைய முறையில் பண்வகுத்து அமைத்தனன் எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறும்.

நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் நன்னோக்கத்துடன் திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர் சுந்தரர் ஆகிய இப்பெருமக்கள் மூவரும் அருளிய திருப்பதிகங்கள் இறைவனை முன்னிலை, படர்க்கை என்னும் இரண்டிடங்களிலும் போற்றிப் பரவுவனவாதலின் தேவாரம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பெறுவனவாயின. இவர்கள் அருளிய திருப்பதிகங்கள் இவர்கள் பாடும்பொழுதே இன்னிசையுடன் பாடப்பெற்றன என்பது,இவர்களது வரலாற்றினால் இனிது புலனாகும். வாரம் என்ற சொல்லுக்கு இசையியக்கம் நான்கினுள் ஒன்று என்னும் பொதுப் பொருளும், தெய்வப்பாடல் என்ற சிறப்புப் பொருளும் உரியனவாதலின், அப்பொதுமையினை நீக்கித் தெய்வப்பாடல் என்ற சிறப்புப் பொருளையே அச்சொல் தருதல் வேண்டிப் பிற்காலத்தார் அதனைத் தேவாரம் என்ற சிறப்புடைய அடைமொழியுடன் சேர்த்து வழங்குவா ராயினர். இன்னிசையால் இறைவனைப் பாடிப் போற்றுதலையே பண்டைத் தமிழர் சிறப்புடைக் கடவுள் வழிபாடாகக் கைக் கொண்டொழுகினர். அதனால் தெய்வ இசைப்பாட்டினைக் குறித்த தேவாரம் என்னுஞ் சொல், இறைவனை உளமுருகிப் போற்றும் வழிபாட்டினையும் குறிப்பதாயிற்று.

திருஞானசம்பந்தர் 1600 பதிகங்களும்' திருநாவுக்கரசர் 48000 பதிகங்களும், சுந்தரர் 3800 பதிகங்களும் பாடியருளினார்களெனவும் அம்மூவரும் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களின் தொகை 10300 எனவும், அவற்றின் பாடற்றொகை 103000 எனவும் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுகின்றது.

தேவார ஆசிரியர்கள் மூவரும் பாடியனவாக மேற்குறித்த எல்லாத் திருப்பதிகங்களும் பிற்காலத்தார்க்குக் கிடைக்கவில்லை. செல்லரித்துச் சிதைந்தமையால் மறைந்தன போக, எஞ்சிய பதிகங்களைத் தேடிய நம்பியாண்டார் நம்பி,சோழமன்னன் ஆதரவு கொண்டு தில்லையில் தேடியெடுத்து முன்போல் முறைப்படுத்தி ஏழு திருமுறைகளாகத் தொகுத்தார் எனத் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுகிறது.

திருஞானசம்பந்தர் தேவாரப் பதிகங்கள் 384உம் முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்கரசர் தேவாரப் பதிகங்கள் 310ம் நான்கு ஐந்து ஆறாந் திருமுறைகளாகவும், சுந்தரர் தேவாரப் பதிகங்கள் 100ம் ஏழாந் திருமுறையாகவும் நம்பியாண்டார் நம்பிகளால் தொகுக்கப்பட்டன.

இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட ஏழு திருமுறைகளும் பண்ணாகிய இசைமுறை பற்றியும், பாவாகிய இயல்முறை கருதியும் முறைப்படுத்தப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது, இவற்றிற் காணப்படும் பண்கள் எல்லாவற்றிற்கும் கட்டளையாகிய யாப்பியல் வகைகூறும் திருமுறைகண்ட புராணப் பகுதியால் இனிது புலனாகும். சேக்கிழார்நாயனார்க்கு நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே மூவர் தேவாரத் திருப்பதிகங்களும் பண்முறை பற்றிக் கட்டளைகள் வகுக்கப்பெற்று முறைப்படுத்தப் பெற்றிருக்கின்றன என்பது, பெரியபுராணத்தில் மூவர் வரலாறு கூறும் இடங்களில் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் சிலவற்றிற்குப் பண்ணமைதியும் (தடுத்தாட் கொண்ட புராணம், செய் 75), கட்டளைக் கூறுபாடும் (திருஞானசம்பந்தர் புராணம், செய் 107) குறிக்கப்பெற்றிருத்தலால் நன்கு விளங்கும்.

இப்பொழுது வழங்கப்பெற்றுவரும் மூவர் தேவாரப் பதிப்புகளில், 986 திருப்பதிகங்கள் அடங்கியுள்ளன.

கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வட நாட்டில் வாழ்ந்த சாரங்கதேவர்என்பார் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து, இங்கு வழங்கிய தேவாரப் பண்களை நன்குணர்ந்து, அப்பண்கள் சிலவற்றின் இலக்கணங்களைத் தாம் இயற்றிய 'சங்கீத ரத்தினாகரம்' என்னும் வடமொழி இசை நூலில் பொன்னேபோற் போற்றி வைத்துள்ளார்.

தேவார ஆசிரியர்கள் காலத்தையொட்டிவாழ்ந்த திருவருட்புலமைச் செல்வர்கள் திருமாலடியார்களாகிய ஆழ்வார்கள் ஆவர். ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயலாகிய திவ்வியப்பிரபந்தத்தில் பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார் என்னும் முதலாழ்வார் மூவரும் அருளிய திருப்பாடல்கள் இயற்பா வகையைச் சார்ந்தன. பெரியாழ்வார் அருளிய திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி என்பனவும், ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவை— நாச்சியார் திருமொழி என்பனவும், குலசேகரப் பெருமாள் அருளிய பெருமாள் திருமொழியும், திருமழிசைப்பிரான் அருளிய திருச்சந்தவிருத்தமும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிய திருமாலையும், திருப்பள்ளியெழுச்சியும், திருப்பாணாழ்வார் அருளிய அமலனாதிபிரான் என்னுந் திருப்பதிகமும், திருமங்கையாழ்வார் அருளிய பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம் என்பனவும்; நம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழித் திருப்பதிகங்களும் பண்பொருந்தப் பாடுதற்குரிய இசைத் தமிழிலக்கியங்களாக அமைந்துள்ளன. நம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழிப் பதிகங்கட்குப் பழந்தமிழ்ப் பண்களும் தாளங்களும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆயினும் அத்திருப்பதிகங்களைப் பண்ணுடன் பாடும் மரபு இடைக்காலத்தில் மறைந்து போயிற்று. எனினும் இக்காலத்திலும் பண்ணுடன் பாடப்பெற்று வரும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் யாப்பமைதியினையும் இசையமைதியினையும் அடியொற்றி, நாலாயிரத் திவ்வியபிரபந்தத் திருப்பாடல்களையும், பழைய மரபின்படி பண்பொருந்தப் பாடும் முறையினை, இயலிசைப் புலவர் துணைக்கொண்டு மீண்டும் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருதல் இசைத்தமிழ் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் ஏற்புடையதாகும்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிய பெரிய திருமொழிப் பதிகங்கள், மூவர் தேவாரத் திருப்பதிகங்களையொத்த இயலிசை யமைப்புடையனவே. எடுத்துக் காட்டாக ஒருசில 'பதிக அமைப்பினை இங்குக் குறிப்பிடலாம்.

திருமங்கையாழ்வார் அருளிய திருக்குறுந்தாண்டகம் என்பது, திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருநேரிசைப் பதிகங்களையொத்த இயலிசை அமைப்பினையுடையதாகும். திருநெடுந்தாண்டகம் என்பது தாண்டக வேந்தராகிய திருநாவுக்கரசர் பாடியருளிய திருத்தாண்டகப் பதிகங்களையொத்த இயலிசை அமைப்பினைப் பெற்றதாகும். இசை நலம் பொருந்திய மூல இலக்கியங்களாகப் பல இன்னிசைத் திருப்பதிகங்களை அருளியவர் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாராவர்.

'' இடரினும் தளரினும் எனதுறுநோய்
தொடரினும் உனகழல் தொழுதெழுவேன்
கடல்தனில் அமுதொடு கலந்த நஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே
இதுவோ எமையாளுமாறு ஈவதொன்று
எமக்கில்லையேல்,
அதுவோ உனதுஇன்னருள்; ஆவடு துறை
யரனே ''

என நாலடிமேல் வைப்பாகத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அருளிய காந்தார பஞ்சமப் பதிகத்தின் இயலமைப்பினையும் இசையமைப்பினையும் பின்பற்றியமைந்தது,

வண்டுணும் நறுமலர் இண்டை கட்டிப்
பண்டைநம் வினைகெட வென்றுஅடிமேல்
தொண்டரும் அமரரும் பணியநின்றங்கு
அண்டமோடு அகலிடம் அளந்தவனே
ஆண்டாயுனைக் காண்பதோர் அருள்
எனக்கு அருளுதியேல்
வேண்டேன்மனை வாழ்க்கையை விண்ண
கர் மேயவனே

எனத் திருமங்கையாழ்வார் பாடியருளியபெரிய திருமொழித் திருப்பதிகமாகும். இதனை 'நாலடிமேல் வைப்பு' என்ற தலைப்பிற் பதிப்பித்தலும், மேற்குறித்த காந்தார பஞ்சமப் பண் முறையிற் பாடுதலும் இயலிசையறிஞர் கடனாகும். இவ்வாறே நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்திலுள்ள திருப்பதிகங்களிற் பெரும்பாலானவை, தேவாரப் திருப்பதிகங்களை யொத்துப் பாடுதற்கேற்ற இயலிசை அமைப்புடைய தெய்வ இசைத்தமிழ் இலக்கியங்களாகத் திகழ்கின்றமை காணலாம்.

சைவ சமயக் குரவர் நால்வருள் ஒருவராகிய மணிவாசகப்பெருமான் அருளிய திருவாசகத்துள் அமைந்த திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருப்பூவல்லி, திருக்கோத்தும்பி, திருப்பள்ளியெழுச்சி முதலியன இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழுக்கும் உரிய தெய்வ அருட்பனுவல்களாகும். ' சேந்தனார் முதலிய அருளாசிரியர் ஒன்பதின்மராற் பாடியருளப்பெற்ற திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு ஆகிய ஒன்பதாந் திருமுறையிலுள்ள திருப்பதிகங்கள் தேவாரத் திருப்பதிகங்களைப் போன்று பண் பொருந்தப் பாடிப் போற்றுதற்குரிய தெய்வப் பனுவல்களாகும்.

பதினோராந் திருமுறையில் திருவெண்காட்டடிகள் பாடியருளிய கோயில் நான்மணி மாலையிலுள்ள சந்தச் செய்யுட்கள், கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிற்றோன்றி முருகப் பெருமான் திருவருளை இன்னிசைத் தமிழாற் பரவிப் போற்றிய அருணகிரிநாதர் பாடிய திருப்புகழ்ப் பாடல்களின் சந்தங்களுக்கு, மூல இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றன.

பிற்கால பக்திப் பாடல்கள்

பக்தி இயக்க காலத்தில் பெருகி வளர்ந்த பக்திப்பாடல்கள் பின்னர் வந்த காலங்களிலும் வற்றாது உயிராறாய் ஓடிக் கொண்டுள்ளது.

பட்டினத்தார், கி.பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிக்கோயில் நான்மணிமாலை, திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது ஆகிய சிற்றிலக்கியங்களைப் பாடினார்.

கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய அருணகிரிநாதர் பாடிய பாடல்கள் திருப்புகழ் எனத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. சந்த இனிமை மிகுந்த இவர் பாடல்களில், வடசொற் கலப்பு மிகுந்துள்ளது. திருவகுப்பு, கந்தரனுபூதி, கந்தரலங்காரம், கந்தரந்தாதி, வேல் விருத்தம் ஆகிய நூல்களையும் இவர் பாடினார்.

தாயுமானவர், மெய்ப்பொருட் சிந்தனையும் பக்தியும் கலந்து பாடிய பெரும் புலவராவார். இவர் பாடிய கண்ணிகள் எளிமையும் இனிமையும் உடையவை. இல்லற மேற்றுப் பின் துறவு மேற்கொண்டார். அரச பதவியில் சிலகாலம் இருந்து பின் துறவுபூண்டாரென்ப. இவர் சமரச சன்மார்க்கத்தை வலியுறுத்திப் பாடியுள்ளார்.

கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இராமலிங்க அடிகளார் மிக எளிய இனிய கவிதைகள் பாடினார். அவை திருஅருட்பா எனும் பெயரால் ஆறு திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவரது பாடலை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவற்றை மருட்பா என்று போராடியோரும் உளர். நாயக நாயகி பாவத்திலும், கண்ணி கும்மி கீர்த்தனை முதலியன எளிய வடிவங்களிலும் எளிய சொற்களில் பாடல் புனைந்தார். சீவகாருண்யம், சோதிவழிபாடு முதலியவை இவரது முக்கிய குறிக்கோள்களாகும். மனுமுறைகண்டவாசகம், சீவகாருண்ய ஒழுக்கம் ஆகிய உரைநடை நூல்கள் இவரால் இயற்றப்பட்டன. சமரச சன்மார்க்க நெறியைப் பெரிதும் வற்புறுத்திப் பாடினார்.

பாரதியாரின் பக்திப் பாடல்கள் பக்தி இலக்கிய வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். கண்ணனைப் பல்வேறு கோணங்களில் கண்டு அவர் பாடும் பாடல்களும், சக்தி, முருகன், விநாயகர் ஆகிய கடவுளரைப் பாடும் பாடல்களும், அவரது பக்தியினுணர்வைக் காட்டும். இவரும் சமரச நெறியை வலியுறுத்துகிறார். வேதாந்த நெறிநின்று சமயக் கருத்துக்களையும் விளக்குகிறார். இவரது குயிற்பாட்டு வேதாந்த உட்பொருளுடன்அமைந்ததாகும்.

இசுலாமிய,. கிறித்துவ சமயத்தைச்சார்ந்த பக்திப் பாடல்கள், பின்னர்த் தோன்றித் தமிழைப் பக்திமொழி எனப் போற்றுமளவுக்கு உயர்த்தின.

திருக்கோயில் வழிபாடு

திருக்கோயில் வழிபாடு செய்வதில் எனக்கு ஊக்கம் அதிகம். வெள்ளிக்கிழமை தோறும் திருமயிலைக் கபாலீச்சரத்துக்குப் போவதை நியதியாகக் கொண்டேன். சிற்சில சமயம் திருவொற்றியூர், திருப்போரூர் முதலிய திருத்தலங்களுக்கும் செல்வேன். எனக்கு வழிபடு தெய்வம் முருகனேயாயினன். காரணம், யான் பிறந்த மரபும், யாழ்ப்பாணம் கதிரைவேற்பிள்ளையின் சேர்க்கையும், இராசப்ப முதலியார், பாம்பனடிகளார் முதலியவர்கள் கூட்டுறவும் ஆகும்.

பழைய கோயில்களில் பெரும்பான்மையான, இயற்கைவளம் செறிந்த இடங்களிலேயே அமைந்துள்ளன. அவைகளுக்குச் செல்வேன். என்பொழுது ஓவிய வழிபாட்டில் சிறிதே கழியும். ஓவியம் முதலாகவுள்ள இயற்கை வழிபாட்டில் பெரிதும் கழியும். யான் அடிக்கடி திருப்போரூர் நோக்குவேன். ஓவிய முருகனைக் கண்டு தொழுது, ஆங்குள்ள சிறுகுன்றில் இவர்ந்து அமர்வேன். ஒருபக்கம் கடலும், மற்றொருபக்கம் காடும், இன்னொரு பக்கம் ஏரிகளும், வேறொரு பக்கம் வயல்களும் காட்சியளிக்கும். காலையிலெழும் செஞ்ஞாயிற்றிலும், மாலையில் அமரும் செஞ்ஞாயிற்றிலும் என்மனம் மூழ்கும். இரவில் நீலவானத்தை உழுதுசெல்லும் திங்களிலும் என் அகம் படியும். பறவைகளின் இனிய குரலிலும், ஆநிரைகளின் அசைந்த நடையிலும், என் நெஞ்சம் திளைக்கும். திடீரென மயில்கள் போந்து நடம்புரியும். அதிலும் என்னுள்ளம் ஒன்றும். இவ்வாறு இயற்கை முருகனை வழிபட்டுத் திரும்புவேன். குற்றாலம் முதலிய தலங்களில் என் சிந்தை இயற்கை இனிமையில் தோய்ந்து சாந்தமுறும். இயற்கை வழிபாட்டால் தான்பெற்ற இன்பத்தை 'முருகன் அல்லது அழகு'. 'தமிழ்நாடும் நம்மாழ்வாரும்' முதலிய உரைச் செய்யுள் நூல்களிலும், 'முருகன் அருள்வேட்டல்', 'திருமால் அருள்வேட்டல்', 'நாட்டுப்பாடல்', 'பொதுமை வேட்டல்' முதலிய பாச்செய்யுள் நூல்களிலும் பெய்துள்ளேன்.

—திரு. வி. க.

புத்தபிரானின் அடிப்படைப் போதனைகள்

திரு அ. லெ. நடராஜன், சென்னை

பௌத்த சமயத்துக்கு அடிப்படைக் கோட்பாடுகளாக அமைந்திருப்பவை உன்னதமான நான்கு வாய்மைகள் ஆகும். அந்த நான்கு வாய்மைகளும் வருமாறு: 1. துக்கம், 2. துக்க காரணம், 3. துக்கநிவர்த்தி, 4. துக்க நிவர்த்தி மார்க்கம்.

மனித வாழ்க்கையையும் பிற உயிர்களின் வாழ்க்கையையும் ஊன்றிக் கவனித்துப் பார்த்தால், அது துக்கம் நிறைந்ததாக இருப்பது தெரியவரும்.

1. துக்கம்:

இறப்பது துக்கம்; நரை திரை மூப்பு முதலியன துக்கம்; உடல் நோயும் மனநோயும் துக்கம்; விரும்பியனவை கிடைக்காது போனால் துக்கம்; விருப்பமில்லாதவற்றுடன் சேர்ந்து வாழ்வது துக்கம்; அன்பர்களையும் நண்பர்களையும் நாம் உயிருக்கு உயிராய் நேசிக்கும் மனைவி மக்களையும் விட்டுப்பிரிவதும், பிரிய நேருவதும் அளவில்லாத துக்கம். இப்படித் துன்பம் என்பது எந்தக் காலத்திலும் எந்த இடத்திலும் தொடர்ந்து இருந்துகொண்டே இருக்கிறது.

2. துக்க காரணம்:

மனித வாழ்வில் துக்கம் ஏற்படுவதற்கு ஏதாவது காரணம் உண்டா? ஆம், உண்டு. முக்கியக் காரணங்கள் திரிஷ்ணையும் வேதனையும் ஆகும். தனித்து வாழ்ந்து, அனுபவித்து மகிழ ஆசைப்படுவது திரிஷ்ணையாகும். சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையால் பாதிக்கப்பட்டு, தான் தனிப்பட்டவன் என்னும் மயக்கநிலையால் ஏற்படும் உணர்வுகள் வேதனையாகும். நான் என்னும் இந்த மயக்கநிலை, தனித்து இன்பத்தை அனுபவிக்கத்தூண்டித் துன்பங்களிலும் ஒருவனைச் சிக்க வைத்து விடுகிறது. இன்பத்தைத் தேடி அலையும் மனிதன் ஏமாந்து, துன்பவலையில் சிக்கிக்கொண்டு அவதிப்படுகிறான்.

3. துக்க நிவர்த்தி:

இப்படித் துக்கத்துக்குக் காரணமாக இருக்கும், திரிஷ்ணையிலிருந்தும் வேதனையிலிருந்தும் ஒருவன் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முடியுமா என்பது மூன்றாவது கேள்வி. ஆம், முடியும் என்று பௌத்த சமயம் கூறுகிறது. சுயநலப்பற்றை எவன் துறந்துவிடுகிறானோ, அவனுக்குத் துக்கத்திலிருந்து விடுதலை ஏற்படுகிறது. சுயநலப் பற்றை அறவே ஒழித்துவிடுவோமாயின், அதன் விளைவாக மனிதனுக்குத் துக்கமே இல்லாமற் போகிறது. தேவையின் விளைவாக, சுயநல உணர்வு உண்டாகிறது. அந்தத் தேவை நிறைவேறாத வரையில் திருப்தி உண்டாவதில்லை. திருப்தியின்மையால் துக்கம் ஏற்படுகிறது. திருப்தி ஏற்பட்டாலும் அந்தத் திருப்தி நீடிப்பதில்லை. அதனால் புதிய தேவைகள் உண்டாகிப் புதிய துயரங்கள் ஏற்படுகின்றன. தேவைகள் பெருகப் பெருக, மனிதனுடைய வேட்கையும் தணியாமல் நீடிக்கிறது. தேவைகளை வேண்டாம் என்று தள்ளி விட்டால் அவற்றால் ஏற்படும் வேதனையும் இல்லாமற் போகிறது.

போதித்த மார்க்கம்:

துக்கத்துக்கு உரிய காரணங்களை அகற்றி விட்டால் துக்கமும் இல்லாது போய்விடும். துக்க காரணங்களை அகற்றுவதற்கு, எட்டு நெறிகள் அதாவது எட்டு ஒழுக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றை ஒருவன் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பானாயின் துக்க காரணங்களை அகற்றிவிடலாம்.

இந்த நான்கு உன்னதமான வாய்மைகளைப் பௌத்த நூலோர் 'சத்வாரி ஆகிய ஸத்தியானி' என்று பாளிமொழியில் கூறுவர். மேன்மையான எட்டு நெறிகள்; துக்கத்துக்குக் காரணமாக இருப்பவற்றை அகற்றப் புத்தர் பெருமான் எட்டு நெறிகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். இவற்றைப் பாளிமொழியில் 'ஆரிய அஷ்டாங்க மார்க்கம்' என்று குறிப்பிடுவர். இனவ வருமாறு: 1. நற்காட்சி, 2. நல்லூற்றம், 3. நல்வாய்மை, 4. நற்செய்கை, 5. நல்வாழ்க்கை, 6. நன்முயற்சி, 7. நற்கடைப்பிடி 8. நல்அமைதி.

1. *நற்காட்சி:* துக்கத்தை அறிவது, துக்கத்தின் காரணத்தை அறிவது, துக்கத்தைப் போக்க வழிகளை அறிவது, துக்க நிவர்த்திக்கு

உரிய எட்டு மார்க்கங்களைக் கடைப்பிடிபபது இவையே நற்காட்சி எனப்படும்

2. **நல்லூற்றம்:** காம எண்ணங்களிலிருந்து விடுபட்டிருத்தல், தீய எண்ணங்களிலிருந்து விடுபட்டிருத்தல் ; கொடிய எண்ணங்களிலிருந்து விடுபட்டிருத்தல், இவையே நல்லூற்றம் எனப்படும்.

3. **நல்வாய்மை:** பொய் பேசாது உண்மையை மட்டுமே பேசுதல், நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக இருத்தல், மனிதர்களை ஏமாற்றாது இருத்தல் , உறவினர்களிடத்தில், சமூகத்தில், அரச அவைகளில் பொய்ச்சாட்சி கூறாதிருத்தல், கொடுமையாகப் பேசாமை, வீண் பேச்சுப் பேசாமை, காதுக்கும் மனதுக்கும் இனிமையானவற்றைப் பேசுதல், கட்டுக்கதைகளைப் பேசாமை, சச்சரவு முதலியன ஏற்படும் வகையில் பேசாமை ஆகியனவையே நல் வாய்மையாகும்.

4. **நற்செய்கை:** உயிர்களைக் கொல்லாமை, கொல்லும் செயல்களிலிருந்து விலகியிருத்தல், உயிரினங்களின் நன்மையில் நாட்டமுடன் இருத்தல், திருடாமை, திருட்டுச் சம்பந்தமானவற்றில் தொடர்பு கொள்ளாமை, சட்டத்துக்குப் புறம்பான மாதர்களுடன் உறவு கொள்ளாமை. இவை நற்செயல்கள் ஆகும்.

5. **நல்வாழ்க்கை:** தீய நெறிகளில் பொருள் ஈட்டி வாழ்க்கை நடத்தாமல், நல்லநெறியில் நியாயமான நெறியில், பொருள் ஈட்டி வாழ்க்கை நடத்துவது நல்வாழ்க்கைஎனப்படும்.

6. **நன்முயற்சி:** தவிர்க்க வேண்டியதில் முயற்சி, சமாளிக்க வேண்டியதில் முயற்சி, அபிவிருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டியதில் முயற்சி, நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வேண்டியதில் முயற்சி என நான்கு வகைப்படும்.

காமம், குரோதம் போன்ற எண்ணங்கள் மனதில் தோன்றாதபடி தவிர்க்கவேண்டும். மீறித் தோன்றிவிட்டால் அவற்றைச் சமாளிக்க முயலவேண்டும். மேன்மையான சூழ்நிலைகள் உருவாக முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆர்வத்துடன் செயலில் இறங்க வேண்டும். உருவாக்கப்பட்ட மேன்மையான சூழ்நிலைகள் நீடித்து நிலைத்து நிற்க வேண்டும்.

7. **நற்கடைப்பிடி :** எண்ணம், பேச்சு, செயல் ஆகிய மூன்றையும் பரிசுத்தமாக வைத்துக் கொள்வதில் அதிகக் கவனத்துடன் இருத்தல்.

8. **நல்லமைதி:** மனதை ஒரு நிலையில் நிறுத்தித் தியானம் செய்தல், கிளைக்குக் கிளை தாவும் குரங்கைப்போல மனதை அங்கும் இங்கும் அலையவிடாமல், மனதைக் கட்டுப்படுத்தப் பழகிக் கொள்ளல். இதனால் மனம் நல்லமைதியைப் பெறும்.

இவையே பௌத்த சமயத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் ஆகும். தத்துவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதைவிட நல்லொழுக்கங்களுக்குப் பௌத்த சமயம் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது என்று கூறலாம்

உதாரணமாக, ‘உலகம் எவ்வாறுதோன்றியது? எப்படி தோன்றிற்று? கடவுள் ஒருவர் உண்டா? இல்லையா?’ என்னும் விசாரணைகளில் கவனத்தைச் செலுத்தாமல், ஒருவருடன் ஒருவர் எப்படி ஒற்றுமையாகவும் அன்பாகவும் வாழலாம், வாழவேண்டும் என்பதற்குரிய நெறிகளில் அதிகக் கவனம் செலுத்துமாறு அது போதனை செய்கிறது.

இவ்வாறு ஒழுக்கங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் போது, தீவிரமாகவோ மந்தமாகவோ செயற்படாமல் நிதானமாக நடுவழியில் ஒழுகுமாறு போதனை செய்கிறது. இதுவும் புத்த மதத்தில் முக்கியமான ஒரு கோட்பாடு ஆகும்.

பெரியோராய் இருப்பவர்கள் உங்களுக்கு வழியைச் சொல்ல முடியுமேயன்றி, துன்பங்களிலிருந்து உங்களை விடுவிக்க, அதாவது நிர்வாணப் பேற்றை உங்களுக்கு நல்க அவர்களால் முடியாது. உங்களது சொந்த முயற்சியாலும் அனுபவத்தாலும் நீங்கள் நிர்வாணப் பேற்றைப் பெறவேண்டும். மற்றவர்கள் யாரும் உங்களுக்கு நிர்வாணப் பேற்றை நல்கி ஈடேற்ற முடியாது. இது முக்கியமான மூன்றாவது போதனை.

தமிழ்நாட்டுக் கோயில்கள்

நம் தமிழ்நாட்டுக் கோயில்கள், பெரும்பெரும் சிற்பச்சாலைகள், ஓவியக் கூடங்கள். அக்கோயில்கட்கு ஏகும்போதெல்லாம் சிற்பங்களையும் ஓவியங்களையும் நோக்கி உற்று நோக்கி நிற்பேன். அமர்ந்து அவைகளை ஊன்றி உன்னுவேன். ஓவியமும் சிற்பமும் உள்ளத்தில் நின்று தன் கலையை விரித்து விளங்கச் செய்யும். ஓவியமும் சிற்பமும் புரியும் நலம் பெரிது. யான் எந்நூல் எழுதினும், அதில் ஓவியக் கலையை எப்படியாவது நுழைப்பேன். சிறப்பாக ‘முருகன் அல்லது அழகு’, ‘தமிழ்நாடும் நம்மாழ்வாரும்’, ‘உள்ளொளி’ முதலிய நூல்களில் ஓவியத் திறங்களை ஒல்லும்வகை உலவ வைத்துள்ளேன். புலன்களை ஒன்றவைக்கும் பேராற்றல் ஓவியத்தில் இருப்பதை யான் அனுபவத்தில் உணர்ந்தேன். வீடுதோறும் தெருவுதோறும் நாடுதோறும் ஓவியக்கல்வி பெருகி நின்றால் உலகம் பெரிதும் அமைதி இன்பத்தில் திளைத்தல் ஒருதலை.

—திரு.வி.க.

வடலூர்

இராமலிங்க வள்ளலார்

கவிஞர் திரு. மனசை. ப. கீரன், B.A., B.T.

உலகில் தீமை பெருகி நன்மை நலியும், போதெல்லாம், இறைவன் திருஅவதாரம் செய்கிறான்; அல்லது தனது அருள்பெற்ற அடியவர்களை அனுப்பி வைக்கின்றான் எனப் பெரியோர்கள் கூறுவர். அம்முறையில் அவ்வப்போது நம் தமிழகத்தில் அருட்சான்றோர்கள் பலர் தோன்றி வந்திருக்கின்றனர். அவர்களுள் ஒருவராக அண்மைக் காலத்தில் தோன்றியருளியவர், திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் என்னும் நமது இராமலிங்க அடிகளாராவார்.

இராமலிங்க அடிகள், ''வாழையடி வாழையென வந்த திருக்கூட்ட மரபினில் யான் ஒருவன்'' என்று தம்மைக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு இருத்தல் காணலாம். உலகத்தைத் திருத்தி உய்விப்பதற்காக, அந்தந்த யுகம் அல்லது காலத்தில் இறைவன் தன் அருளுலகினின்று அனுப்பி வைக்கும் சான்றோர்களை ''யுக புருஷர்'' என்பர். அம்முறையில் ஆராய்ந்தால், இந்த யுகம் அல்லது காலச்சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப, உலகத்தைத் திருத்தி உய்யும் நெறி காட்டியருள்வதற்காக, இறைவனால் அனுப்பப்பெற்ற அருட்பெருஞ் சான்றோர், இராமலிங்க அடிகளே யாவர் என நாம் துணிந்து கூறலாம். இவ்வுண்மையினை இராமலிங்க அடிகளாரே, தமது திருவருட்பாப் பாடல் ஒன்றில் இனிது எடுத்து மொழிந்திருத்தல் காணலாம்.

'அகத்தே கறுத்துப் புறத்து வெளுத்து
இருந்த உலகர் அனைவரையுஞ்
சகத்தே திருத்திச் சன்மார்க்க
சங்கத்து அடைவித் திட, அவரும்
இகத்தே பரத்தைப் பெற்றுமகிழ்ந்
திடுதற் கென்றே எனைஇந்த
உகத்தே இறைவன் வருவிக்க
உற்றேன் அருளைப் பெற்றேனே''

எனவரும் திருவருட்பாவில், இக்கருத்தை இராமலிங்க அடிகளார் மிகவும் தெளிவுற எடுத்துக் கூறியிருக்கக் காண்கிறோம். ''உலகர் அனைவரையும் சகத்தே திருத்திச் சன்மார்க்க சங்கத்து அடைவித்திட, எனை இந்த யுகத்தே இறைவன் வருவிக்க உற்றேன்'' என்று மிகத் தெளிவாக அடிகளார் அறிவுறுத்தியிருத்தல், நாம் பொன்னினும் மணியினும் போற்றத் தக்கதாகும்.

இராமலிங்க அடிகளார் தோன்றிய காலத்தில், சாதி மதம் சமயம் சாத்திரம் கோத்திரம் முதலிய பல துறைகளில், மக்களிடையே போரும் பூசலும் பிணக்கமும் மிகுந்திருந்தன. அன்பினால் ஒன்றுபட்டு இன்புற்று நலனடைதற்கு உரிய மக்கள், இங்ஙனமும் தம்முள் இகலிப் பகைத்துக் கலாய்த்து இடர்ப்படுதல் கண்டு அடிகளார் அளவிலாத் துயரம் கொண்டார். மக்களையெல்லாம் எவ்வகையாலேனும் ஒற்றுமைப்படுத்தி உய்விக்கத் திருவுளம் கொண்டார். தவறான தீய துன்மார்க்க நெறிகளில் சென்று கெடுபவர்களைத் தூய நல்ல சன்மார்க்க செந்நெறியில் செலுத்தித் திருத்தி இறையருளைப் பெறுவிக்கப் பெரிதும் முயன்றார்.

''சாதியிலே மதங்களிலே சமயநெறிகளிலே
சாத்திரச்சந் தடிகளிலே கோத்திரச் சண்டையிலே
ஆதியிலே யபிமானித் தலைகின்ற வுலகீர்
அலைந்தலைந்துவீணேநீர் அழிதல் அழகலவே!
நீதியிலே சன்மார்க்க நிலைதனிலே நித்த
நிருத்தமிடும் தனித்தலைவர் ஒருத்தரவர் தாமே
வீதியிலே அருட்சோதி விளையாடல் புரிய
மேவுகின்ற தருணமிது கூவுகின்றேன்உமையே

என்னும் திருவருட்பாப் பாடல் அடிகளாரின் திருவுள்ளத்து உணர்ச்சிகளை; எவ்வளவு தெளிவாகவும் ஆற்றலோடும்வெளியிட்டிருக்கின்றது.

உலகத்தில் தீய துன்மார்க்கங்கள் கெட்டு, தூய சன்மார்க்க ஒழுக்கம் ஓங்கிவளர்தல் வேண்டும் என்று, அடிகளார் பெரிதும் பாடுபட்டருளினார். மக்களின் மனத்தே நன்கு பதியும் வண்ணம் பற்பல அருளுரைகளையும் அறிவுரைகளையும் வழங்கினார். அவர்தம் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் மக்களின் குற்றங் குறைகளை எடுத்துக் காட்டி, அவர்களைப் புன் நெறிகளில் போகவொட்டாமல் தடுத்து, நன்னெறிக்கே உய்க்கும் நலம் நிரம்பித் திகழ்கின்றது.

''கண்டதெலாம் அநித்தியமே;
கேட்டதெலாம் பழுதே;
கற்றதெலாம் பொய்யே; நீர்
களித்ததெலாம் வீணே;
உண்டதெலாம் மலமே; உட்
கொண்டதெலாம் குறையே;
உலகியலில் இதுவரையும்
உண்மை அறிந்திலிரே"

''விண்டதனால் என்இனி நீர்
சமரச சன்மார்க்க
மெய்ந்நெறியைக் கடைப்பிடித்து
மெய்ப் பொருள்நன் குணர்ந்தே
எண்டகு சிற்றம்பலத்தே
எந்தை அருளடைமின்
இறவாத வரம்பெறலாம்
இன்பமுறலாமே"

எனவரும் திருவருட்பாப் பாடல், எத்தகைய கருங்கல் மனத்தையும் கரைத்து உருக்கி, சமரச சன்மார்க்க நெறியில் சேர அழைத்தலைக் காணலாம்.

மக்களிடையில் எத்தகைய பேதமும் இருத்தல் கூடாது; அவர்கள் அனைவரும் பேதமின்றி அன்பினால் ஒன்றுபட்டு இன்புறுதல் வேண்டும். எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கு நேர்தல் கூடாது; எல்லா உயிர்களும் துன்பமின்றி இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும். எவ்வுயிரையும் தம்முயிர்போல் எண்ணி, மக்கள் சீவகாருண்யம் என்னும் செந்தண்மை நெறியைக்கடைப்பிடித்து ஒழுகுதல் வேண்டும். கொலையும் புலைமையுமாகிய குற்றங்களைச் செய்யாமல் மக்கள் அனைவரும் ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டு உரிமை உணர்வு உடையவர்களாய், சீவகாருண்யம் என்னும் உயிர் இரக்கம் மேலோங்க நல்வாழ்வு நடத்துதல் வேண்டும். உலகியற் களியாட்டங்களில் மயங்கி மாய்ந்து போகாமல், இறையருள் உணர்வோடு மக்களெல்லோரும் ஒத்த உரிமையுடையவர்களாய் உவந்து வாழ்தல் வேண்டும் என்று, இராமலிங்க அடிகளார் தமது பாடல்களிலெல்லாம் இடைவிடாது அறிவுறுத்தியுள்ளார். இதன் பொருட்டே அவர், சமரச சன்மார்க்கமென்னும் சான்றாண்மை நன்னெறி இயக்கத்தைத் தகவுறத் தோற்றுவித்தருளினார்.

''எத்துணையும் பேதமுறாது, எவ்வுயிரும்
தம்முயிர்போல் எண்ணி, உள்ளே
ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார்
யாவ ரவர் உளம்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடமென நான்தேர்ந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கு ஏவல்புரிந்திட என்
சிந்தைமிக விழைந்ததாலோ"

தங்கமே யனையார்கூடிய ஞான
சமரச சுத்தசன் மார்க்கச்
சங்கமே கண்டு களிக்கவும், சங்கம்
சார் திருக்கோயில் கண்டிடவும்,
துங்கமே பெறும் சற்சங்கம் நீடூழி
துலங்கவும், சங்கத்தில் அடியேன்
அங்கமே குளிர நின்றனைப்பாடி
ஆடவும், இச்சை காணெந்தாய்"

இராமலிங்க அடிகளார் நம் தமிழகத்தில் தோன்றியருளிய ஓர் இணையற்ற பெரும் சான்றோராவர். தமிழ் மொழிக்கே உரிய இனிமை எளிமை தெளிவு தெய்வீகம் என்னும்சிறப்பியல் பியல்புகள் ,அவர் அருளிய திருவருட்பா என்னும் செந்தமிழ்க் கலைப் பெரும் கருவூலத்தில் ஒருங்கு கலந்து நிரம்பித் திகழ்கின்றன. இறையருட்புகழ்த் துதிநூல்களில், உலக இலக்கியங்களில் தலைசிறந்த ஒன்றாகத் திருவருட்பா திகழ்கின்றது என நாம் துணிந்து கூறலாம். இஃது உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

சன்மார்க்கம்

" மக்கட்கு உயிர் போன்றது சன்மார்க்கம். சன்மார்க்கமே சமயம் என்பது. சமயம் பல துறைகளை உடையது. அவைகளுள் ஒன்று அரசியல். அரசியல் சமயத்துள் ஒன்றி நின்றபோது, உலகில் அன்பும் அமைதியும் நிலவின. அது சமயத்தினின்றும் தனிவாழ்க்கை அடைந்த நாள்தொட்டு உலகில் பகைமையும் போராட்டமும் பரவின. மீண்டும் சமயம் அரியாசனம் ஏறல் வேண்டும். எம்முறையில்? மகம்மதுவின் தெய்வ ஒருமையும், இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வும், கிறித்துவின் அன்பும், புத்தரின் தருமமும், விருஷப தேவரின் அகிம்சையும், கண்ணனின் நிஷ்காமியமும், குமரனின் அழகும், தட்சிணாமூர்த்தியின் சாந்தமும் ஒன்றிய சமரச சன்மார்க்கம் ஆட்சியில் அமர்தல் வேண்டும். சன்மார்க்க அரசியல் தேவையென்று சுருங்கச் சொல்கின்றேன் ".

—திரு. வி. க.

ஆண்டாள் நாச்சியார்

திருமதி சௌந்தரா கைலாசம்

கதிர் ஆயிரம் இரவி கலந்து எரிந்தால் ஒத்த நீள் முடியன்—எதிரில் பெருமை இராமனுக்கு-வெள்ளை விளிசங்கு வெஞ்சுடர்த் திருச் சக்கரம் ஏந்து கையனுக்கு—சிந்தை பிரியாத நாராயணனுக்குப் பல்லாண்டு பாடி மகிழ்ந்தவர் பெரியாழ்வார்.

''பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பலகோடி நூறாயிரம்
மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா உன்
சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு''

கருமுகில் தாமரைக்காடு பூத்து, நீடுஇருசுடர் இரு புறத்தேந்தி, ஏந்தலர்த் திருவொடும் பொலிய ஓர் செம்பொன் குன்றம் ஏறி வருவ போலும், கருடன் மேல் வந்து தோன்றிய திருமாலின் அழகுத் திருக்கோலம்கண்டு பூரிப்படைகிறார் விஷ்ணுசித்தர். பண்ணேறு மொழியடியார் பரவிவாழ்த்தும் பற்பநாபற்கு எங்கே கண்ணேறு பட்டுவிடுமோ என்ற பரிவு, விஷ்ணுசித்தரின் சிந்தையிலே பொங்கி வழிகிறது. பொதுவாகப் பெரியவர்கள்தான் வாழ்த்துக் கூறுவார்கள். அதுதான் உலக மரபு. ஆனால் பரிவு மேலீட்டால் பாடம் தலைகீழாக மாறிவிடுகிறது. பள்ளம் தாழ் உறுபுனலில் கீழ் மேலாகப் பதைத்துருகிய விஷ்ணுசித்தர். 'சோராத காதல்பெருஞ் சுழிப்பால் தொல்லை மாலை ஒன்றும் பாராது' நாராயணனுக்குப் பல்லாண்டு என்று காப்பிடும் பான்மையராகி விடுகிறார்.

அடியோ மோடும் நின்னோடும் பிரிவு இன்றி
ஆயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய் நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற
மங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடர்
ஆழியும் பல்லாண்டு;
படைப் போர்புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்ச
சன்னியமும் பல்லாண்டு

பல்லாண்டு தாம் கூறுவது மட்டுமல்ல. நமோ நாராயணாய என்று பாடும் மனம்உடைப் பத்தருள்ளீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே என்று அங்குள்ள பக்தர்களையும் அழைக்கின்றார் அன்போடு.

திருவோணத் திருவிழாவில் அந்தியம் போதில் நரசிங்க மூர்த்தி ஆகி இரண்யனை அழித்தவனைப் பந்தனை தீரப் பல்லாண்டு கூறுமினே என்று பொங்கும் பரிவு காரணமாகப் பைந்நாகணைப் பள்ளி கொண்டானுக்குப் பல்லாண்டு பாடிய காரணத்தால், விஷ்ணுசித்தர் பெரியாழ்வார் என்று பெரிதும் போற்றப்படுகின்றார்.

இத்தகைய பெரியாழ்வாரால் துளசிவனத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட குழந்தைதான் கோதை! செல்வக் குழந்தையான கோதை வளர வளர, அவள் உள்ளத்திலே பெரியாழ்வார் தூவிய பக்தி விதையும் முளைத்துத் தழைத்து வளர ஆரம்பித்தது!

பெரியாழ்வாரிடம் முன்னம் 'அவனுடைய நாமம்' கேட்கிறாள். மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்கிறாள். பின்னர் அவனுடைய பேரூர் கேட்கிறாள். பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி ஆகிறாள். தன்னை மறக்கிறாள்; தன் நாமம் கெடுகிறாள். தலைவனுக்கே ஆட்படுகிறாள். தலைவனையே ஆள்கிறாள். ஆண்டாள் ஆகிவிடுகிறாள்.

கண்ணன் என்னும் கருத்தெய்வம் காட்சி பழகிக்கிடந்து, ஆடி ஆடி அகங்கரைந்து இசை பாடிப் பாடிக் கண்ணீர் மல்கி, நாடி நாடி நரசிங்கா என்று வாடிய வாள்நுதல் கோதை, ஆண்டாள் ஆகிவிட்டாள் என்று எளிதிலே நம்மாற் சொல்லிவிட முடிகிறதே தவிர, இந்த நிலையை அவள் எய்துவதற்குள் அவள் பட்டபாடு, தாளம் படுமோ தறி படுமோ சொல்லி முடியாது.

ஞாலம் ஏழும் உண்ட அரங்கத்து அரவின் அணையான்-கோலமாமணி ஆரமும் முத்துத் தாமமும் முடிவில்ல தோரெழில் நீலமேனியும் நிறைகொண்டது அவர் நெஞ்சினை. கோல் தேடி ஓடும் கொழுந்தே போல், மால் தேடி ஓடிய மனம், முன்னம் சேர் வல்வினைகள் போக முகில்வண்ணன் பொன்மைசேர் சேவடியைத் துதித்தவண்ணம் இருந்தது. ''மஞ்சுறு மாலிருஞ் சோலை நின்ற மணாளன் நெஞ்சும் நிறைகொண்டு போயினான்''. வேம்பின் புழு வேம்பன்றி உண்ணாது—நான் உன்னை

யன்றி வேறொன்றையும் நினையேன். ஐயனே பாடேனோ எந்தை பெருமானை? பாடிநின்று ஆடேனோ ஆயிரம் பேரானை? பேர் நினைந்து சூடேனோ-சூடும் துழாய் அலங்கல்? இரு பாடெரிக் கொள்ளியினுள் எறும்பே போல் உருகா நிற்கும் என்னுள்ளம். கண்ணன் என் னுள்ளே நிற்கவும் கைவளைகள் என்றோ கழன் றன! இவையென்ன மாயங்கள்? ருக்மிணிக்கு அன்று பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங் கொலியும்-சீதைக்கு அன்று சாரங்கவில் நாணொலியும் கேட்கச் செய்ததுபோல்; எனக்குக் கேட்கச் செய்ய மாட்டாயா? என்று ஏங்கினாள்.

''ஒரு மகள் தன்னை உடையேன். உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த் தேன். செங்கண்மால் இவளை மால் செய் தானே! 'நெஞ்சுருகிக் கண்பனிப்ப நிற்கும்-சோரும்-நெடிதுயிர்க்கும்-உண்டறியாள் உறக் கம் பேணாள். நெஞ்சரவில் துயிலமர்ந்த நம்பீ என்னும், வம்பார் பூம்பொழில் வய லாலிமைந்தா என்னும், அஞ்சிறைய புட் கொடியே ஆடும் பாடும் அணியரங்க மாடு மாடுதுமோ தோழி என்னும். ''என் சிறகின் கீழ் அடங்காப் பெண்ணைப் பெற்றேன்'' என்று இவள் தாய மனம் நொந்து போனாள்!

போயும் போயும் பாம்பணைமேல் எப் போதும் படுத்துக் கிடக்கும் வயதான அந்த அரங்கத்துப் பெரிய பெருமாளையா, திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாய் என்று தோழி மார் கேலி செய்தனர். தமிழின் சிறப்பெழுத் தும், இனிப்பெழுத்துமான 'ழ' கரத்தைக் கொண்டு கோபமாகத் தோழியர்க்குப் பதி லுரைத்தாள். ''என் அரங்கத்து இன்னமுதர்-கமலப்பூ அழகர்''—அதுமட்டுமல்ல பொங்கு ஓதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்கு ஏதும் சோராமல் ஆள்கின்றவனாம்.

தை ஒரு திங்களும் தரைவிளக்கி-தண்மண் டலம் இட்டு, வெள்ளை நுண் மணல் கொண்டு தெரு அணிந்து முள்ளும் இல்லாச் சுள்ளி எரி மடுத்து-கள் அவிழ் பூங்கணை தொடுத்துக் கடல்வண்ணன் என்பதோர் பேர் எழுதி, முத்து நன்மலர் முருக்கமலர் கொண்டு தூவி மகிழ்ந்து முப்போது மட்டுமல்ல, எப்போதும் துவரைப் பிரானின் தூய திருவடி வணங்கித் தொழுது வாழ்த்திய வண்ணம் இருக்கிறாள். மற்ற தோழியரோடு சென்று கூடிக் கலந்து குதூகலிக் காமல் ஓடிச்சென்று தனியாக இருக்கிறாள். பங்கயக் கண்ணனையே நினைந்து நினைந்து உருகியவண்ணம் கள்ள மாதவா! கேசவா! நின முகத்தன கண்கள் அல்லவே என்று, தன் நிலை கண்டு இரங்காத, ஓதமா கடல் வண்ணனிடம் குறைப்பட்டுக் கொள்கிறாள். குன்றம் எடுத்து மழை தடுத்து இளையாரொடும் மன்றிற் குரவை பிணைந்த மால், அவளை மால் செய்து விட்டான்.

தழைகளும் தொங்கலும் ததும்பி எங்கும் தண்ணுமை எக்கம் மத்தளி தாழ்பீலி-குழல் களும் கீதமும் ஆகி எங்கும் கோவிந்தன் வரு கின்ற கோலம் எண்ணி அயர்ந்து போனாள்.

கோலச் செந்தாமரைக்கண் மிளிரக் குழல் ஊதி இசைபாடி ஆயரோடு ஆலித்து வருகின்ற ஆயப்பிள்ளையின் அழகிலே தன்னை மறப் பாள். வலக்காதின் மேல் தோன்றிப் பூ அணிந்து, மல்லிகை வனமாலை மௌவல் மாலை சூடி, குழல் தாழவிட்டுத் தீங்குழல் வாய்மடுத்து ஊதி ஊதி உள்ளம் கொள்ளை கொண்ட தீராத விளையாட்டுப்பிள்ளை, என்று வருவான் என்னை அழைத்துப் போக என்று எண்ணி ஏங்குவாள்! சுருண்டு இருண்ட குழல் தாழ்ந்த முகத்தான் ஊதுகின்ற குழலோசை வழியே மருண்டமான் கணம் மேய்கை மறந்து-மேய்ந்த புல்லுங் கடைவாய் வழிசோர எழுது சித்திரம்போல விண்நின்ற காட்சியை மனத் திரையில் கண்டு கண்டு களிப்பாள். சிறு விரல் தடவிப் பரிமாறிச் செங்கண் கோடச் செய்ய வாய் கொப்பளிப்பக் குறுவெயர்ப் புருவம் குழ லிப்பக் குழல் ஊதும் கோவிந்தன், அவன் உள்ளம் முழுதும் நிரம்பி வழிந்தான்!

பக்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பவள வாயனைப்பாடி மகிழும்பெரியாழ்வாரின் பாடல்கள் எருவாக, பெரியோர்களின் பக்திப் பேச்சு நீராக, கோதையின் இறைமேல் காதல் எனும் செடி எழிலுற ஓங்கி வளர்ந்தது. பக்திப் பரிபக்குவப்படிகளிலே கோதை ஏறினாள்; ஏறி னாள்; ஏறிக்கொண்டே போனாள். பார்த்தா லும், படித்தாலும் படிக்கப் பக்கம் நின்று கேட் டாலும் பரிந்து உள் உணர்ந்தாலும் இத் தனைக்கும், தித்திக்கும் இனியனுக்குக் கூர்ந்த மெய்யறிவெல்லாம் கொள்ளை கொடுத்துக் கும்பிடும் ஓர் இதயம் பெற்றாள்-கன்னியரும் மகிழ, கண்டவர் கண்குளிர, கற்றவர் தெற்றி வர, வானவரும் மகிழ, வன்சகடம் உருள வஞ்சப் பேயரின் நஞ்சமது உண்ட, துங்க மத கரியின் கொம்பு பறித்த கோவிந்தன் புரியும் அருளுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

பழகு நான்மறையின் பொருளாய் மதம் ஒழுகுவாரணம் உய்ய அளித்த குழகனார், என் அழகனார் என்னைத் தேடி வருவார் என்றால், கூடிடு கூடலே என்று கூடல் இழைத்துப் பார்த் தாள்; கற்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ-திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்தி ருக்குமோ-மருப்பு ஒசித்த மாதவன் தன் வாய்ச் சுவையும் நாற்றமும் என்று வெட்கத்தை விட்டுக் கேட்டே விடுகிறாள் வெண்சங்கிடம். அவள் நெஞ்சம் மலர்ந்து அஞ்சன வண்ணனின் நினைவு மணம் மலர்ந்து வீசுகிறது சுகமாக. அகம் குழைகிறது; அன்பு பெருகுகிறது; உரை தடுமாறுகிறது; உரோமம் சிலிர்க்கிறது; கர மலர் மொட்டிக்கிறது. இதயம் மலர்கிறது; கண்களில் நீர் சுரக்கிறது; கண்ணன்மேல்காதல் எனும் கொடி படர்ந்து செழித்து வளர்கிறது; என்பு உருகி இமைமேல் நெடுங்கண்கள் இமை பொருந்தா; பல நாளும் துன்பக்கடல் புக்கு வைகுந்தன் என்பது ஓர் தோணி பெறாது உழன்ற வண்ணம் இருக்கிறாள். கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்டவாயனை-என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை-அண்டர் கோனணி அரங்கனை-என் அமுதி னைக் கண்ட கண்கள் வேறொன்றினைக் காணுமா என்று பொங்கிப் பெருகிவரும் கண்ணீ ரில் நனைகிறாள்.

முற்றத்து வீடு புகுந்து நின்முகம் காட்டிப் புன்முறுவல் செய்து சிற்றிலொடு எங்கள் சிந்தையும் சிதைக்கக் கடவையோ? உள்ளம்புகுந்து என்னை நாளும் நைவித்து வேடிக்கை பார்க்கிறாயே: கோபாலா என்று ஏங்குவாள்.

செப்பாடுடைய திருமால் தன் செந்தாமரைக் கை விரல் ஐந்தினையும் கப்பு ஆக மடுத்து மணி நெடுந்தோள் காம்பு ஆகக் கொடுத்து மலை கவித்து ஏழுநாள் பெய்த மழை தடுத்து, மானினமும் மற்ற விலங்கினமும் வாழக் கோவர்த்தனம் எனும் கோலக் குடைபிடித்த அந்தக் கோவிந்தன் தன்குறை போக்க மாட்டானா எனக் கேட்டவண்ணம் இருந்தாள்.

வானிடை வாழும் இவ்வானவர்க்கு மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி, கானிடைத் திரிவதோர் நரிவந்து கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப, வானிடை ஆழிசங்கு உத்தமர்க்கென்று உன்னித் தெழும் என் நறுமேனி மானிடவர்க் கென்று பேச்சுப்படில் வாழமாட்டேன் என்று சபதம் செய்கிறாள்; கற்றினம் மேய்த்தாலும் சரி, அவன் காடுவாழ் சாதி ஆனாலும் சரி, அவனுக்கே என் இதயம்-என் மேனி-சொந்தம் என்று சொல்லிவிட்டாள்.

மார்கழி மாதம் பிறக்கிறது. மார்கழித் திங்கள் மதி நிறைந்த நன்னாளில், தன்னை ஒத்த பெண்களை அழைத்து, மார்கழிநோன்பு-பாவை நோன்பு நோற்கச் சொல்கிறாள். மார்கழி மாதம் முதல் நாளிலிருந்து நோன்புமுடியும் முப்பது நாட்களும் விரதம் காக்க வேண்டும். திருமாலை எண்ணி நெய்யாக நம் நெஞ்சு உருகும் போது நெய் எதற்கு? கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம் கண்ணுக்குள்ளேயே இருக்கும்போது மை எதற்கு? பாற்கடலுள் பையத் துயிலும் பரமனைப்பாடி, பக்தியால் நெஞ்சு பொங்கி வழியும்போது பால் எதற்கு? 'அவன்' திருவடித் தாமரை நம் தலையை அலங்கரிக்கும் போது மலர் எதற்கு? நெய்யுண்ணோம்-மையிட்டெழுதோம்-மலரிட்டு நாம் முடியோம்-செய்யாதன செய்யோம்-தீக்குறளை சென்றோதோம் - ஐயமும் பிச்சையும் ஆம் தனையும் கைகாட்டி உய்யுமாறு-நாம் எல்லாம் உய்யுமாறு நோன்பு நோற்போம் என்று சொல்கிறாள்.

மா என்றால் திரு-செல்வம்-சோபை-காம்பீர்யம் - அழகு - மங்களம் - ஒளி- பெரியது என்று பொருள். மங்கலமாக 'மா' என்னும் திருமகளை-பெரிய பிராட்டியை முதலிலே நினைந்து வணங்கும் வண்ணம் 'மா' என்று ஆரம்பிக்கிறாள்! மார்கழித் திங்கள் மதி நிறைந்த நன்னாளில் நீராடப் போவோம் வாருங்கள் என்று அழைக்கிறாள். அந்தத் திருமகளின் அருளினால்தான் ஆயர்பாடி சீர் மல்கித் திகழ்கிறது! நீங்கள் செல்வச் சிறுமியராக வாழ்கிறீர்கள். நீர்நிலை சென்றுநீராடித் தூய்மை பெற்ற பிறகு முதலிலே நாம் வணங்க வேண்டிய தெய்வம் எது தெரியுமா? நாராயணன்! நாராயணன் யார் தெரியுமா? நம் ஆயர்பாடியிலே கூர் வேலைக் கையிலே ஏந்தி எப்போதும் தன் கண்ணனுக்கு ஆபத்து ஏதும் வராமல் காவல்காத்தவண்ணம் இருப்பாரே நந்தகோபர், அவருடைய பிள்ளைதான் நாராயணன். கண்ணனைக் கண்டு மகிழும் அழகிய கண்களை உடைய யசோதையின் சிங்கமகன்-அந்தத் தங்க மகன்தான் - நம்மோடு தங்க வந்த மகன்தான் - கார்மேனியும் கமலக் கண்ணும் கதிர் மதியம் போன்ற முகமும் உடைய நாராயணன்! அவனை நாம் கும்பிடுவோம். அவன் திருநாமத்தை ஓதுவோம். ஓம் நமோ நாராயணாய!

துஞ்சும்போது அழைக்கவும், துயர் வரும் போது நினைக்கவும், துயர் இல்லாதபோது ஓதவும், நம் வினைக்கெல்லாம் நஞ்சாக விளங்கும் நல்லதொரு எட்டெழுத்து மந்திரத்தை, நாம் உய்ய நாம் கண்டுகொண்ட மந்திரத்தை-நாமத்தை-ஓதுவோம். ஓம் நமோ நாராயணாய! இந்த எட்டெழுத்து மந்திரத்தை ஓத வேண்டும் எல்லோரும்.

குலம்தரும் செல்வந் தந்திடும் அடியார்
படுதுயராயின வெல்லாம்
நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள்விசும் பருளும்
அருளொடு பெருநில மளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும் பெற்ற
தாயினு மாயின செய்யும்
நலந்தருஞ் சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம்!

ஓங்கி உலகளந்த அந்த உத்தமன் பேர் ஓதிடுவோமானால், தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்யும். நிலம் நன்கு விளையும், வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும் பசுக்கள் நிறைந்து விளங்கும்! மாயனை-மன்னு வடமதுரை மன்னனை-தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை-ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் அணிவிளக்கை - தூயோமாய் வந்து தூமலர் தூவித் தொழுது மனதினால் சிந்தித்து ஓம் நமோ நாராயணாய என்று வாயினால் ஓதினால் பிழைகள் அத்தனையும் தீயினில் தூசுபோல ஆகிவிடும். நாற்றத் துழாய் முடி நாராயணனைப் பற்றிப் பாடிக்கொண்டே நீர்நிலைக்குச் சென்று, உடல் மாசும் மன மாசும் நீங்கக் குளிப்போம் என்று அழைத்துப் போகிறாள். குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடினார்கள் கோழியழைப்பதன் முன்னரே; மனக் கள்ளம் எல்லாம் போய்விட்டதால் பங்கயக் கண்ணன் அங்கே பாங்காகக் காட்சி தந்தான். அவனை உள்ளக் கோயிலிலே ஏற்றி ஏழுதடவை அரிகரி என்று அகமுருகப் போற்றி, ஓம் நமோ நாராயணாய என்று வாழ்த்தி வணங்கினார்கள். பிறகு அவனுடைய கொடித் தோன்றும் தோரண வாயிலை உடைய மணிக்கதவால் மூடப்பட்ட மாளிகைக்குச் சென்றார்கள். அன்புக் கரத்தால் தட்டி நந்தகோபருடைய நம்பிக்கும், நப்பின்னை நங்கைக்கும் பள்ளி எழுச்சி பாடினார்கள்.

கொழுங்கொடி முல்லையின் கொழுமலரணவிக்
கூர்ந்தது குணதிசை மாருதமிதுவோ
எழுந்தன மலரணைப் பள்ளிகொள் அன்னம்
ஈன்பனி நனைந்தகம் இருஞ்சிறகு உதறி
விழுங்கிய முதலையின் பிலம்புரை பேழ்வாய்;
வெள்ளெயிறுற வதன் விடத்தினுக்
கனுங்கி
அழுங்கிய ஆனையி னருந்துயர் கெடுத்த
அரங்கத்தம்மா; பள்ளியெழுந்தருளாயே

கிங்கிணிவாய்ச் செந்தாமரை மலர் போன்ற செங்கண் விழித்து, சூரியனும் சந்திரனும் பார்ப்பதுபோல் நோக்கி, அவர்கள் வந்த காரியத்தை ஆராய்ந்து அருள் புரியச் சீரிய சிங்காசனத் தமர்ந்தான் அப்பூவைப் பூவண்ணன்.

''அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய் அடிபோற்றி
சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய்
திறல்போற்றி
பொன்றச் சகடமுதைத்தாய் புகழ் போற்றி
கன்று குணிலா வெறிந்தாய் கழல் போற்றி
குன்று குடையாவெடுத்தாய் குணம் போற்றி
வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்
போற்றி''

என்று, நீர்நிலையிலிருந்து எடுத்து வந்த புனித நீரால் புண்ணியன் திருவடிகளை அலம்பிச் சந்தனம் பூசித் தூபமிட்டுத் தீபமேந்தி உள்ளத்தில் பக்தி பொங்கி வழியப் பாலையும் வெண்ணையையும் தயிரையும் திருப்பலியாக அளித்து-மலர்களை அள்ளித் தூவி ஓம் நமோ நாராயணாய என்று, ஆயிரம் முறை சொல்லி அருச்சித்து நெகிழ்ந்தார்கள்.

அறிவொன்றும் இல்லாத ஆய்க்குலத்துப் பெண்கள், அன்பு ஒன்றையே அறிவோம். ஆடும் மாடும் ஆண்டவனும் அனைவரும் எங்களுக்கு ஒன்றுதான். உரிமை காரணமாக உன்னிடம் உன் பெயரை அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டோம். உன்னைப் பிரிந்து நாங்கள் வாழ மாட்டோம். எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன் தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம். உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம், மற்றை எம் காமங்கள் மாற்று, மாலே! மணிவண்ணா! கூடாரை வெல்லும் சீர்க்கோவிந்தா! என்று வேண்டி ஆயர்பாடிக் கொழுந்தின் அருள் பெற்றுத் திரும்புகிறார்கள். கள் அவிழ் செண்பகப்பூ மலர் கோதிக்களித்து இசைபாடும் குயிலை மெள்ள இருந்துமிழற்றித் தன் கண்ணன் வரக் கூவவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்கிறாள்.

கண்ணனைப் பற்றியே கருதியிருக்கும் கோதைக்கு அவனை மணந்து அவனோடு இணைந்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே மேலோங்கி நிற்கிறது. கனவு காண்கிறாள்; வாரணம் ஆயிரம் சூழ, வலம் செய்து நடந்து வரும் நாரண நம்பியை, பூரண பொற்குடம் வைத்துப் பூரித்து எதிர் கொண்டழைக்கின்றனர் பெரியோர். பாளை, கமுகு, பரிசு உடைப் பந்தலுக்குக் கோளரி மாதவன், கோவிந்தன் என்னும் ஒரு கம்பீரக் காளை வருகின்றான். கோதையின் கைத்தலம் பற்றுகிறான். வாய் நல்லார் நல்ல மந்திரம் ஓதுகின்றார்கள். தீ வலம் வருகிறான். கோதையின் கைத்தலம் பற்றுகின்றான். செம்மையுடைய திருக்கையால் கோதையின் தாள்பற்றி அம்மி மேல் வைக்கின்றான்.

பிறகு கைபிடித்து அழைத்துப்போகிறான். விழித்துப் பார்த்தால் அத்தனையும் கனவு. சோபம் பொங்குகிறது, கோதைக்கு. கண்கள் நீர்க்காடாகின்றன. நான் இனி ஓர் கருமம் இல்லை, எனக்கு மாலை இடாதவர்க்கு, நான் மாலையிட்டுக் காட்டுகிறேன் என்று, தான் சூடி அழகு பார்த்தபின், மாலை போட்டுப் பார்க்கிறாள். மாலை இடாதவர்க்கு இட்டும், கொடாதவர்க்குக் கொடுத்தும் காட்டுகிறேன் என்று சொன்னாள்; செய்தாள். கண்ணனுக்குக் கட்டிய மாலையைத் தன் கழுத்திலே அணிந்தாள், அழகு பார்த்தாள், திருமண மாலை மாற்றிக் கொள்வதுபோல். தான் சூடிய மாலையை அவனுக்குச் சூட்டப் போகிறேன் என்று சொல்லிச் சூட்டினாள். ''அபசாரம் அபசாரம்'' என்று ஆர்ப்பரித்தார் பெரியாழ்வார்! ஆசையுடன் காத்திருக்கிறேன்கொணர்க அம்மாலையினை என்று, ஆண்டவனிடமிருந்து ஆணை பிறந்துவிட்ட செய்தி வருகிறது. தேடி அலைந்த கோதை "நாடி நான் விரும்பிய நாராயணனுக்கு நான் சூடிமகிழ்ந்த மாலையினைச் சூட்டப் போகிறேன்'' என்று ஓடிச் சென்று கூடியிருந்த தோழிகளிடம் தெரிவிக்கிறாள். சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியாகிறாள். மகிழ்ச்சிக்குரியனவான 'போது ஆர் தாமரையாள் புலவி குல வானவர் தம்போதை'- அரங்கமா நகர்ப் பெருமானை-அஞ்சன வண்ணனை அடைந்தாள் கோதை தன் ஆன்ம நாயகனாக! ஆண்டவனையே, நினைந்து நினைந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து ஊற்றெழும் கண்ணீர், அதனால் உடம்பு நனைந்து நனைந்து நன்னிதியே! என்னுரிமை நாயகனே! என்று, எப்போதும் அழைத்து அவனுக்கு ஆட்படுகிறாள். அவனை ஆள்கிறாள்-ஆண்டாள் ஆகி விடுகிறாள்.

ஆண்டாள் பாடிய திருப்பாவை-கோதையின் கீதை-சிங்காசனச்சொல், எல்லோராலும் ஓதப்படவேண்டியது. திருமணமாகாத பெண்கள் ஓதினால் நல்ல நாயகன் கிடைப்பான்! திருமணமான பெண்கள் ஓதினால் இல்லறம் நல்லறமாகத் திகழும். ஆடவர் ஓதினால் ஆன்மநாயகனின் அருள் பெறுவதற்குரிய நாயகி பாவம் அமையும்! அத்தனை பேரும் ஓதி அவனருள் பெற 'அவன்' தாளை வணங்குவோம்.

அரங்கநாதன் தாள் வாழ்க!

சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி வாழ்க!!

சிவஞானபோதம்

" மும்மொழிப் புலமை வேந்தர் "
அருட்டிரு மறைமலை அடிகளார்

கடவுள் உயிர் மலம் மாயை வினை வீடு பேறுஎன்னும் ஆறன் இயல்புகளையும், அளவையியல் வழா ஆராய்ச்சி முறையில் வைத்து நன்கு விளக்குந் தனிமுதல்நூல், சிவஞான போதத்தைத் தவிர, வேறெதுவும் எங்கும் எந்த மொழியிலும் இல்லை.

உலகத்துள்ள நூல்களில் சில, கடவுளியல்புகளிற் சிலவற்றை மட்டுமே எடுத்தியம்பும்; அச் சிலவற்றுள்ளும் ஒன்று மற்றொன்றனோடு ஒவ்வாமல் இகலும்; அதனால் அந்நூலறிவு கொண்டு இறைவன்றன் உண்மையியல்புகளை யுள்ளவாறு உணர்ந்து, அவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் வணங்கலும் இயலாதொழிகின்றன. வேறு சிலநூல்கள் உயிரினியல்புகளை அளந்தறியப் புகுந்து, அவற்றின் உண்மை காணமாட்டாமல், அங்ஙனமே ஒன்றனோடொன்று மாறுபடுங் கொள்கைகளை விரித்து வெறியவாயின; அவை தம்மால் உயிரின் உண்மையுணர்தலும் இயலாதொழிகின்றது.

இனி, உயிர்கள் பிறவிகளெடுத்து உழலுங் காரணத்தை, வேறெந்த நூலும் கண்டதில்லை; அதனால் ஆணவமலத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி, சிவஞானபோதத்தால் தவிர உலகத்தின்கண் உள்ள நூல்கள் வேறெதன் கண்ணுங் காணப்படுகின்றிலது.

இனி, இவ்வுலகத்திற்கும், இதன்கண்ணுள்ள பொருள்களுக்கும், உடம்புகட்கும், முதற்கருவியாய் நிற்கும்மாயையென்னும் முதற்பொருளின் தன்மையினை, உள்ளவாறு உணர்ந்துரைக்கும் நூலும், சிவஞான போதத்தைத் தவிர வேறெதனையும் யாண்டுங் கண்டிலேம். இம் மாயையின் வழியே உயிர்கள் மாட்டு நிகழும் இருவினை நிகழ்ச்சிகளை, முன்பின் முரணுறாமல் ஆராய்ந்து தெற்றெனத் தெளிந்து கூறும், இதனையொழிய வேறெதனையுங் காணோம்.

இனி, இவையேயன்றி, உயிர்கள் எய்துதற்குரிய முடிந்த நிலையான, வீடுபேற்றின் மெய்ம்மையினை விளங்கத்தேற்றும் விழுமிய முழுமுதல் நூலும், சிவஞானபோதமேயல்லால் வேறெதுவும் எங்கும் எம்மொழியிலும் இல்லை.

இவ்வாறாக, மக்களுயிர்க் குறுதிபயக்கும் இவ்வறுவகைப் பொருளாராய்ச்சியும், ஒன்றன் பின்ஒன்றாக முறைப்படவைத்து, மெய்ம்மையுணரும் வேட்கைமிக்க நுண்ணுணர்வினா ரெல்லாருங் கழிபேருவகை துளும்பித் தெரிந்தேற்க, இவ்விழுமிய சிவஞானபோதநூல் உண்மையான் ஆராய்ந்து விளக்கும் வகைகளெல்லாம் அறிஞர்களுக்கு ஆராப் பெருவிருந்து ஆகும். இத்துணை ஆராய்ச்சிகளையுந் தன்னகத்தே கொண்ட இந்நூல், மிகப் பெரியதோர் அளவினதாய் இருக்கவேண்டுமென்று, இதனைக் கண்டறியாதார் நினைப்பர். ஆனால், இதன் மிகச் சுருங்கிய அளவினைக் கண்டாரோ, ஆ! இத்துணை அரும்பெரும் பொருளும் ஒருங்கு தெரிக்கும் இச் சீரியநூல் அளவில் எத்துணைச் சிறியதாயிருக்கின்ற தென்று எண்ணியெண்ணி வியப்புறா நிற்பர்.

ஏனெனில், இந்நூல் பன்னிரண்டுசூத்திரங்களால் அமைந்திருக்கின்றது; இப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும் நாற்பதடிகளேயுடையன; இந் நாற்பதடிகளிலும் இருநூற்றுப்பதினாறு சொற்களேயுள்ளன. இனி, இப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் பொருளை விளக்கும் வெண்பாக்களோ எண்பதேயாகும்; இவ்வெண்பஃது வெண்பாக்களும், முந்நூற்றிருபதடிகளினால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகத் ,தொண்ணூற்றிரண்டு பாக்களிலே, அல்லது முந்நூற்றறுபது அடிகளிலே, கடவுள் உயிர் மலம் மாயை வினை வீடுபேறு என்னும் அறுவகைப் பொருள்களின் ஆராய்ச்சிகள் அத்துணையையும் அடக்கி, அங்ஙனம் அடக்கியவாற்றாற் பொருள் மயங்குவதற்குச் சிறிதும் இடனின்றி, அவற்றை அங்கையங்கனியெனத் தெளிவுறவிளக்கி, அவையிற்றின் உண்மையை முடித்துக் காட்டுவதென்றா.ல், ஆ! அஃது ஒப்புயர் வில்லாத் தெய்வ அருள் நிரம்பப் பெற்றார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு எளிதின் வாய்க்குமோ? இத்துணைச் சுருங்கிய நூலிலே பரந்து விரிந்தாழ்ந்த பொருட்பரப்பு, அத்துணையுஞ் செறிந்து விளங்கக் கண்டால், அஃதெவர்க்குத்தான் வியப்பினை விளைவியாது!

பண்டைச் செந்தமிழ் நூல்களிலே அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும்உறுதிப்பொருள்

களின் றன்மைகள் அவ்வளவுந்தெரிந்தெடுத்துக் குயிற்றிய மணிக்கலன் என வயங்குந் தனிப் பெருமாட்சி வாய்ந்தநூல், திருக்குறள் ஒன்றே யாகும்.

பின்றைச் செந்தமிழ் நூல்களில், அவ் வுறுதிப் பொருள்களை எய்துதற்குரிய உயிர் களினியல்பும், அவை அவையிற்றைப் பெற வொட்டாது தடைசெய்யும் ஆணவ மலத்தின் இயல்பும், உயிர்கட்கு அறிவையும் முயற்சியை யும் எழுப்புதற் பயத்தவாம்மாயைவினைகளின் இயல்பும், உயிர்களுக்கு மாயையைக் கூட்டி அவ்வாற்றால் அறிவு முயற்சிகளைத் தோற்றுவித்துத் தனது பேரின்பத்தை நுகர் விப்பானான முதல்வன் இயல்பும், வீடுபேற் றின் றன்மையும் வினாவிடை யுள்ளுறுத்து விளக்கித் திட்ப நுட்பஞ்செறிந்து, திருக்குறளி னும் பார்க்கப் பன்மடங்கு சிறந்த மாட்சிமிக்க தாய் நிலவுவது, சிவஞானபோதம் ஒன்றேயாம்.

திருக்குறள், பெரும்பாலும் மக்கள் ஒழுக லாறுகளையே விரித்துரைப்பது; கடவுள் உயிர் மலம் மாயை வினைகளையும் வீடுபேற்றையும் ஆராய்ச்சி முறையானன்றி, இயற்கை முறை யான் வைத்துச் சுருக்கி நுவல்வது. திருக்குறட் பயிற்சிகொண்டுஇறைவனிருப்பும், இறைவனின் பொதுவியல்புகளும் உணரலாகுமேயன்றி, அவன் தன்னை நினைந்துருக அவாவும் அன்பர் பொருட்டு இன்றியமையாது மேற்கொள்ளும் அருளுருவச் சிறப்பியல்பினை உணர்தல் இய லாது; அங்ஙனமே, அதனால் ஏனை உயிர் களின் சிறப்பியல்புகளும், மல மாயை வினை வீடுபேறுகளின் உண்மைத் தன்மைகளும், வெள்ளிடை விலங்கலென விளங்கவறிந்து கூறுதல் இயலாது.

மற்றுச் சிவஞானபோத நூலிலோ, இவ் வியல்புகள் முற்றுமெடுத்துத் தெளித்து விளக் கப்பட்டிருக்கின்றன; திருக்குறளினும் மிகப் பெரிய ஆராய்ச்சிகளை அகத்தடக்கிய இவ்வறி வுப்பெருநூல், அதனினும் அளவிற் பெரிய தொன்றாக இருக்கற் பாலதெனினும், இஃது அதனில் ஏழிலொரு கூறுக்குங் குறைவான அளவினதாயிருத்தலே பெரியதோர் இறும்பூ தினைப் பயவா நிற்கின்றது.

திருக்குறள் ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது குறட்பாக்கள் அல்லது இரண்டாயிரத்து அறு நூற்றறுபதடிகளால் ஆக்கப்பட்ட தொன்றா கும்; மற்றுச் சிவஞானபோதமோ தொண் ணூற்றிரண்டு பாக்கள் அல்லது முந்நூற்றறுப தடிகளான் மட்டுமே, அமைக்கப்பட்டதொரு தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாகும்.!

சிவஞான போதத்தைப்போற் சொற்சுருங் கியதொரு நூலும், அங்ஙனஞ் சுருங்கிய எல் லையிலேயே மிக விரிந்தாழ்ந்த பொருட்பரப் பெல்லாம்அகத்தடக்கிய தொருநூலும், இந்நில வுலகத்துள்ள எந்த மொழியிலும் இல்லையென் பது திண்ணம்.

இன்னுஞ் சொற்சுருங்க நூலியற்றுதல் அரிதே யாயினும், அங்ஙனம் இயற்றும் நூலில், தான்கூறக் கருதிய அரும்பொருளெல்லாம் ஒருங்குசெறிந்து, அவற்றை நன்கினிது விளங்க வைத்தல் எவர்க்கும் அரிதரிது.

வடமொழியிற் சொற்சுருங்க அமைக்கப் பட்ட 'சாங்கியம்','யோகம்', 'வைசேடிகம்', 'நையாயிகம்', 'மீமாஞ்சை', 'வேதாந்தம்' முதலான நூல்கள் பலவுள. என்றாலும். அந் நூற்பொருள்கள் அந்நூற்சூத்திர யாப்புகளால் நன்கு விளங்குதலில்லை. அதனால், அவையிற் றுக்கு உரைகாணப்புகும் ஆசிரியர், தம்முள் ஒருவரோடொருவர் மிக இகலிஇடும் பூசலுக் கும் ஓர் அளவேயில்லை.

அங்ஙனஞ் சூத்திரப்பொருள் துணிதற்குப் பெரும்பாலும் இடனும் வாயிலும் இன்றிச் சொற்சுருங்க இயற்றப்பட்டு, மயங்கி மருள வைக்கும் இயல்புடைய வடமொழி நூல்களை யொப்பன ஒருசில தாமும், தமிழில் இல்லை. தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிவு வாய்ந்தார் எவருந் 'திருக்குறள்', 'சிவஞானபோதம்' என்னும் நூல்களுக்கு உரையுதவியில்லாமலே பொருள் உணர்ந்து கொள்ளல் இயலும்.

மற்று, மேற்கூறிய வடமொழிச் சுருக்க நூல்களோ, தம்மை யியற்றிய ஆசிரியரே தம் மாணாக்கர்க்குத் தம் பொருளை அறிவுறுக்க, அம்மாணாக்கர் அப்பொருளைத் தம்மாணாக் கர்க்கு அறிவுறுக்க, இங்ஙனமாக அவ்வாசிரியர் தம் மாணாக்கர் வழியில் வந்தார் வகுத்த உரை யுளவாயின், தம்பொருளை உள்ளவாறு அறி விக்குமே யன்றி, அங்ஙனம் அவ்வாசிரியர் மாணாக்க மரபில் வாராதார்க்குத் தம் உண் மைப் பொருளைப் புலப்படுத்துஞ் சொல்லாற் றல் வாயாதனவாய்த் தம்மைப் பயில்வாரெ வர்க்கும், பெரியதொரு மறுக்கத்தினை விளை விப்பனவாய் இருக்கின்றன.

இத்தகைய இடர்ப்பாடு செந்தமிழ் நூல் களிற் காணப்படாதென்பதற்குத் திருக்குறளுஞ் சிவஞானபோதமுமே உறுபெருஞ் சான்றாம். சீரியநூல்களில், திருக்குறள் சிவஞானபோதம் என்னும் இவ்விரண்டுமே, தாங்கருதிய பொரு ளைத் தம்மின் வேறான ஓர் உரையுதவிவேண் டாமல், தக்கார்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படுக் குஞ் சுருக்க நூல்களாய்த் தலைசிறந்து நிற் கின்றன.

சுருங்கிய வடிவிலுந் திருக்குறள் ஒரு கண் ணாடியை யொப்பது; சிவஞான போதமோ, ஒரு புன்னுனிமேல் நிற்கும் ஒரு பனித்திவ லையை யொப்பது; கண்ணாடியும் பனித்திவ லையுந் தாம் வடிவிற் சிறியனவாய் இருந்தே தம்மிற் பெரிய பல வடிவங்களைத் தம்மகத்தே கொண்டு, அவைதம்மை விளங்கக் காட்டுமாயி னும், பனித்திவலை அளவில் மிகச் சிறியது; கண்ணாடியோ பனித்திவலையினும் பன் மடங்கு பெரியது; அதுபோல் திருக்குறளும் சிவஞானபோதத்திலும் பன்மடங்கு பெரிய தொரு சுருக்க நூலாகும்.

எனவே, அறம் பொருள் இன்பம் வீடென் னும் உறுதிப் பொருட் பரப்பெல்லாம் ஒருங்கு

செறித்துத் 'திருக்குறள்' யாத்த தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரது அறிவாற்ற லினும், கடவுள் உயிர் மும்மலம் வீடுபேறு என்னும் அறிதற்கரிய நுண்பொருட் பரப்பெல் லாம் ஆராய்ந்து தன்னகத்தே அடக்கித் தெளிக் குஞ் 'சிவஞானபோதத்தை' யாத்த ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரது தெய்வ அருளறி வின் ஆற்றல், பன்மடங்கு சிறந்ததொன் றாய் வீறிவிளங்கல் நடுநின் றாராய்வார்க்கெல் லாம் நன்கு விளங்கற் பாலதேயாம். திருக் குறளின் மாட்சிமையினை வியந்து,

''தினையளவு போதாச் சிறுபுன்னீர் நீண்ட
பனையளவு காட்டும் படித்தால்;
மனையளகு
வள்ளைக் குறங்கும் வளநாடவள்ளுவனார்
வெள்ளைக் குறட்பா விரி''

என்று, பண்டை நல்லிசைப் புலவரான கபிலர் பாடிய பாயிரவுரை, திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளைவிட, மெய்கண்டதேவர் இயற்றிய சிவஞானபோதத்திற்கே சாலப்பொருந்துவது ஆகுமென்க.

சிவஞான போதச் சிறப்பு

எல்லா நூல்கள் தம்முள்ளும் இனிதே சுருங்கித் திகழ்வதெனச்
சொல்லா நிற்பர் திருக்குறளைச்; சூழ்ந்து கருதின், அதனினுமே
பல்லாற் றானும் சிவஞானபோதம் சுருங்கிப் பயன்பெருக்கும்!
நல்லோர் புகழ்அம் மெய்ந்நூலின் நலங்கள் பெரிதும் வரம்பிலவாம்! (1)

நாற்ப தடியால், இருநூற்றுப் பதினா றெளிய நற்சொல்லால்,
ஏற்ற அறுநூற் றிருபான்நான்(கு) எழுத்தால், சமயக் கொள்கையெலாம்
தேற்றித் தெருட்டும் சிவஞான போதச் செழுநூல் போல்எங்கும்
வேற்றோர் நூல்இன் றெனவுரைப்பின், மிக்க அதன்சீர் விளம்புவர்யார்? (2)

இறையே உயிரே உலகென்றே இலங்கும் மூன்று பெரும்பொருளும்
முறையே தருக்க நெறிநின்று முன்னும் பின்னும் முரணாமே
நெறியே ஆய்ந்து தடைவிடையால் நிறுத்தும் மறுத்தும் மெய்ந்நிறீ இக்
கறையின் றுணர்த்தும் சிவஞான போதம் கடல்போற் பெருஞ்சீர்த்தாம்! (3)

ஒன்றாய் வேறாய் உடனாக உயிர்கள் தம்மோ டொருங்கியைந்து
நன்றே அருளால் அவற்றினுக்கு நயந்து கண்டும் காட்டியுமே
நின்றே உதவும் இறைவனருள் நிலையை, அத்து விதப்பொருளால்
வென்றே விளக்கும் சிவஞான போதம் அறிவுக் குயர்விருந்தாம்! (4)

அறிவின் முடிந்த முடிபாக அருமை பெருமை பலநிறைந்து
செறியும் சைவ சித்தாந்தம் என்னும் சிறந்த கொள்கையினை
நறிய அளவும் அறிவயலும் நல்லோர் அடைவும் நடைமுறையும்
நெறியின் அமையச் சிவஞான போதம் விளக்கும் நிலை, சிறப்பாம்! (5)

—ந. ரா முருகவேள்

வாழையடி வாழையென வந்த திருக்கூட்ட மரபு

திரு. டாக்டர் ஆ. தேவசேனாபதி, எம்.ஏ., பி.எச்.டி.

'வாழையடி வாழையென வந்த திருக்கூட்ட மரபினில் யானொருவ னன்றோ வகை யறியேன்' என இராமலிங்க வள்ளலார் பாடியது அன்பர்கள் அடிக்கடி நினைவுகொள்ளும் பாடலாகும். இளமையிலிருந்தே இடைவிடாது இறைவனைப் பரவிவந்த அவர், எப்படி வகை யறியாதவராவார் என்பது கருதற்குரியது. இப்படிப் பாடுவதற்கு இரு காரணங்கள் இருக்கலாம். ஒன்று, சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் மாணிக்க வாசகரைப் பற்றிப் பாடியதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளக்கூடியது. மெய்யன்பர்கள் இறைவனுடன் ஒரு சிறிதும் இடையறவுபடாத தொடர்பு கொள்ள விரும்புபவர். சற்றே இத் தொடர்பு நெகிழ்ந்தால், தாம் இறைவனை விட்டு மிகவும் விலகிச் சென்றுவிட்டதாக அவர்கள் கவலைப்படுவார்கள். அகப்பொருள் துறையில் மக்கள் காதலைப் பற்றிப் பேசப் பெறுவது தெய்வக் காதலுக்கே பொருத்தம் மிக்குடையது.

'உவக்காண் எம் காதலர் செல்வார்
இவக்காண் என் மேனி பசப்பூர் வது'

'புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன்
அவ்வளவில்
அள்ளிக் கொள்வற்றே பசப்பு'

'தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழி நிகழ்வதாகப்' பசப்பு பேசப் பெறுகிறது. இறைவனைத் தலைவனாகக் கொண்ட சிறந்த மெய்யடியார் திறத்தில் இந்நிகழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. அதனால்தான் அவர்கள் இறைவன் தொடர்பு சற்றேகுறைந்ததாகத் தோன்றினும், உடனே கதறத் தொடங்குகிறார்கள். இந்நிலையில் மாணிக்கவாசகர் இருந்ததால், இறைவன் அருளைப் பெற்றிருந்தும் பெறாதவரைப் போல வருந்துகிறார்.

''பகிர்மதி தவழும் பவளவார் சடையோன்
பேரருள் பெற்றும் பெறாரின் அழுங்கி
நெஞ்சம் நெக்குருகி நிற்பை நீயே:
பேயேன் பெறாது பெற்றாற் போலக்
களிகூர்ந் துள்ளக் கவலை தீர்ந்தேனே;
அன்னம் ஆடும் மகன்றுறைப் பொய்கை
வாதவூர் ஆத லாலே,
தெய்வப் புலமைத் திருவள் ளுவனார்
'நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மிலர்' எனுஞ்
செஞ்சொற் பொருளின் தேற்றறிந் தேனே''

என்று சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இவ்வுண்மையைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார்.

மற்றொரு காரணம், உலகினருக்காகப் பரிவு கொள்ளும் மெய்யடியார்கள் பிறர் குறையைத் தமதாகக் கொண்டு அக்குறைகளைப் போக்குவதற்காக அழுது அரற்றுவர் என்பதாகும். நம் நாட்டிலே பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து மெய்யடியார் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இது வாழையடி வாழையாக இருக்க வேண்டிய திருக்கூட்டம். ஆகவே இக்கூட்டம் தொடர்ந்து வரவேண்டுமென்றால் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் ஒரு சிலராவது திருக்கூட்ட மரபினராக இருத்தல் வேண்டும். இதனை நினைவுபடுத்துவதற்காக 'வாழையடி வாழையென வந்த திருக்கூட்ட மரபினில் யானொருவனன்றோ வகையறியேன்' என்று இராமலிங்க வள்ளல் பாடுகிறார். உள்ளத்தை உருக்கும் அவரது பாடல்கள், 'கல்லை மென்கனியாக்கும்விச்சை' கொண்டுள்ளவை. இவ்வகையில் அவை மணிவாசகரின் வாசகத்தைத் 'தான் கலந்து'பாடியதால், இவ்வுருக்கம் அவருக்கும் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

'முந்தை வினையால் நினது வழியிற் செல்லா
மூடனேன்றனை யன்பர் முனிந்துபெற்ற
தந்தை வழி நில்லாத பாவியென்றே
தள்ளிவிடுற் றலைசாய்த்துத் தயங்கு
வேனே;
எந்தை நினதருள் சற்றே யளித்தால் வேறோர்
எண்ணமிலேன் ஏகாந்தத்திருந்து
வாழ்வேன்
சந்தன வான் பொழிற்றணிகை மணியே ஜீவ
சாட்சியாய் நிறைந்தருளும் சகசவாழ்வே'

தந்தை வழிசெல்லும் தகைமை பெறுதற்காக மனமாசையெல்லாம் அகற்றும் பாடல்களைப் பாடிய வள்ளலார், வாழையடி வாழையெனவந்த திருக்கூட்ட மரபைச் சார்ந்த ஒருவரே. அக்கூட்டத்தை நாமும் சேர்ந்து வாழவேண்டும். பிறரையும் சேர்க்கவேண்டும் என்பதை நினைவூட்டும் வகையில் இப்பாடலைப் பாடினார் என்று கொள்வதும் பொருந்தும்.

திருமூலர்
திருமந்திரச் செய்யுள் மணிகள்

[ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L.]

முன்னுரை

தமிழ்நாடு, மிகப் பல சான்றோர்களை ஈன்று அளித்த நாடு. வேறு பிற எந்த நாட்டிலும், தமிழ்நாட்டிற் போல 'உயர்வற உயர்ந்த மதிநலம்' அருளப்பெற்ற தெய்வச் சான்றோர்கள், இத்துணை யளவுக்கு மிகுதியாகத் தோன்றியதில்லை.

தொல்காப்பியரும், திருவள்ளுவரும், மணிவாசகரும், மெய்கண்டாரும், சேக்கிழாரும், திருமூலரும் போன்ற மாபெருஞ் சான்றோர்களெல்லாம், இந்தத் தெய்வத் தமிழ் நாட்டில்தான் பெரிதும் தோன்றியருளினர்.

தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூலும், திருக்குறள் போன்ற நீதிநூலும், திருவாசகம் போன்ற பக்திநூலும், சிவஞான போதம் போன்ற தத்துவ நூலும், பெரிய புராணம் போன்ற சமய குரவர் வரலாற்று நூலும், உலகில் வேறெங்கும் இதுகாறும் தோன்றி நிலவக் காண்கிலோம்.

இங்ஙனமே திருமூலர் போன்ற ஒரு சிறந்த சான்றோரும், அவர் இயற்றியருளிய திருமந்திரம் போன்றதொரு யோக ஞான அனுபவ நுண்பொருள் நூலும் ,உலகில் வேறு எங்கணும் காணப்படுதல் அரிது.

திருமூலர்

திருமூலரின் அருமை பெருமைகளைத் திறந்தெரிந்து விளக்கும் செயல், நம்மனோர்க்கு எளிய தொன்றன்று. இந்நாளில் ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் பெருமானைப் பற்றி, உலகம் ஓரளவாதல் அறிந்து கொண்டுள்ளது. ஆனால் நமது அருமைத் திருமூலர் பெருமானைக் குறித்து உலகம் இன்னும் போதிய அளவு உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. திருவள்ளுவர்க்கும் திருமூலர்க்கும், திருக்குறளுக்கும் திருமந்திரத்திற்கும் பெரிதும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு.

''தேவர் குறளும், திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும், முனிமொழியும்,-கோவை
திருவா சகமும், திருமூலர் சொல்லும்,
ஒருவா சகம்என்று உணர்.''

திருவள்ளுவரும், திருமூலரும்

திருவள்ளுவர் உலகியலை வகுத்தருளிய பெரியார்; திருமூலர் அருளியலைத் தெளிவுறுத்திய சான்றோர். திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் போலவே, திருமூலரின் திருமந்திரமும் உலகுக்கு உரிய பெரும்பொது நூலாக ஒளிவிட்டு மிளிர்தற்குரிய மேம்பாடு மிக்கது. திருக்குறள் போலவே திருமந்திரமும் 'ஓதற்கெளிதாய் உணர்தற்கு அரிதாய்' ஒளிவிட்டு இலங்குவது. திருக்குறள் இம்மை வாழ்க்கைக்கு உரியது; திருமந்திரமோ மறுமை வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது.

திருவள்ளுவர் உலகுக்குப் பொதுநூல் உதவினார். திருமூலர் உலகுக்குச் சிறப்புநூல் வழங்கினார். ஒருவர் உலகியல் ஒழுக்க நெறியை உணர்த்தினார்; மற்றொருவரோ அருளியல் ஒழுக்க நெறிகளை வகுத்து விளக்கினார். திருக்குறள் தமிழ்வேதம்; திருமந்திரம் தமிழ் ஆகமம். திருக்குறள் இல்லறம் துறவறம் என்னும் நெறிகளை இனிது விளக்குகின்றது; திருமந்திரமோ சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் செம்பொருட் டிறங்களைத் தெருட்டுகின்றது.

திருக்குறளும் திருமந்திரமும்

திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளில் அருளியவுண்மைகள், பாலில் நெய்போல மறைந்து நிற்க, திருமூலர் அருளிய திருமந்திரத்திலோ தயிரில் நெய்போலத் திரண்டு சிறந்து விளங்கித் திகழ்கின்றன.

''உலகியல் வாழ்வில் ஒழுக்கம் நிலைபெறக் கடவுளுணர்ச்சியும், நம்பிக்கையும் மிக மிக இன்றியமையாது வேண்டப்படும். அங்ஙனமே

அருளியல் வாழ்க்கை ஆக்கம் பெறுதற்கு உலகியல் ஒழுக்கம் விழுமிய முறையில் உயிரினும் சிறப்புற ஓம்பப் பெறுதல் வேண்டும்.

இவ்வுண்மையை வற்புறுத்துதற்பொருட்டே, ஒழுக்க நெறி வகுக்கப்போந்த திருவள்ளுவர் அதற்கு அடிப்படையாகக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறினார். கடவுளியலை விளக்கத் தலைப்பட்ட திருமூலர் ஒருசில உலகியல் ஒழுக்கங்களையும் தமது நூலின் தொடக்கத்தே முதற்கண் வற்புறுத்த முற்படுகின்றார்.

திருக்குறள் செந்தமிழ்த்தாய் தந்த நன்கொடை! திருமந்திரம் சிவநெறித் தந்தை வழங்கிய கலைப் பொருட் களஞ்சியம். வாழ்வின் அடிப்படையான பொதுமை முதன்மைக் கருத்துக்களை விளக்கிய திறனால் திருவள்ளுவரை இளம் பாலாசிரியர் எனவும், வாழ்வின் முடிந்த முடிபான யோக ஞான அனுபவ உண்மைகளை வகுத்துணர்த்திய மாட்சிமையால் திருமூலரைப் பெரும் பேராசிரியர் எனவும், நாம் ஒருவகையில் குறிப்பிட்டு மகிழலாம்.

கற்பவை கற்பிப்பது திருக்குறள்: கற்பன கற்று, நிற்கும் நெறி நிற்கப்பழக்கிப் பயிற்றுவிப்பது திருமந்திரம். திருக்குறள் நூலோர்க்கு உரியது; திருமந்திரம் 'நூலோருள் நூல் வல்லோர்க்கு' உரியது.

யோக ஞான அனுபவப் பொருள்

திருமூலர் ஒப்புயர்வற்ற ஒரு சிறந்த யோகியும் (Mystic), ஞானியும் (Saint) ஆவார். ''மிகச் சிறந்த-மிக மேலான இன்பக் களிப்பின் எல்லையில், இன்பம் நிறைந்த பெரு ஞானிகளின் திருவுள்ளத்தினின்று, இனிய அழகிய கவிதைகள் வெளிப்படுகின்றன.'' ''நிறைந்துயர்ந்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடே சிறந்த அழகிய கவிதையாக அமைகின்றது''. அம்முறையில், யோகசித்தி கைவந்த ஒப்பற்ற சிவஞானப் பெருஞ் செல்வராகிய திருமூலர், தமது யோக ஞான அருள் அனுபவங்களையெல்லாம் திருமந்திரம் என்னும் கவிதை நூலாக வெளியிட்டருளினார். ஓராண்டுக்கு ஒன்றாக, அவர் திருமந்திரம் மூவாயிரம் பாடல்களையும் அருளிச் செய்ததாகச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் குறிப்பிடுகின்றார். அத்துணையளவுக்குப் பொருட் செறிவு மிக்கு விளங்குவது திருமந்திரம்!

''பிறர்க்குக் கூறத்தக்க பயன் நிரம்பிய செய்தி எதனையேனும் ஒருவன் உண்மையிற் பெற்றிருப்பானாயின், ஒவ்வோர் உயிரும் தனக்கென ஓர் இல்லத்தை அமைத்துக் கொள்வது போல, அச் செய்தியைக் கூறுவதற்கு ஏற்ற முறையைக் கண்டுணர்ந்து அமைத்துக் கொள்ளுதலிலுங்கூட, அவன் வல்லவனாக இருப்பான்''. அதற்கு இயைய, நம் திருமூலர் பெருமானும் தாம் உலகுக்கு உணர்த்துதற்குரிய கருத்துக்களை வெளியிடுவதிலும், தமக்கென ஒரு புதிய முறையையும் நடையினையும் வகுத்துக் கொண்டுள்ளார். ''கலை என்பது கலையை மறைத்தலிலேயே அடங்கி இருக்கின்றது. கலைஞனின் கலைத் திறன் அக்கலையை மறைத்து வைத்தலும், ஆராய்ச்சியறிஞனின் வேலை அதனைத் தேடி மீண்டும் கண்டுபிடித்தலுமே யாகும்'' என்பர் அறிஞர். அது போலவே மறைத்து வைத்துணர்த்தும் மாட்சி மிக்க நெறி முறையில், நம் திருமூலர் 'ஓதற் கெளிதாய் உணர்தற்கரிதாய்' உள்ள ஒருவகைப் புதிர் போன்ற நடையில் (Enigmatic style), கலைத்திறம் கவினத் தம்முடைய திருமந்திர நூலை அருளிச் செய்துள்ளார்.

திருமந்திர நூற்பொருள்

இம்மை மறுமைக்கு உரிய மறைபொருள் நுட்பங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கெடுத்துத் தெளிவித்து உரைப்பதில், திருமந்திரம் போல்வதொரு விழுமிய முழுநூலை, உலகின்கண் வேறு எந்த மொழியிலும் காண்டல் அரிது. முடிவான மந்திரங்களும், அவற்றை உருவேற்றும் முறைகளும், அவற்றை அமைக்கும் சக்கரங்களும், அம்மந்திரங்களுக்குரிய மாபெரும் தெய்வங்களும், அத்தெய்வங்களெல்லாம் முழு முதற்கடவுளான சிவபரம்பொருளின் ஆணை வழி நின்று, தம்மை வழிபடுவார்க்கு இம்மை மறுமைப் பயன்களை அளிக்கும் வகைகளும், தவஒழுக்கத்தின் பாகுபாடுகளும், அவற்றை மேற்கொண்டு ஒழுகுமாறும், அழிவிலாப்பேரின்பப் பேறாம் முடிந்த முடிபான நிலையும் ஆகிய வற்றை, முற்ற எடுத்து முடியக் கூறும் முழு முதல் நூல், திருமூலர் திருமந்திரமேயாகும்.

இறையருள்நெறிச் செல்ல விழைந்து தலைப்படுவோர் எவரும், திருமூலர் திருமந்திர நூலை ஓதிக் கற்றுப் பயன் அடையும் கடப்பாடு உடையவர் ஆவர். ஓதற்கு எளிதாய் உணர்தற்கு அரிதாக உள்ள, அந்நூலின் மூவாயிரம் பாடல்களையும் முழுவதாகக் கற்றுணர்தல், புலமை நலஞ் சான்ற ஒருசிலர்க்கே அன்றி, ஏனைய பொதுமக்கள் பலருக்கும் இயலாது. ஆதலின் அவற்றுள் ஒருசில விழுமிய சிறந்த முழுமணி அனையசெய்யுள்களை மட்டுமேனும், திரட்டித் தொகுத்து வைத்துக்கொண்டு, நாடோறும் ஓதிவருதல், அன்பர்கள் அனைவருக்கும் பெரும்பயனை விளைவிக்கும் என்பது திண்ணம்.

கவிதைத் தொகுப்பு

இனிய நல்ல சிறந்த இலக்கியக் கவிதைத் தொகுப்பு நூல்கள் (Anthologies) நம்மனோர்க்கு விளைவிக்கும் அளப்பரிய நன்மைத் திறங்களை, மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் சாலவும் வியந்து போற்றிப் புகழ்வார்.

''ஷேக்ஸ்பியருடைய நாடகங்கள் கவிதைகள் ஆகியவற்றிலிருந்து, சுவைமிகுந்த -புகழ்மிக்க-நாம் பெரிதும்தெரிந்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய -இன்றியமையாத -முதன்மையான பகுதிகளை மட்டுமேயன்றி, மிகவும் பொருள் பொதிந்த -அவ்வப்போது நினைவுகூரவும், மேற்கோளாக எடுத்தாளவும் தகுந்த, தனித்தனி வரிகள், அரிய இனிய தொடர்கள் ஆகியவைகளையும் கூட, யாரேனும் ஒரு புலமை மிக்க- சுவைக்கும் திறனில் தேர்ச்சிபெற்ற- ஆராய்ச்சி

யில் வல்ல அறிஞர் ஒருவர், ஓர் அழகிய இனிய பூந்துணர் போலத் தொகுத்து, ஒரு நூலாக்கிக் கொடுத்தால், கவிதை அமிழ்தைப் பருகநினைக் கும்போதெல்லாம், நாம் சுவைத்து நுகர்ந்து இன்புறுவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்குமேயென்று, நான் பெரிதும் விரும்புகின்றேன்'' என்று, வில்லியம் சாமர்செட் மாம் எழுதுகின்றார்.(1)

''உண்மையிலேயே சிறந்த கவிதைவகை எது என்று மதிப்பிட்டுக் கண்டறிவதற்கும்; நமக்குப் பலவகையில் சிறந்த நன்மைகளை விளைவிப்பதற்கும்; பெருங் கவிஞர்கள் பாடிய அரிய இனிய வரிகளையும், ஆழ்ந்து நுணுகிய கருத்து வெளிப்பாடுகளையும், எப்போதும் நம் முடைய உள்ளத்திற் பதித்து நினைவில் வைத் துக் கொண்டு, அவற்றின் வாயிலாக ஏனைய பிற கவிதைகளின் குற்றநற்றங்களை மாற்று ரைத்துத் தெரிந்துகொள்வதற்கும்; இத்தகைய இனிய கவிதைத்தொகுப்பு நூல்களைவிட மிக்க பயன்தரத்தக்கது வேறு எதுவும் இருத்தல் இய லாது'' (2) என்று, மேத்யூ ஆர்னால்ட் குறிப் பிடுகின்றார்.

''கவிதையானது 'பொன்னைவிடச் சிறந்த பொன்மயமான' செல்வப் புதையல்களைத் தருகின்றது; உலகியல் வழிகளை விட மிகவும் நலம் விளைவிக்கின்ற மேலான நெறிகளில் நம்மை அழைத்துச் செல்கின்றது; இயற்கை யினுடைய எழில்மிக்க இனிய அறிவுப்பாடங் களை நமக்கு விளக்கி விவரித்து அறிவுறுத்து கின்றது; கதைகளில் வரும் அசோரஸ் என்னும் நீரூற்றுப்போல, ஆனால் அதனினும் சிறந்த பல்வேறு வகையான ஆற்றல்களுடன், அமிழ் தக்கலை ஊற்றாகிய கவிதைக்கலை என்னும் மாயவித்தையானது, வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பருவத்திலும், அது அதற்கு ஏற்ற நன்மை களை அளிக்கின்றது; அதாவது இளமையில் அநுபவத்தையும், வளமையில் அமைதியையும், முதுமையில் இளமைநலத்தையும், கவிதைக் கலை வழங்குகின்றது (3)'' என்று எப். டி. பால்கிரேவ் என்னும்பேராசிரியர் கூறுகின்றார்.

---

(1) "I wish that someone with taste, knowledge and discretion could be found who would make an anthology of Shakespeare's plays and poems, putting in not only the famous passages with which we should all be familar but also fragments, single lines even; so that we might have in a convenient volume, a book to which we could always turn when we wanted the cream of poetry".

—*W. S. Maugham.*

(2) "Indeed there can be no more useful help for discovering what poetry belongs to the class of truly excellent, and can therefore do us most good, than to have always in one's mind lines and expressions of the great masters, and to apply them as a touchstone to other poetry."

—*Matthew Arnold.*

(3) "Poetry gives treasures 'more golden than gold' leading us in higher and healthier ways than those of the world, and interpreting to us the lessons of Nature.....Like the fabled fountain of the Azores, but with a more various power, the magic of this ART of poetry can confer on each period of life its appropriate blessing : on early years Experience, on maturity Calm, on age Youthfulness......"

—*F. T. Palgrave.*

ஆதலின் திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம் என்னும் நூலின்கண் உள்ள மூவாயிரம் பாடல் களில், அன்பர்கள் அனைவரும் எளிதாகவும் இனிதாகவும் இன்றியமையாமலும் கற்றுணர் தற்குரியனவான ஒருசில சிறந்த செய்யுள் மணிகள் மட்டும், இங்குச் சுருக்கமாக உரைக் குறிப்புடன் தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன.

விநாயகர் காப்பு

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் றேனே

விநாயகர் ஐந்து திருக்கைகளை உடைய வர். யானை முகம் உடையவர். மூன்றாம் பிறைபோலும் தந்தத்தினை உடையவர். நந்தி என்னும், பெயருடைய சிவபெருமானுக்கு மைந் தர். ஞானக் கொழுந்தாகத் திகழ்பவர். அத் தகைய விநாயகரை என்னுடைய உள்ளத்தில் வைத்து, அவருடைய திருவடிகளைப் போற்றித் துதிக்கின்றேன்.

விநாயகர் துதியாகிய இச்செய்யுள், திரு மூலரால் அருளிச் செய்யப்பட்டதன்று என வும், பிற்காலத்துச் சான்றோர் எவராலோ இயற்றிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் கூறுவர். ஆயினும் இச் செய்யுள், எளிமை இனிமை தெளிவு செறிவு செம்மை என்னும் கவிதை நலங்களால் மிகவும் சிறந்து விளங்கு கின்றது.

ஒன்று அவன்தானே

ஒன்று, அவன்தானே: இரண்டு, அவன் இன்னருள்;
நின்றனன் மூன்றினுள்; நான்கு உணர்ந்தான்; ஐந்து
வென்றனன்; ஆறு விரிந்தனன்; ஏழுஉம்பர்ச்
சென்றனன்; தான்இருந்தான் உணர்ந்து எட்டே

ஒன்று எனப்படும் முழுமுதற் பரம்பொருள், சிவபெருமானாகிய அவனே. அவனுடன் வைத்து இரண்டாவதாக எண்ணப்படுவது, அவனின் வேறு அல்லாத இனிய திருவருளாகிய சக்தி. அச் சிவபெருமான் குரு லிங்கம் சங்கமம் (அருவம் உருவம் அருவுருவம்), என்னும் மூன்றி னுள்ளே நிலைபெற்று இருக்கின்றான். இருக்கு சாமம் தலவகாரம் பவுடிகம் என்னும் பண்டை நான்மறைகளையும், உயிர்கள் உய்யுமாறு உணர்ந்து அருளிச் செய்தான். மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்பொறிகளையும், இயல்பாகவே வென்று அடக்கி யருளினான். மூலாதாரம் சுவாதிட்டானம் மணிபூரகம் அநா கதம் விசுத்தி ஆக்ஞை என்னும் ஆறு ஆதாரங் களிலும் விரிந்து பரவியுள்ளான். ஞாயிறு திங் கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி சனி என்னும் ஏழு அண்டங்களுக்கும் அப்பாலாய்க் கடந்து சென்று விளங்குகின்றான். உயிர்கள் தன்னை எளிதின் உணர்தற்பொருட்டு, நிலம்

நீர் தீ காற்று ஆகாயம் ஞாயிறு திங்கள் ஆன்மா என்னும் பொருள்கள் எட்டிலும் பரவி விரவி எழுந்தருளியுள்ளான்.

இப்பாடலுக்குப் பின்வருமாறும் பொருள் கொள்ளலாம்; ஒரு பொருளாய் உள்ளவன், முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான். அவனது அருள், அறக்கருறைண மறக்கருணை என்று இருவகைப்படும். அவ்வருள் காரணமாக, இலயம் போகம் அதிகாரம் (அவன் அவள் அது) என்னும் மூன்று நிலைகளில் நிற்பான். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு (சரிஈய கிரியை யோகம் ஞானம்), என்னும் நான்கினையும், தானே உணர்ந்து உலகிற்கு உணர்த்தினான். சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களின்மேல் எழுகின்ற ஐந்து வகையான அவாக்களையும் வென்றான். மந்திரம் பதம் வன்னம் புவனம் தத்துவம் கலை, என்னும் ஆறு படிமுறை வழிகளாக இருந்தான். பிரமலோகம் விட்டுணுலோகம் உருத்திரலோகம் மகேசுவரலோகம் சதாசிவலோகம் சக்தி லோகம் என்னும் எழுவகை உலகங்களுக்கும் மேற்சென்று தானேயாக இருந்தான். தான் எண்வகைக் குணங்களையும் அறிந்து, அவைகளுடன் உலகர்பொருட்டுச் சேர்ந்திருந்தான்.

இச்செய்யுள், எண்ணலங்காரம் என்னும் அணிநலம் அமைந்த தாகும். ஈற்றடியில்உள்ள 'எட்டு' என்ற சொல், எட்டு என்னும் எண்ணினையும், எட்டுதல் (முயன்று பற்றுதல்) என்னும் பொருளையும் குறிக்கும். ''உணர்ந்து எட்டே'' என்பதற்கு, 'நெஞ்சமே நீ அவனை அறிந்து அடைக' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

தாயினும் நல்லன்

தீயினும் வெய்யன்; புனலினும் தண்ணியன்
ஆயினும் ஈசன் அருளறிவார் இல்லை;
சேயினும் நல்லன்; அணியன்நல் அன்பர்க்குத்
தாயினும் நல்லன்; தாழ்சடை யோனே!

சிவபெருமானாகிய ஈசன், தீயைக் காட்டிலும் வெப்பம் உடையவன்; நீரைக் காட்டிலும் மிக்க குளிர்ச்சி உடையவன். ஆனாலும் அவனது அருளின் திறத்தை உள்ளவாறு அறிவார் ஒருவரும் இலர். நீண்ட சடையினை உடைய அப்பெருமான், மன மொழிகளுக்கு எட்டாத நெடுந் தொலைவினன் ஆயினும், எல்லா உயிர்கள்மாட்டும் இரக்கம் காட்டும் நலத்தினை உடையவன். நல்ல அன்பர்களுக்கு மிகவும் அணிமையனாக எளிவந்து, ஈன்ற தாயைவிட நன்மைகளைப் புரியும் இயல்பினன் ஆவான்.

இப்பாடல் இறைவனுடைய திருவருட் பண்புகளை இனிதெடுத்து அழகுற விளக்குகின்றது. 'சேய்மையினும்' எனற்பாலது 'சேயினும்' என வந்தது; புதல்வரினும் நல்லவன் என்று சிலர் பொருள் கொள்வர்.

எப்பரிசு ஆயினும் ஏத்துமின்

அப்பனை நந்தியை ஆரா அமுதினை
ஒப்பிலி வள்ளலை ஊழி முதல்வனை
எப்பரிசு ஆயினும் ஏத்துமின்; ஏத்தினால்
அப்பரிசு ஈசன் அருள்பெற லாமே.

எவ்வுயிர்க்கும் தந்தையாய் விளங்குபவனும், நந்தி என்னும் திருப்பெயரை உடையவனும், தெவிட்டாத அமிழ்தம்போன்றவனும், ஒப்பில்லாதவனும், சிறந்த வள்ளலும், ஊழிக் காலத்தும் அழிவற்ற முதல்வனாகத் திகழ்பவனும் ஆகிய சிவபெருமானை, எந்த முறையினாலாயினும் போற்றி வணங்குவீராக. அங்ஙனம் துதித்து வழிபட்டால், அம்முறையிலேயே அப்பெருமானின் திருவருளைப் பெற்று இன்புறலாம்.

இப்பாடல் இறைவனது திருவருளைப் பெறுதற்குரிய நெறியினை உணர்த்துகின்றது. இறைவனை எந்த வடிவத்திலும் பெயரிலும் மொழியிலும் இடத்திலும் நெறியிலும், தாம் தாம் விரும்பியவகையில் வழிபட்டு அருள்பெறலாம் ஆதலின், 'எப்பரிசாயினும் ஏத்துமின்' என்றார். ''எந்நிலையில்நின்றாலும்எக்கோலம் கொண்டாலும், மன்னிய சீர்ச் சங்கரன்தாள் மறவாமை பொருள்'' என்று சேக்கிழார் பெருமான் பாடியிருத்தலும் இங்கு நினைவுகூர்தற்குரியது.

நந்தி பெற்ற ஆகமம்

சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவம்
உவமா மகேசர் உருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மில்தாம் பெற்ற
நவஆ கமம்எங்கள் நந்திபெற் றானே

சிவமாகிய பரம்பொருளிடமிருந்து, சக்தியும், சக்தியினிடமிருந்து சதாசிவமும், சதாசிவத்தினிடமிருந்து உயர்ச்சியுடைய முதல்வராகிய மகேசரும், மகேசரிடமிருந்து உருத்திர தேவரும், உருத்திர தேவரிடமிருந்து தவச்சிறப்புடைய திருமாலும், பிரம தேவரும், உருத்திரரும், இம்முறையே தங்களுக்குள்ளே தாம் உபதேச வாயிலாக வரப்பெற்ற ஒன்பது ஆகமங்களையும், எம்முடைய குருநாதராகிய திருநந்திதேவர் ஒருங்கேபெற்றார்.

இறைவன் அருளிய சிவாகமங்கள், உபதேசமுறையில் தமக்குக்கிடைத்த முறையினைத் திருமூலர் இச்செய்யுளால் விளக்கியுள்ளார்.

நவ ஆகமங்கள்

பெற்றநல் ஆகமம், காரணம் காமிகம்
உற்றநல் வீரம் உயர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவ் வியாமளம் ஆகுங்கா லோத்தரம்
துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லும் மகுடமே

எம் குருநாதராகிய திருநந்திதேவர் சிவபெருமான்பால் பெற்ற நல்ல ஆகமங்கள் ஆவன; காரணம் காமிகம் வீரம் சிந்தம் வாது ளம் வியாமளம் காலோத்தரம் சுப்பிரம் மகுடம் என்னும் இவ் ஒன்பதும் ஆகும்.

இச் செய்யுளால், திருமூலர் தன் குரு நாதராகிய திருநந்தி தேவர், சிவபெருமானிட மிருந்து உபதேசமாகப் பெற்ற ஒன்பது ஆக மங்கள் இவையிவை என்று கூறுகின்றார். இந்த ஒன்பது சிவாகமங்களின் பொருள்களை அடியொற்றியே, திருமூலர் தமது திருமந்திரம் வகுத்து அருளிச் செய்தார் என்று பெரியோர் கள் கூறுவர்.

நந்தி அருள்பெற்ற நாதர்

நந்தி அருள்பெற்ற நாதரை நாடிடின்
நந்திகள் நால்வர், சிவயோக மாமுனி,
மன்று தொழுத பதஞ்சலி, வியாக்கிரமர்,
என்றிவர் என்னோடு எண்மரும் ஆமே

நந்தி தேவராகிய அருட்குரவரின்பால் உபதேசம்பெற்று, நாதர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் எய்திய மாணாக்கர்களைத் தெரிந்து கூறுமிடத்து, அவர்கள் சனகர் சனந்தனர் சனா தனர் சனற்குமாரர் என்னும் நந்திகள் நால்வ ராவர். சிவயோக மாமுனிகள், தில்லைப் பொன்னம்பலத்தில் கூத்தப் பெருமானைத் தொழுது, அவர்தம் நடனத்தைக்காணும் பேறு பெற்ற பதஞ்சலிமுனிவர், புலிக்கால் முனிவ ராகியவியாக்கிரபாதர் என்று சொல்லப்பட்ட வர்களுடன், என்னையும் சேர்த்து எண்மர் ஆவர்.

திருநந்திதேவர்பால் உபதேசம் பெற்ற மாணவர்கள், தம்மையும் சேர்த்து எண்மர் ஆவர் என்று, இச்செய்யுளில் திரு மூலர் குறிப் பிடுகின்றார்.

மூலனை நாடினேன்

நந்தி அருளாலே நாதனாம் பேற்பெற்றேன்;
நந்தி அருளாலே மூலனை நாடினேன்;
நந்தி அருளா அதென்செயும் நாட்டினில்?
நந்தி வழிகாட்ட நான்இருந் தேனே!

நந்தியாகிய சிவபெருமான் திருவருளால் 'நாதன்' என்னும் சிறப்புப் பெயரினை, யான் பெற்றேன். நந்தி என்னும் சிவபெருமான் திரு வருளால் சாத்தனூரில் பசுமேய்ப்பவனாகிய மூலன் என்னும் இடையனின் உடலினை நாடி அடைந்தேன். நந்தியாகிய சிவபெருமானால் மீண்டும் அருளப்பெறாது மறைந்த அப்பழைய உடம்பு, நாட்டகத்தில் இனி எனக்கு என்ன பயனைத் தர வல்லது? எப்பயனையும் தராது ஆதலின் நந்தியாகிய சிவபிரான் நன்னெறியைக் காட்டி அருள்புரிய, யான் மூலன் என்னும் இடையனின் உடம்பிலேயே தங்கியிருந்தேன்.

இச் செய்யுளில் திருமூலர் தமது வரலாற் றுக் குறிப்பை ஒருசிறிது குறிப்பாற் புலப்படுத்தி அருளுகின்றார். திருமூலருக்குத் திருமூலநாதர் எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. அவர் சாத்தனூரில் பசு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த மூலன் என்னும் இடையனின் உடலில் புகுந்து, பசுக்களை மேய்த்து வந்த வரலாற்றுக் குறிப்பு 'நந்தி அருளாலே மூலனை நாடினேன்' என்னும் வரியால் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. ஒருசிலர் மூலனை என்பதற்கு மூலாதாரத்தை என்றும் பொருள்கொள்வர். தமது பழைய உடம்பு மறைந்து போயினதையும், தாம் மூலனின் உடம்பிலேயே திருவாவடுதுறையில், படர் அர சின்கீழ்ச் சிவயோகத்தில் அமர்ந்திருந்த செய்தி யினையும், ''நந்தி அருளா அது என்செய்யும் நாட்டினில்? நந்திவழிகாட்ட நான் இருந்தேன்'' என்னும் வரிகளில், புலப்படுத்தியருளினார்.

திருமூலரின் மாணவர்கள்

மந்திரம் பெற்ற வழிமுறை மாலாங்கன்
இந்திரன் சோமன் பிரமன் உருத்திரன்
கந்துருக் காலாங்கி கஞ்ச மலையனொடு
இந்த எழுவரும் என்வழி யாமே

எனது நூலாகிய இத் திருமந்திரத்தை, உபதேசிக்கப்பெற்று, வழிவழியாக உணர்த்த இருப்பவர்கள்; மாலாங்கன், இந்திரன், சோமன், பிரமன், உருத்திரன், காலாங்கி (காலாக்கினி), கஞ்சமலையன் என்னும் எழுவரும் ஆவர். இவர்கள் எழுவரும் என்னுடைய வழியினைப் பின்பற்றுகின்ற மாணாக்கர்கள் ஆவர்.

இச்செய்யுளால், திருமூலர் தமது அருளுப தேசம் பெற்ற மாணவர்கள் எழுவரின் பெயர் களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆகமம் செப்பலுற்றேன்

நந்தி இணையடி நான்தலை மேற்கொண்டு,
புந்தியின் உள்ளே புகப்பெய்து போற்றிசெய்து,
அந்தி மதிபுனை அரனடி நாள்தொறும்
சிந்தைசெய்து, ஆகமஞ் செப்பலுற் றேனே

எனது குருநாதராகிய திருநந்திதேவரின் இரு திருவடிகளையும், என் தலையின்மேல் ஏற்று, சிந்தையிலும் தியானம் செய்து, வாயி னாலும் துதித்து, அவ்வாற்றால் பிறைச்சந்தி ரனைச் சூடிய நந்தி என்னும் சிவபெருமானின் திருவடிகளை நாள்தோறும் இடையறாது சிந் தித்து உணர்ந்து, சிவாகமங்களின் பொருளைத் திருமந்திரம் என்னும் இந்நூலால், கூறத் தொடங்குகின்றேன்.

இச்செய்யுளால், திருமூலர் தாம் குருவணக் கமும் சிவவணக்கமும் செய்துகொண்டு, சிவா கமங்களின் பொருளைத் திருமந்திரம் என்னும் இந்நூலில் விளக்கிக் கூற முற்படுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சதாசிவன் ஆயினேன்

நந்தி அருளாலே மூலனை நாடிப் பின்
நந்தி அருளாலே சதாசிவன் ஆயினேன்;
நந்தி அருளால் மெய்ஞ்ஞானத்துள் நண்ணினேன்;
நந்தி அருளாலே நானிருந் தேனே!

சிவபெருமானது திருவருளால் மூலன் என்னும் இடையனது உடம்பைப் பற்றி நின்ற பின்,அப்பெருமானது திருவருளால் ஆகமத்தைப் பாடும் நிலையை அடைந்தேன், (சதாசிவன் ஆயினேன்). அந்நிலையிற் சிவபெருமானின் அருளால் நிட்டையும் கூடப் பெற்று, சீவன் முத்தி நிலையில் பல்லாண்டுகள் இருக்கும் பேறும் எய்தினேன்.

இச்செய்யுளில் ''மூலனை நாடி'' என்றது, முன்னர்க் கூறியதனையே வலியுறுத்துதற்கு வந்த வழிமொழிதலாகும். ஆகமத்தை அருளிச் செய்தவர் சதாசிவர் ஆதலின், அவ் ஆகமங் களின் பொருளைத் தமிழில் அருளிச் செய்யப் போந்த தம்மைச் ''சதாசிவன் ஆயினேன்'' என்று திருமூலர் குறிப்பிட்டுக் கொண்டார்.

அண்ணல் பெருமை

ஆரறி வார்எங்கள் அண்ணல் பெருமையை?
யாரறி வார்இந்த அகலமும் நீளமும்?
பேரறி யாத பெருஞ்சுடர் ஒன்றதின்,
வேர்அறி யாமை விளம்புகின் றேனே!

எங்கள் தலைவராகிய சிவபெருமானின் அளவற்ற பெருமையினை முழுவதும் உணர வல்லோர் யாவர்? அவர்தம் அகலமும் நீளமு மாகிய பெருமையின் பரப்பினைத்தான், யாவர் உணரவல்லவர்கள்? சொல்லுக்கு அகப்படாத பேரறிவுப் பொருள், தன்னோடு ஒப்பது பிறிதொன்று இல்லதாய் உள்ளது. அந்தச் சிவ பரம்பொருளின் மெய்ந்நிலையை அறியாமலே யான் அதனைப் பலரும் அறியக் கூறத் தொடங் கினேன்.

இச்செய்யுள், திருமூலரால் அவையடக்க மாக அருளிச் செய்யப்பெற்றது. திருமூல ருக்கு அவையடக்கம் கூறுதற்குரிய இன்றியமை யாமை ஏதும் இல்லையாயினும், இறைவனது எல்லையற்ற பெருமையை மாணாக்கர் இனிது உணர்தற்பொருட்டு, இவ்வாறு அவை யடக்கம் அருளிக் கூறினார்.

மூவாயிரம் தமிழ்

மூலன் உரைசெய்த மூவா யிரந்தமிழ்,
ஞாலம் அறியவே நந்தி அருளது;
காலை எழுந்து கருத்தறிந் தோதிடின்
ஞாலத் தலைவனை நண்ணுவர் அன்றே!

மூலன் என்னும் பெயர்பெற்ற, யான் பாடிய மூவாயிரம் பாடலை உடைய திருமந் திரம் என்னும் இத்தமிழ் நூல், திருநந்தி தேவர் எனக்கு உணர்த்தியருளிய சிவாகமப் பொருளை உடையதேயாகும். ஆதலின் நாள் தோறும் இதனைக் காலையில் எழுந்து கருத் துணர்ந்து ஓதி வருவோர், முழு முதற்றலை வனாகிய சிவபெருமானை அடைவார்கள்.

இச் செய்யுளில், திருமந்திர நூற்பாட்டின் தொகையும், அதனைக் காலையில் எழுந்து கருத்தறிந்து ஓதுவார் பெறுதற்குரிய நூற் பயனும், கூறப்பெற்றன.

மூன்றும் ஒன்று

ஆதிப் பிரானும், அணிமணி வண்ணனும்,
ஆதிக் கமலத் தலர்மிசை யானும்,
சோதிக்கில் மூன்றுந் தொடர்ச்சியில் ஒன்றெனார்;
பேதித் துலகம் பிணங்குகின் றார்களே

ஆதிப்பிரானாகிய உருத்திரனும், மணி வண்ணனாகிய திருமாலும், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனும் ஆகிய மூவரும், தம்முள் வேறுவேறு அல்லர். மூவரும் ஒரு வரே. இவ்வுண்மையை அறியாமல் உலகத்தி லுள்ள மக்கள் தங்களுக்குள் வீணாகப் பூச லிட்டுக் கொள்கின்றனர். இம்மூவரையும் இயக்குபவன் சிவபெருமான் ஒருவனே என்று உலகமக்கள் உணர்தல் நலம்.

பதிபசு பாசம்

பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்,
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அநாதி;
பதியினைச் சென்று, அணுகாப் பசுபாசம்;
பதியணுகிற் பசுபாசம் நில்லாவே!

இறைவன் உயிர் தளை என்று சொல்லப் படும் முப்பொருள்களுள், பதியாகிய இறை வனைப் போலவே, உயிரும் தளையும் கூட மிகவும்தொன்மைவாய்ந்தன. பதியாகிய இறை வனை உயிரும் பாசமும் சென்று பற்றவல்லன அல்ல. பதியாகிய இறைவன், உயிர்கள்மேல் வைத்த கருணையினால் அணுகுவானாயின், உயிரினிடத்தே பசுத்துவமும்; ஏனைப் பாசமும் நில்லாமல் நீங்கும்.

சைவசித்தாந்தத் தத்துவக் கொள்கைக்கு உரிய பதி-பசு-பாசம் என்னும் முப்பொருள் பற்றிய குறியீடுகள், இப்பாடலில் பயின்றிருத் தல் அறிந்து மகிழ்தற்குரியது. இவற்றை முறையே இறை உயிர் தளை எனவும் கூறுவது உண்டு.

சூரிய காந்தமும் பஞ்சும்

சூரிய காந்தமும் சூழ்பஞ்சும் போலவே
சூரிய காந்தமுஞ் சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா;
சூரியன் சந்நிதியிற் சுடுமாறு போல,
ஆரியன் தோற்றமுன் அற்ற மலங்களே

சூரிய காந்தக் கல்லும், அதனைச் சூழ்ந்த பஞ்சும்போல, உயிர்களின் மலத்தைச் சுட்டெரித்தற்குரிய சிவமும், அதனைப் பற்றாகப் பற்றிய ஆன்மாவும், பிரிவற்ற இயைபு உடையன. ஆயினும் சூரிய காந்தக் கல் தன்னிடத்திலுள்ள நெருப்பினால் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பஞ்சினைச் சுட்டெரித்தல் இல்லை. இத்தகைய சூரியக் காந்தக் கல், ஞாயிற்றின் முன்னிலையில் சார்ந்து பொழுது, அதனினின்று தோன்றும் தீ, பஞ்சினைச் சுட்டெரித்தல் போன்று, இறைவன் குருவாகத் தோன்றிய நிலையில், வெளிப்பட்ட சிவஞானத் தீயால், உயிரைச் சூழ்ந்த மலங்களாகியபஞ்சுத்தொகுதி முழுவதும் சுடப்பபட்டு அழியும்.

இறைவனை உயிர்க்கு உயிராகத் தன்னுள் கொண்ட பக்குவம் உடைய ஆன்மாவுக்குச் சூரிய காந்தக் கல்லும், ஆன்மாவைப் பிணித்துள்ள மலங்களுக்குப் பஞ்சும், ஞானாசிரியன் முன்னிலையில் மாணாக்கனது அறிவின்கண்ணே சிவஞானம் வெளிப்பட்டு மலங்களை அழித்தற்குச் சூரிய காந்தக் கல்லும், சூரியன் சந்நிதியிற் பொருந்திய நிலையில், அதன்கண் நின்று தீ வெளிப்பட்டுப் பஞ்சினைச் சுட்டெரித்தலும், உவமையாகும். குருவினால் அன்றி ஞானம் பெற இயலாது என்பது கருத்து. *(சித்தியார் 280)*

சீவனும் சிவனும்

அப்பினிற் கூர்மை ஆதித்தன் வெம்மையால்,
உப்பெனப் பேர்பெற் றுருச்செய்த அவ்வுரு,
அப்பினிற் கூடிய தொன்றாகு மாறுபோற்
செப்பினிற் சீவன் சிவத்துள் அடங்குமே!

கடலினிடத்தேயுள்ள நீரின் மிகுந்த உவர்ப்பானது, கதிரவனின் வெப்பத்தால் உப்பு எனப் பெயர்பெற்று உருக்கொள்ளும்; அது மீண்டும் நீரிற் கலந்தபோது, நீரிற் கரைந்து நீரே ஆகும்; அது போல, ஆன்மாவானது முடிவாகச் சிவத்துள் அடங்கும்.

நீரினிடத்தேயுள்ள கரிப்புத் தன்மை, கதிரவனின் வெப்பத்தால் வேறு பிரிக்கப்பட்டு உப்பு என உருக்கொள்ளும். அது மீண்டும் தண்ணீரொடு கூடியவழி, அதனுடன் பிரிவின்றி அடங்கும். அதுபோலப் பெத்தகாலத்து இறைவனது வியாபகத்தில் பொதுவாக அடங்கிக் கிடந்த ஆன்மா, முத்திக் காலத்துச் சிறப்பு முறையில் இறைவனுடன் கலந்து அடங்கி ஒன்றாகும் என்பது கருத்து.

சூரியனின் வெப்பத்தால் கடல்நீரிலுள்ள கரிப்புத் தன்மை உப்பு என உருக்கொள்ளுதல், இறைவன் அருளால் உயிர் கருவி கரணங்களைப் பெற்ற, பெத்த நிலையைக் குறிக்கும். உப்பாக உருப்பெற்ற பொருள் அப்பினிற் கூடி ஒன்றாதல், உயிர் இறைவனோடு கலக்கின்ற முக்திநிலையைக் குறிக்கும்.

தெளிவும் குருவும்

தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்;
தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்;
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்;
தெளிவு குருவுருச் சிந்தித்தல் தானே!

குருவின் திருமேனியைச் சிவன் உரு என்று காணுதல் ஞானத்தில் சரியை; குருவின் திருப்பெயரை இறைவனின் பெயராகச் சொல்லித் துதித்து வழிபடுதல் ஞானத்திற் கிரியை; குருவின் அருளுபதேசத்தினை இறைவனின் வாய்மொழி என்று நம்பிக்கேட்டு, அதன்வழி ஒன்றுபட்டு ஒழுகுதல் ஞானத்தில் யோகம்; குருவே சிவன் எனத் தியானித்து நிட்டை கூடுதல் ஞானத்தில் ஞானம்.

இருவகைப் பாத்திரம்

மண்ணொன்று கண்டீர் இருவகைப் பாத்திரம்;
திண்ணென் றிருந்தது; தீயினைச் சேர்ந்தது;
விண்ணின்று நீர்விழின் மீண்டும் மண்ணானாற்போல்
எண்ணின்றி மாந்தர் இறக்கின்ற வாறே

பானை சட்டி மடக்கு முதலிய பல்வேறு கலங்களுக்கும் முதற் காரணமாய் உள்ளது, மண் ஒன்றே என்று உணர்வீர்! அம் மண்ணாலாகிய கலம், சுடப்படாத பச்சை மட்கலமும், சுடப்பட்ட மட்கலமும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் தீயினைச் சேர்ந்து சுடப்பட்ட மட்கலம், உறுதியான தன்மையைப் பெற்றது. சுடப் படாத பச்சை மட்பாண்டம், வானிலிருந்து மழைத்துளி விழுந்தால் மீண்டும் மண்ணாகக் கரைந்து அழிந்துபோகும். அதுபோல நாம் பெற்றுள்ள மாயா காரியமாகிய யாக்கையும், இறைவனது அருட் பெருந் தீயினால் சுடப்படின் அழியாத தன்மையைப் பெறும். இறைவனது அருட்பெருந் தீயினால் சுடப்பெற்றுப் பக்குவம்பெறாத நிலையில், உலகப் பற்றாகிய மழைத்துளி பட்டு உருச்சிதைந்து அழிந்து போகும். இவ்வுண்மையை உணர்ந்து இறைவனைப்போற்றி, நிலையுடைய வாழ்க்கையைப் பெறாமல், இவ்வுலகமாக்கள் வீணே இறந்தொழிகின்றார்கள் (திருவிசைப்பா).

பெண்டிரும் மக்களும் பின்செலார்

பண்டம்பெய் கூரை பழகி விழுந்தக்கால்,
உண்டஅப் பெண்டிரும் மக்களும் பின்செலார்;
கொண்ட விரதமும் ஞானமும் அல்லது,
மண்டி அவருடன் வழிநட வாதே.

வினைப் போகங்கள் ஆகிய பண்டங்களைப் பெய்துவைத்த சிறு குடிலாகிய உடம்பு, நெடு நாட்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுப் பழையதாய்ச் சிதைந்து வீழ்ந்தபோது, அக்குடிசையைச் சார்பாக வைத்து, உண்டு வாழ்ந்த மனைவியும் மக்களும், அதன்கண் வாழ்ந்த உயி

ரோடு உடன் செல்ல மாட்டார்கள். மக்கள் மேற்கொண்டு நிகழ்த்திய விரதமும் ஞான மும் அன்றி, அவரால் ஈட்டப்பட்ட வேறு எவ் வகைப் பொருள்களும் அவர்களுடன் வழித் துணையாகச் செல்லுதல் இல்லை.

பெற்றார் பெற்ற செல்வமும், உற்றார் உறவினரும் நமக்குப் பயன்தருதல் இல்லை. நாம் மேற்கொள்ளுகின்ற விரதமும் ஞானமும் ஆகிய நற்செயல்களின் பயனே நமக்கு உண்மைத் துணையாகும்.

நினைப்பு ஒழிவார்கள்

ஊரெலாங் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
சூரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தார்களே

நம் உடலிலிருந்து உயிரானது பிரிந்து விட் டால், அவ் உடலைப் பிணம் என்று பெயரிட்டு, அதனை அடக்கம் செய்வதற்கென்று ஊர் மக்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடிப் பேரிரைச்சல் இட்டு அழுது தீர்ப்பர். அதன் பின் சூரை என் னும் முட்செடி வளர்ந்த சுடுகாட்டிற் கொண்டு சென்று, தீ மூட்டி எரித்தொழிப்பர். பின்பு நீரினில் மூழ்கி, இறந்துபோன மனிதனைப் பற் றிய எத்தகைய நினைப்பும் இன்றி மறந்து விடுவார்கள்.

உடல் நிலையாதது. உற்றார் உறவினர் களின் அன்பும் நிலையில்லாதது. உடல் இறந்து படுவதற்கு முன்னரே, நாம் இறைவனின் திரு வருளைப் பெற முயலவேண்டும்.

கிடந்து ஒழிந்தார்

அடப்பண்ணி வைத்தார், அடிசிலை யுண்டார்,
மடக்கொடி யாரொடு மந்தணங் கொண்டார்;
இடப்பக்கமே இறைநொந்தது என்றார் ;
கிடக்கப் படுத்தார் கிடந்தொழிந் தாரே!

தமக்கு விருப்பமான உணவினைச் சமைக்கு மாறு செய்துவைத்தார். பின்னர் அவ்வுண வினை நன்கு உண்டார். இளமை பொருந்திய மனைவியாருடன் அன்பினால் அளவளாவினார். மார்பின் இடப்பக்கத்தில் சிறிது வலிக்கின்றது என்று கூறினார். கீழே கை கால்களை நீட்டிப் படுத்தார்; படுத்தவர் மறுபடியும் எழுந்திரா மல், கிடந்தபடியே உயிர்நீங்கி இறந்தார். வாழ்க்கை நிலையாமையின் தன்மை இது!

இறைப்போதும் வையார்

வளத்திடை முற்றத்தோர் மாநிலம் முற்றுங்
குளத்தின் மண்கொண்டு குயவன் வனைந்தான்;
குடமுடைந் தால்அவை ஓடுஎன்று வைப்பர்
உடலுடைந் தால்இறைப் போதும் வையாரே!

படைத்தற் கடவுளாகிய குயவன், வளப்ப மான இடையாகிய முற்றத்திலுள்ள கருப்பப் பை என்னும் குளத்தின் மண்ணைக் கொண்டு, இவ்வுலக மக்களின் உடம்பாகிய குடங்களைச் செய்தான். குயவன் செய்த மண்குடம் உடைந் தால், அதன் உடைந்த பகுதியினைப் பயன் படும் ஓடு எனக் கொண்டு, அதனை எறிந்து விடாமல் பாதுகாத்து வைப்பர். ஆனால் உட லாகிய குடம் உடைந்தால், அதனைச் சிறிது நேரம் கூட வைத்திருக்கமாட்டார்கள். உடம் பின் இழிவு அத்தகையது.

கூத்தன் போன கூடு

காக்கை கவரில்என்? கண்டார் பழிக்கில்என்?
பாற்றுளி பெய்யில்என்? பல்லோர் பழிச்சில்என்?
தோற்பையுள் நின்று தொழிலுறச் செய்தூட்டும்
கூத்தன் புறப்பட்டுப் போனஇக் கூட்டையே!

தோல் பையாகிய உடம்பில் இருந்து, வினைகளை மிகுதியாகச் செய்து, அவ்வுடம் பினை இயக்கும் கூத்தாடியாகிய உயிர் புறப் பட்டுச் சென்றபின், வெறுங் கூடாகிய இவ் வுடம்பினைக் காக்கைகள் கவர்ந்துண்டால் வரும் சிதைவு யாது? கண்டோர் இகழ்ந்து பழித்துக் கூறுதலால் வரும் இழிவு யாது? பால் துளிகளைத் தெளிப்பதனால் வரும் நன்மை என்ன? பலரும் கூடிப் புகழ்ந்து போற்றினால் வரும் சிறப்பு என்ன?

உயிர்பிரிந்த பின்னர், ஒருகணமும் நிலைத்தல் இல்லாத மனித உடம்புக்குச் செய் யப்படும் சடங்குகளால், எத்தகைய பயனும் இல்லை.

கண்டு கொள்ளீரே

தன்னது சாயை தனக்குத வாதுகண்டு,
என்னது மாடுஎன்று இருப்பார்கள் ஏழைகள் ;
உன்னுயிர் போம்உடல் ஒக்கப் பிறந்தது
கண்ணது காணொளி கண்டுகொள் ளீரே

தன்னுடைய உடலின் நிழலே, தனக்குச் சிறிதும் பயன்படாமை கண்டும், 'என்னுடைய செல்வம், ஆதலால் எனக்கே உரியது' என்று கருதி, அதனாற் பிறர்க்கு உதவாமல், அறி விலிகள் வீணே அழிப்பர். உயிரானது உடலை விட்டுப் பிரிந்து போகும். உடலுடன் ஒருசேரப் பிறந்தது ,கண்ணில் உள்ளதாய்ப் பொருள் களைக் காணுதற்கு அமைந்த ஒளியாகும். அவ் ஒளி உடலில் உயிர் இருக்கும் நிலையிலும் ஆற் றல் குன்றிப் பயன்படாமை போன்று, ஏனைச் செல்வங்களும் இவ்வாறே பயன்படா என்ப தனை உணர்ந்து, நாம் உள்ள காலத்திலேயே நமது செல்வத்தினைப் பிறர்க்கும் கொடுத்து உதவி செய்து, அச் செல்வத்தினாலாகிய பயன் பெறுதல் நலம்.

—தொடரும்.

திருவைந்தெழுத்து

'வாகீசகலாநிதி'
திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள்

இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்காக அமைந்த மந்திரங்கள் பல. மந்திரம் என் என்பதற்குத் தன்னைச் செபிப்பாருடைய துன்பங்களையெல்லாம் நீக்குவது என்பது பொருள். சிவபெருமானுக்குரிய மந்திரமாகவும் திருநாமமாகவும் விளங்குவது பஞ்சாட்சரமாகிய திருவைந்தெழுத்து. இதன் பெருமையை வேதமும் சாத்திரங்களும் புராணங்களும் ஆகமங்களும் சைவசித்தாந்த நூல்களும் பலபடியாக விரித்துக் கூறுகின்றன. சைவசமயாசாரியர் நால்வரும் இதன் சிறப்பைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

''துஞ்சலும் துஞ்சலிலாத போழ்தினும்'' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தில் திருஞானசம்பந்தர் அஞ்செழுத்தின் பெருமையை அருளியிருக்கிறார். நமன் அஞ்ச உதைப்பது அஞ்செழுத்துமே என்று கூறுகிறார்.

''காத லாகிக் கசிந்துகண்ணீர்மல்கி
ஓது வார்தம்மை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப் பொருளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே''

என்று தொடங்கி ஒரு பதிகம் முழுவதிலும் அதன் சிறப்பை எடுத்துரைக்கிறார், அவர்.

வேதம் நான்காயினும் அதர்வ வேதம் என்பது மற்ற மூன்று வேதங்களிலும் உள்ளனவற்றில் உள்ள சிலவற்றைத் தொகுத்துரைப்பது. ஆதலின் இயல்பான வேதங்கள் மூன்றென்று கூறுவர். அதனால் அதற்குத் த்ரயீ என்ற பெயர் அமைந்தது. தமிழிலும்

''மும்மறையாலும் வணங்குகின்ற
முக்கணப்பன்''

என்று வரும். இந்த வேதங்களாகிய ரிக் எசுர் சாமம் என்னும் மூன்றிலும் நடுவண் நிற்பது எசுர் வேதம். அதன் நடுவில் இருப்பது திருவுருத்திரம். அதன் நடுவில் விளங்குவது, பஞ்சாட்சரம்.

''நமச் சிவாயச சிவதராய்ச''

என்று திருவுருத்திரத்தில் வருகிறது. இவ்வாறு வேதம் என்னும் பெட்டியில் உள்ளறைக்குள் மணியாகப் பொதிந்து வைக்கப்பெற்றிருப்பது திருவைந்தெழுத்து.

சைவசமயாசாரியர்கள் நால்வரும் இதைப் போற்றுகிறார்கள். ''காதலாகி'' எனவரும் திருப்பதிகம் திருவைந்தெழுத்தின்பெருமையை விளக்குவது; அதை அருளியவர் திருஞானசம்பந்தர்.

''சொற்றுணை வேதியன், சோதி வானவன்
பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே''

என்று திருநாவுக்கரசர் பாடுகிறார். அவரைக் கல்லோடு கட்டிக் கடலில் போட்ட பொழுது அவர் அமிழாமல் அந்தக் கல்லையேதெப்பமாக கொண்டு, இந்தத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிக் கரையேறினார். அவர் ஏறிய இடம் கரையேறவிட்ட குப்பம் என்று இன்றும் வழங்குகிறது. இந்த நீர்க் கடலைக் கடப்பதற்கு உதவியது போலவே, பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடப்பதற்கும் திருவைந்தெழுத்து உதவும்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் ஒன்று பாடியுள்ளார்.

''மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி நின்திருப்
பாத மேமனம் பாவித்தேன்.
பெற்ற லும்பிறந் தேன், இனிப்பிற
வாத தன்மை வந்தெய் தினேன்,
கற்ற வர்தொழு தேத்து சீர்க்கறை
யூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்ற வாஉனை நான் மறக்கினும்
சொல்லும் நா நமச்சி வாயவே''

என்பது முதல் திருப்பாட்டு. மணிவாசகப் பெருமானோ திருவாசகத்தின் முதலிலேயே ''நமச்சி வாய வாழ்க'' என்று தொடங்குகிறார்.

இவ்வாறு அமைந்த பஞ்சாட்சரம் ஐந்து வகைப்படும். அவை தூலபஞ்சாட்சரம், சூட்சும பஞ்சாட்சரம், காரண பஞ்சாட்சரம், மகாகாரண பஞ்சாட்சரம், மகாமனு என்று சொல்லப்பெறும். நமச்சிவாய என்பது தூல பஞ்சாட்சரம். சூட்சுமபஞ்சாட்சரம் சிவாயநம என்பது. காரண பஞ்சாட்சரம் சிவாயசிவ. மகாகாரண பஞ்சாட்சரம் சிவ. சிமகாமனு.

தூல பஞ்சாட்சரம் உருவேற்ற ஏற்ற நன்மையையும் இன்பத்தையும் தருவது

''ஒன்றுகண் டேன்இவ் வுலகுக்கு ஒருகனி;
நன்றுகண் டாய், அது நமச்சிவா யக்கனி;
மென்றுகண் டால்அ மெத்தென் றிருக்கும்;
தின்றுகண்டாலது தித்திக்கும் தானன்றே''

என்று திருமூலர் சொல்கிறார்.

சிவாய நம என்னும் திருவைந்தெழுத்தாகிய சூட்சும பஞ்சாட்சரத்தை முக்தி பஞ்சாட்சரம் என்றும் கூறுவர். அதைச் செபிப்பதனால் ஞானம் உதயமாகும்.

''சிவாய நமவென்று சிந்தித்திருப்பார்க்கு
அபாயம் ஒரு நாளும் இல்லை''

என்று ஔவைப்பாட்டியார் கூறுகிறார்.

''நானேயோ தவம் செய்தேன் சிவாய நம எனப் பெற்றேன்'' என்பது திருவாசகம். சிவய சிவ என்பது காரண பஞ்சாட்சரம். சிவ என்பது மகாகாரண பஞ்சாட்சரம். சி என்பது மகாகனு இதை நாயோட்டு மந்திரம் என்று திருமூலர் குறிப்பாகக் கூறுவார்.

''நல்லதொரு மந்திரம், நாய்ஓட்டு மந்திரம்''

என்பது திருமந்திரம்.

பஞ்சாட்சரத்தில் ஐந்து எழுத்துக்கள் உள்ளன. ஒவ்வொருஎழுத்திற்கும் தனித்தனியே பொருள் உண்டு. ஓரெழுத்தே பொருளுடைய தாக இருக்குமானால், அதுவே ஓரெழுத்தொரு மொழி என்று இலக்கணத்தில் சொல்லப் பெறும். பூ, நா என்பன ஓரெழுத்துக்களே. ஆயினும் மலரையும் நாக்கையும் குறிக்கும் போது அவைகளே மொழி யாகிவிடுகின்றன. இவ்வாறு பஞ்சாட்சரத்தில் ஒவ்வோர் எழுத்தும் தனித்தனியே பொருளைப் பெற்றிருத்தலால், அவற்றை அஞ்சுபதம் என்றும் சொல்வார்கள்.

பஞ்சாட்சரத்தில் உள்ள ந என்பதுமறைப்புச் சக்தியாகிய திரோதா னத்தைத் குறிக்கும். ம என்பது மலத்தைக் குறிக்கும். சி என்பது சிவத்தையும், வ என்பது அருளையும், ய என்பது ஆன்மாவையும் குறிக்கும்.

நடராசப்பெருமான் இயற்றும் திருக்கூத்தே பஞ்சாட்சரமாக இருப்பது. அவன் திருவடியில் நகரமாகவும், திருவுந்தியில் மகரமாகவும், திருத்தோளில் சிகரமாகவும், திருமுகத்தில் வகரமாகவும், திருவடியில் யகரமாகவும், பஞ்சாட்சரம் அமைந்திருக்கின்றன.

வேறு ஒரு வகையில் நடராசப் பெருமானுடைய திருக்கோலத்தில் திருவைந்தெழுத்து அமைந்திருப்பதைச் சொல்வதுண்டு. அப்பெருமான் நடனமிடும்போது ஒரு கையிலே உடுக்கையை வைத்திருக்கிறான். அது சி என்ற எழுத்தைக் குறிக்கும். ஒரு கரத்தை வீசி ஆடுகிறான். அந்தத் திருக்கரம் வா என்ற எழுத்தைக் குறிக்கும். ஒரு கையை அஞ்சற்கரமாகக் காட்டுகிறான். அது யகரத்தைக் குறிப்பது. திருக்கரத்தில் உள்ள அக்கினி நகரத்தைக் குறிக்கும். திருவடிக்கீழ் முயலகன் இருக்கிறான். அவன் மகரத்தைக் குறிக்கிறான். இதைச் சொல்லும் பாட்டு வருமாறு;

''சேர்க்கும் துடிசிகரம்; சிக்கனவா வீசுகரம்;
ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம்; பார்க்கில்.''

சிவஞானபோதமும் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையைச் சொல்கிறது. 'அஞ்செழுத்தைச் செபிப்பதனால் பாசம் நீங்கும். உண்முகத்தே இறைவனைத் தியானித்து வந்தால் இறைனுடைய திருவடி நிழலை அடையலாம்' என்று சிவஞானபோதத்தின் ஒன்பதாம் சூத்திரம் குறிப்பிடுகிறது.

நமசிவாய என்ற தொடருக்குச் சிவனுக்கு நமஸ்காரம் என்பது பொருள். ஆனால் அந்தப் பொருளுடைய வெறும் வடமொழித் தொடராக அதை எண்ணுவதில்லை. மிகவும் செறிவும், தன்னைச் செபிப்பாருக்கு இம்மை மறுமை வீடாகிய பயன்களைத்தரும் ஆற்றலும் உடையவை அவை என்று சொல்வார்கள். இந்த மந்திரத்தையே இறைவனுடைய திருநாமமாகச் சொல்வது ஒரு வழக்கு. ''நந்தி நாமம் நமச்சிவாயவே' என்பதால் இதை உணரலாம். இதனை எண்ணியே இறைவன் திரு நாமங்களைத் தமக்குப் பெயராகக் கொண்ட மக்களில் சைவர்கள் நமசிவாயன் என்ற திருநாமத்தை வைத்துக் கொள்கிறார்கள். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் முதல் குருவின் திருநாமம் நமசிவாய மூர்த்திகள். குருநமசிவாயர், குகைநமசிவாயர் என்ற திருநாமத்தைப் பெற்ற ஞானியர் இருவர் திருவண்ணாமலையில் இருந்தார்கள்.

மிகமிகப் பழங்கால முதல் திருவைந்தெழுத்தைச் செபிக்கும் முறை இருந்து வருகிறது. மந்திரங்களைச் செபிப்பதில் மூன்று முறைகள் உண்டு. வாயினாலே, ஒலி பிறர் காதில் விழும்படி உச்சரிப்பதை வாசிகம் என்பர். நாவைப் புரட்டும் அளவிலே உச்சரிப்பது மந்தம். மனதுக்குள்ளேசெபிப்பது மானசம்ஆகும். வாசிகத்தைவிட மந்தம் சிறந்தது. அதனினும் சிறந்தது மானச முறை.

சிலப்பதிகாரத்தில் பஞ்சாட்சரம், அஷ்டாட்சரம் என்னும் இரண்டு மந்திரங்களைப் பற்றிய செய்தி ஓரிடத்தில் வருகிறது.

''அருமறை மருங்கின் ஐந்தினும் எட்டினும்
வருமறை எழுத்தின் மந்திரம் இரண்டும்
ஒருமுறை யாக உளங்கொண்டு ஓதி''

என்பது அது. இதனால் மிகப்பழைய காலத்திலேயே இம்மந்திரங்களை ஓதும் முறைஇருந்தது என்பதும், அவற்றை மனதால் நினைப்பதும், வாக்கால் ஓதுவதும் உண்டென்பதும், அவ்வாறு ஓதுவதால் விரும்பினதைப் பெறலாம்என்பதும் தெரிகின்றன.

''நந்தி நாமம் நமச்சிவா யவெனும்
சந்தை யால்தமிழ் ஞானசம் பந்தன் சொல்
சிந்தை யால் மகிழ்ந்து ஏத்தவல் லார்எலாம்
பந்த பாசம் அறுக்கவல் லார்களே''

என்று இம் மந்திரத்தினால் வரும் பயனைத் திருஞானசம்பந்தர் எடுத்து ஓதுகிறார்.

பழமையும் செறிவும் நற்பயனைத் தரும் ஆற்றலும் உடைய திருவைத்தெழுத்தாகிய பஞ்சாட்சரம் என்றும் நின்று நிலவும் என்பது திண்ணம்.

***

நான் கண்ட சாதுக்கள்

''மருத்துவப் பேரறிஞர்''
டாக்டர் திரு. இரத்தினவேல் சுப்பிரமணியம்,
B.Sc., M.D., F.R.C.P. (LONDON), F.C.I.P. (U.S.A.), F.A.M.S.

(1) நெல்லூர்ச் சாமியார் :

ஒரு சமயம் மருத்துவக் கம்பெனியின் பிரதிநிதி ஒருவர். மூர்த்தி என்பது அவர் பெயர். அவருக்கு வெகு நாட்களாகத் தோல் வியாதி காணப்பட்டது. அவர் என்னிடம் அடிக்கடி வருவதுண்டு. ஆதலால் அவருக்கு என்னிடம் ஓரளவுக்குப் பழக்கம் உண்டு. ஒருநாள் என்னிடம் தனியாக வந்து விஷயத்தைச் சொல்லிப் பரிசோதிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். நானும் அவரது உடலைப் பரிசோதித்தேன். அவருடைய தோல் வியாதி நாள்பட்டது. அதைப் பரிசோதித்து அதற்கான மருந்தையும் எழுதிக் கொடுத்தேன். அவரும் எனக்கு மெடிக்கல் பீஸ் கொடுப்பதற்குப் பணம் எடுத்தார். நான் பணம் தேவையில்லை என்று சொல்லித் தடுத்துவிட்டேன். சுமார் ஆறுமாத காலம் என்னிடம் வைத்தியம்செய்து கொண்டார். வியாதி குணமடையாததன் காரணமாகச் சிறிது மனம் தளர்ந்து அதிர்ச்சியும் அடைந்தார். அவருக்குச் சொந்த ஊர் ஆந்திரப் பிரதேசம்.

ஒருநாள் அவர் என்னிடம் வந்து, நான் நெல்லூருக்கு அருகில் உள்ள ஒரு ஊருக்குப் போய் வரவேண்டும் என்று என்னிடம் சொல்லி விடை பெற்றார். அவர் திரும்பிவர நாள் ஆகும் என்றார். அடுத்து இரண்டு மாதம் கழித்து என்னைப் பார்க்க நேரிட்டபோது, அவர் என்னிடம் ''நான் எங்கள் ஊருக்கு அருகில் உள்ள சாமியாரிடம் எனது உடம்பைக் காட்டிப் பரிசோதித்துக் கொண்டேன். அவரும் எனக்கு ஒரு மருந்து கொடுத்தார். சாப்பிட்டேன். சாப்பிட்ட இரண்டு மூன்று வாரத்திற்கெல்லாம் பூரண குணமடைந்தேன்'' என்று கூறிவிட்டு, பிறகு உடலை என்னிடம் காண்பித்தார். அவர் உடலில் உள்ள தோல் பூராவும் சரியாகிவிட்டிருந்ததைக் கண்டேன். அப்போது அவர் சொன்னார். ''தங்களைப்போன்று அந்த சாமியாரும் ஒன்றும் பணம் கேட்கவில்லை. யாரிடமும் அவர் பணம் வாங்குவதும் கிடையாது. பணத்திற்காக அவர் வைத்தியம் செய்வது கிடையாது. உடல் பூராவும் குணமடைந்த பிறகு அவரிடம் நானே சென்று, இதற்காகச் செய்த பஸ்பத்திற்காகவாவது பணத்தை வாங்கிக் கொள்ளச் சொன்னேன். அதற்குச் சாமியார் முன்பு வைத்தியம் செய்த டாக்டருக்கு வைத்தியம் செய்ய எவ்வளவு கொடுத்தாயோ, அதைப்போல இரண்டு மடங்கு எனக்குக் கொடு என்று சொன்னார். நான் அதற்குச் சொன்னேன். முன்பு நான் காட்டிய டாக்டரிடம் முதல் முதல் சென்று மருத்துவத்திற்குப் பீஸ் கொடுப்பதற்குப் பணம் எடுத்தபோது, டாக்டர் பணம் வேண்டாம் என்று கூறி விட்டார். அன்றிலிருந்து நான் அவரிடம் பணம் கொடுக்காமல்தான் உடலைக் காட்டி வந்தேன் என்றபோது, சாமியார் அப்படியா, நான் அந்த டாக்டரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று என்னிடத்தில் சொன்னபர் என்றார் மூர்த்தி, உங்களுக்கு எப்பொழுது சௌகரியம் இருக்குமோ, அப்பொழுது அந்தச் சாமியாரை உங்களைப் பார்க்க அழைத்து வருகிறேன் என்றார். அப்பொழுது நான் உத்தியோகத்தில் இருந்ததால் சாதாரணமான நாளில் வரவேண்டாம். ஞாயிற்றுக்கிழமை மத்தியானத்தில் எனக்கு ஓய்வுநாள்தான். அதனால் ஞாயிற்றுக்கிழமை, இரண்டு மூன்று மணிக்குப் பிறகு அழைத்து வரச் சொன்னேன்.

முன்கூட்டியே ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை மத்தியானம் குறித்தபடி, மூர்த்தியும் சாமியாரை அழைத்துவந்தார். அப்போது சாமியார் என்றால் காஷாயவேட்டி கட்டியிருப்பார் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அந்தச் சாமியாரோ எல்லோரையும் போல, வெள்ளைத் துணிதான் அணிந்திருந்தார். தாடியுடனும், நீண்ட சடையுடனும் இருந்தார். அவர்கள் இருவரும் வந்தவுடனே ஒரு ஆசனத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, அந்த சாமியாரை அமரச் சொன்னேன். அவர் கொஞ்சநேரம் யாரிடமும் ஒன்றும் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தார். பிறகு அவர் என்னிடம் சொன்னார். அவருக்கு ஒரு குரு இருந்ததாகவும், தான் சிறு வயதில் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிவிட்டதாகவும், அந்தக் குருவை அடைந்தபொழுது தனக்கு மருந்து செய்யும் முறையைக் கற்றுக் கொடுத்து, அதற்காகக் காசு எதுவும் வாங்க வேண்டாம் என்றும், அப்படி நல்ல வசதி உள்ளவர்களாக இருந்தால், நீங்கள் வசிக்கும் மடத்துச் செலவுகளுக்காக வாங்கிக் கொள்ளலாம். அப்பொழுது

கூட கட்டாயப்படுத்திப் பணம் வசூல் செய்யக் கூடாது என்றும் சொன்னார். பிறகு உனது வயது முதிர்ந்த காலத்தில் நல்ல ஒரு மனிதரைப் பார்த்துக் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விடலாம் என்றும் சொன்னார். அப்படி எனது குரு இதைக் கற்றுக் கொடுத்த கொஞ்ச வருடத்தில் இறந்து போய்விட்டார் என்றும் கூறினார்.

என்னைப் பார்த்து, வெகு நாட்களாக உன்னைப்போன்ற நல்ல ஒரு வைத்தியரைத் தான் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். அதற்காகத் தான் நான் வந்து உட்கார்ந்ததும் ஒன்றும் பேசாமல் தியானத்தில் இருந்து கொண்டிருந்தேன் என்றார். அதற்கு நான் சொன்னேன். நாட்டு வைத்தியம் செய்வது, புடம்போடுவது இதுபோன்ற முறைகள் எனக்குத் தெரியாது. நேரமும் கிடையாது. ஆகையால் வேறு யாருக்காவது கற்றுக்கொடுங்கள் என்று சொன்னேன். அப்போது அந்தச் சாமியார் இங்கே நான் வந்தவுடன் கொஞ்சநேரம் மவுனமாக இருந்ததற்குக் காரணமே அப்பொழுது உங்களைப் பற்றித்தான் நிர்ணயம் செய்துகொண்டிருந்தேன். நீங்கள் ஒரு நல்ல தெய்வபக்தியுள்ள தாய் தந்தையருக்குப் பிறந்தவர்கள் என்றும், நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், உங்களுக்கும் தெய்வபக்தி இருக்கிறது என்றும். எனக்குத் தெரிந்தது. உங்கள் வைத்தியம் பலிக்கிறது என்றால். அதற்கு உங்களிடத்தில் உள்ள தெய்வபக்தியே காரணம் என்றார்.

அதற்கு நான் கேட்டேன், தெய்வபக்தி தான் காரணம் என்றால், பல மாதங்களாக என்னிடத்தில் வந்து தனது தோல் வியாதிக்காக மருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தவருக்கு, ஏன் உடல் குணமாகவில்லை. ஆனால் தாங்கள் ஏதோ ஒரு பஸ்பம் கொடுத்தீர்கள். அதைச் சாப்பிட்டு இரண்டு வார காலத்திற்கெல்லாம் குணமடைந்ததே என்றேன். அதற்குச் சாமியார் சொன்னார், பகவான் ஏதோ ஒரு காரணத்தைக் கொண்டுதான் அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும், உங்கள் வைத்தியம் பலிக்காததினால்தான் நாம் சந்தித்தோம். மேலும் சாமியார் சொன்னார்: ஏதோ ஒரு காரணத்தால்தான் பலன் அடையாமல் இருக்கலாம். ஏனெனில் என்னைப்போன்று திக்கற்று இல்லாமல் நீங்கள் குடும்பத்துடன் இருக்கிறீர்கள். அதன் காரணமாக உங்கள் ஆற்றலில் சோர்வு என்று சொல்வதற்கில்லை. இயற்கையில் தெய்வ நம்பிக்கை உடைய நீங்கள் மனம் தளர வேண்டாம். உங்களிடம் வருபவர்கள் எல்லாம் குணமடைய வேண்டும் என்றால், உங்களுக்கு ஓய்வு என்பதே கிடைக்காது. காலம் பூராவும் நிம்மதியின்றிக் கஷ்டப்பட வேண்டியதுதான். தமது கஷ்டங்களை நீக்கக் கோரிக் கோடிக் கணக்கான பக்தர்கள் ஏழுமலையானைக் காணத் தினமும் செல்கின்றனர். பகவான் ஏழுமலையானால் அத்தகைய தொல்லைகளைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். ஏதோ சாதாரண மனிதரான உங்களால் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்? இடைவிடாது தொடர்ந்து வேலை செய்வதால் மனதும் உடலும் கெட்டு ஆயுள் குறைகிறது என்றார்.

மேலும் அவர் சொன்னார். நான் ஒருவன் தான் இலவசமாக வைத்தியம் செய்வதாக நினைத்துக் கர்வமாக இருந்தேன். அப்படி யல்ல. குடும்பஸ்தர்களும் பணஆசை பிடித்துத் திரியாமல் சேவை செய்வதே முக்கியம் என்று இருக்கிறார்கள் என்று என்னிடம் காட்டுவதற்கு, இந்த மூர்த்தியின் உடல் நலம் ஆகாமல் என்னிடம் வந்தார். அதன் காரணமாக உங்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இதன் மூலம் பகவான் எனக்கு ஒரு பாடம் கற்பித்துக் கொடுத்தார். அவர் சொன்னதைக் கேட்டு, அதுவும் சரிதான் என்று அறிந்தேன். அவர் சொன்ன பிறகே நாம் வைத்தியம் செய்பவர்கள் எல்லாரும் குணமடையாமல் போவதும், ஒருவகையில் நம் நலனைக் குறித்தே என்று உணர்ந்தேன். சாமியாரும் சென்று விட்டார்.

நண்பர் மூர்த்தி வரும்போதெல்லாம், என்னிடம் அந்தச் சாமியார் உங்களைப் பற்றி விசாரித்தார் என்று சொல்லுவார். சாமியார் கூறியதாக, ஒரு சமயம் அந்த மூர்த்தி என்னிடம் சொன்னார். உங்கள் டாக்டர் இந்த உலகத்து மனிதரிலேயே தனிப்பட்டவர். மனதில் பட்டதை உடனேவெளிப்படுத்தி விடுவதோடல்லாமல், பட்டென்று சொல்லி விட்டு வேறு வேலையில் இறங்கி விடுகிறார். அவர் அவ்வாறு இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு உதாரணமும் சொன்னார். நான் வாயிலிருந்து என்ன மருந்தை எப்படி செய்யவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. நான் அதுபற்றிய பேச்சை எடுத்ததுமே, எனக்கு எப்படிச் செய்வது எப்படிப் புடம் போடுவது என்பது ஒன்றும் தெரியாது. வேறு யாருக்காவது செய்து காட்டிச் சொல்லிக்கொடுங்கள் என்று சொல்லி விட்டார். இப்படி உள்ளே ஒன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசாதது நல்லதுதான். ஆனால் இந்தக் காலத்தில் அப்படி நடக்கிறவர்களை வெகு பேர் விரும்ப மாட்டார்கள். இந்தநாளில் வெளி வேஷம் போடுவது சர்வ சாதாரணம் ஆகிவிட்டது.

மேற்கண்ட விஷயத்தை நான் வேலை செய்த மருத்துவமனையிலேயே, என்னுடன் வேலை செய்த டாக்டர் திரு. மாசிலாமணி அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார். நான் டாக்டர் டி. சடகோபன் என்ற பெயர் பெற்ற டாக்டரிடம் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். என்னுடன் டாக்டர் திரு. மாசிலாமணி அவர்களும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது என்னை டாக்டர் சடகோபனின் வார்டிலிருந்து மற்றொரு டாக்டரின் வார்டுக்கு மாற்றினார்கள். அப்போது நான் டாக்டர் சடகோபன் அவர்களிடம் கூறி, விடை பெற்றுக் கொண்டு செல்ல நின்று கொண்டிருந்தேன். அப்போது டாக்டர் மாசிலாமணி சொன்னார். நீங்கள் வெகுநாட்களாக டாக்டர் சடகோபன் அவர்களுடன் பழகி இருக்கிறீர்கள். ஆனால் உள்ளதை உள்ளபடியே பேசுகிறீர்கள். இம்

மாதிரிப் பேசினால் உங்கள் மீது அதிகாரிகளுக்குப் பிடிக்காது. ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார். அதற்கு டாக்டர் சடகோபன் அவர்கள், என்னைப்பார்த்து நீங்கள் அப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடாது. இங்கு நீங்கள் எப்படி நடந்துகொண்டீர்களோ, அதேபோலவே நடந்து கொள்ளுங்கள். ஆரம்பத்தில் உங்களைப் புரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும், பழகப் பழக உங்களை அறிந்து கொள்வார்கள். எப்போதும் நேர்மையாக நடப்பது தான் நல்லது. தற்காலிகமாக அதனால் கஷ்டங்கள் ஏற்படலாம். ஆனால் நாளடைவில் இவர் உண்மையைப் பேசுபவர் என்றும், இவர் ஒன்றையும் மறைத்துப் பேசமாட்டார் என்றும், மேலதிகாரிகள் அறிந்து கொள்வார்கள். அப்படி ஒரு நல்ல பெயரை நீங்கள் பெற்றுவிட்டால், அதனால் நீங்கள் நல்ல முன்னேற்றம் அடைவீர்கள் என்று சொன்னார். நீங்கள் முன்னேற வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம் என்றும், நீங்கள் நிச்சயமாக முன்னேற்றம் அடைவீர்கள் என்றும் சொல்லி, ஆசீர்வாதம் செய்து, நல்லாசிகளைக் கூறி, நல்ல புத்திமதிகளைப் புகட்டி, என்னை அனுப்பி வைத்தார்.

(2) ரமண மகரிஷி :

என் தமையனார், இப்போது ஓய்வு பெற்றுள்ள நீதிபதி திரு. சதாசிவம் அவர்கள், அப்போது திண்டிவனத்தில் முன்சிப்பாக இருந்தார். அவரைப் பார்ப்பதற்காக நான் திண்டிவனம் போயிருந்தேன். அவரிடம் நான் நான்கு ஐந்து நாட்கள் தங்கியிருக்கலாம் என்று உத்தேசம் செய்து போனேன். நான் அங்குச் சென்ற மறுதினம் தமையனாருடன் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றேன். அங்கே அப்போது ரமண மகரிஷி, கோயிலுக்கு அருகில் உள்ள ஆசிரமத்தில் இருந்தார். தினமும் ரமண மகரிஷியைப் பார்ப்பதற்காகச் சுமார் நூறு நூற்றைம்பது பேர் வருவார்கள். சிலர் அவரைக் காண வேண்டும் என்பதற்காக வெளிநாடுகளிலிருந்தும்கூட வருவார்கள். மக்களில் சிலர் அவரைக் கடவுளின் அவதாரம் என்றுகூடக் கருதுவார்கள். நாங்கள் அவரைக்கண்டு தரிசிக்க வேண்டும் என்று கருதிச் சென்றோம்.

என்னுடைய தமையனார் முன்சிப்பாக இருந்த காரணத்தினால், எங்கள் இருவரையும் சற்று முன்பாக அழைத்துச் சென்று ரமண மகரிஷியிடம் உட்காரவைத்தார்கள். அவரிடம் என் தமையனார் திண்டிவனம் முன்சீப் என்றும், பின்பு என்னைக் காட்டி என்னுடைய தம்பி, சென்னை மருத்துவமனையில் டாக்டராக வேலைபார்க்கிறார் என்றும் சொல்லி அறிமுகப்படுத்தினார். அப்போது மகரிஷிஅவர்கள் எங்கள் இருவரையும் பார்த்து அமரும்படி கையைக் காட்டிவிட்டு, வேறு ஏதோ வேலையாக இருந்தார். அந்த நேரத்தில் வேறு ஒரு நபர் மகரிஷியிடம் வந்து, ஏதோ ஒரு அபூர்வமான ஓலைச்சீட்டு கிடைத்துள்ளதாகவும், அதனை மடத்தின் சார்பாக வாங்கலாம் என்றும் பேசிக் கொண்டிருந்தார். மகரிஷி அவர்களும் அந்த நபரிடம் அதிக ஆர்வம் காட்டி, அந்த ஓலைச்சீட்டைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார். மேலும்மேலும் ஜனங்கள் மகரிஷியைத் தரிசனம் செய்ய வந்து கொண்டிருந்தமையால், நாங்கள் வெளியே வந்து விட்டோம். அப்போது அங்கிருந்தவர்கள், இன்னும்கொஞ்ச நேரத்தில் சாப்பாடு போடுவார்கள் என்று சொன்னார்கள். அங்கு ஒரு பெரிய கூடம் இருந்தது. அதன் மத்தியில் பலகை போடப்பட்டிருந்தது. அதை முழுவதும் தடுக்காமல், ஒரு ஆள் உட்கார்ந்து சாப்பிடும் அளவுக்கு இடம் விடப்பட்டிருந்தது. மத்தியில் ரமண மகரிஷி அவர்கள் உட்காருவார்கள். ஒரு பக்கத்தில் பிராமணர்களும், மற்றப் பக்கத்தில் பிராமணர் அல்லாதவர்களும், உட்கார்ந்து சாப்பிடுவார்கள். மகரிஷி அவர்கள் சந்நியாசி என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஏன் இப்படி சாதி மத வித்தியாசம் பார்க்கிறார்கள் என்று நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு நபர் இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து, மகரிஷி அவர்கள் ஒன்றும் சாதி மத வித்தியாசம் காட்டுவது இல்லை. அவர் சாதியில் பிராமணர்தான். ஆனால் அங்கு உட்கார்ந்து சாப்பிடுபவர்கள் தனிப்பட்ட முறையிலேயே உட்கார்ந்து சாப்பிட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதின் காரணமாக, இம்முறை வகுக்கப்பட்டுள்ளது என்று சொன்னார்கள். பிறகு நாங்கள் இருவரும் பக்கத்திலிருந்த கோயிலுக்குச் சாமி தரிசனம் செய்யச் சென்றோம்.

காலை 11.30 மணிக்குக் கோயில் மூடப்பட்டிருந்தது. மாலை 4.30-க்கு மீண்டும் திறக்கப்படும் என்றும், அப்போதுதான் சுவாமி தரிசனம் செய்ய முடியும் என்றும் சொல்லி விட்டார்கள். பிறகு நாங்கள் 4.30 மணிக்குக் கோயில் திறந்தவுடன் சாமி தரிசனம் செய்து விட்டு வெளியேறினோம். அப்போது தற்செயலாக விழுப்புரம் முன்சிப்பாக இருந்த திரு தாமோதரராவ் வந்திருந்தார். அவர் எங்களைப் பார்த்து ரமண மகரிஷியைப் பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள் என்று கேட்டார். அதற்கு நாங்கள் மகரிஷி அவர்களிடம் விசேஷமாக ஒன்றும் காணவில்லை. இன்று காலை 10 மணிக்கு மகரிஷியைக் கண்டு தரிசிக்கச் சென்றோம். ஒரு மணி வரையில் இருந்தோம். எங்களை உட்காருங்கள் என்று சைகை காட்டி விட்டு, அவரிடம் வந்த வேறொரு நபரிடம் ஓலைச் சீட்டைப் பற்றி வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டேயிருந்தார். அந்த நேரத்தில் ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து நமஸ்கரித்துக் கொண்டும், பிரார்த்தித்துக் கொண்டும் சென்றவண்ணம் இருந்தனர். அவரிடம் என்ன விசேஷம் உள்ளது என்று எங்களுக்குப் புரியவில்லை என்று சொன்னோம்.

அதற்குத் திரு ராவ் அவர்கள், ரேடியோ ஸ்டேஷன் ஒன்றுதான். நம்மிடத்திலிருக்கும் வானொலிப் பெட்டியைக் கொண்டு சங்கீதம் கேட்கிறோம். சில பெட்டிகளில் பழைய பேட்டரிகளைப் போட்டுச் சங்கீதமும், பாடல்களும் கேட்டால் நன்றாக இருக்காது. ஆனால் வானொலிப் பெட்டியில் புதிய பேட்டரி

போட்டுப் பெட்டியும் நன்றாக இருந்தால், கொர்-கொர் என்ற சத்தம் இல்லாமல் இனிமையாகவும், சுகமாகவும், சங்கீதம் கேட்கலாம். அதுபோலவே நம்முடைய மனநிலையைப் பொறுத்துத்தான், அவருடைய சக்தியைக் கிரகிப்பது என்று சொன்னார். அதன் பின்னால் ரமண மகரிஷியைப் பற்றியும், அவர் செய்த அற்புதங்களைப் பற்றியும் பல பேர் என்னிடம் கூறினர்.

தம்முடைய சிறிய வயதிலேயே மகரிஷி அவர்கள், எப்படி அங்கு வந்து சேர்ந்தார் என்றும், தொடர்ந்து அங்கேயே தனியாகவசித்தார் என்றும், அங்கு அவருக்கு ஓர் அம்மையார் தினந்தோறும் போஜனம் கொடுத்து வந்தார் என்றும், அவர் தொடர்ந்து தனிமையிலேயே இருந்து தியானம் செய்து வந்ததின் பயனாகச் சித்தி பெற்றதாகவும் சொன்னார்கள். நாங்கள் அங்கிருந்து அன்று மாலையில் திண்டிவனம் வந்து சேர்ந்தோம். நாங்கள் வந்து சேர்ந்ததும், சென்னையிலிருந்து ஒரு தந்தி வந்தது. அத்தந்தியில் என்னுடைய குழந்தையின் உடல் நிலை சரியில்லை என்றும், உடனே புறப்பட்டு வரும்படியும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் காரணமாக நான் அடுத்த ரயில் வண்டி பிடித்துச் சென்னைக்கு வந்து விட்டேன். அதன் பிறகு ரமண மகரிஷியைப் பார்க்கப் பலமுறை முயற்சிகள் செய்தும் அந்த நற்பேறு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. மகரிஷியினுடைய ஜீவிய சரித்திரத்தை மேல்நாட்டவர் ஒருவர் சிறப்பாக எழுதியிருந்ததை, என்னிடம் வைத்துக் கொள்ளச் சொல்லி ஒரு நண்பர் கொடுத்தார். அந்தப் புத்தகத்தை நான் தீவிரமாகப் படித்தேன். அதிலிருந்து ரமண மகரிஷி அவர்கள் ஒரு சிறந்த ஞானி என்றும், அவர் எப்படிப் பட்டவர் என்று வெளிநாட்டவர்கள் பாராட்டியுள்ளனர் என்றும் எனக்குத் தெரியவந்தது.

ஆனால் மகரிஷி அவர்கள், தன்னுடைய சக்தியை யாருக்கும் தெரிவிக்கவும் இல்லை. காட்டினதும் கிடையாது. நாம் ஏதேனும் சந்தேகத்துடன் அவரிடம் சென்றால், அவர் எதிரிலே நாம் உட்கார்ந்து இருக்கும்போதே, நமக்கு அந்தச் சந்தேகம் நிவர்த்தி ஆகிவிடும் என்று பிறர் சொல்லி நான் கேட்டிருக்கிறேன். சாதாரணமாகச் சந்நியாசி என்று சொன்னால், வெறும் கட்டாந்தரையில்தான் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். ஆனால் மகரிஷி அவர்கள் அப்படியல்லாமல் மேடையின்கீழ்த் திண்டு போட்ட ஆசனத்தின்மீது அமர்ந்திருக்கிறார். பின்னால் அவருடைய கையில் புற்றுப்புண் ஏற்பட்டிருந்தது. அந்த சமயத்தில் டாக்டர் ராகவாச்சாரியார் என்ற சிறந்த ரணசிகிச்சை வைத்தியர், மகரிஷி அவர்களுக்கு ரணசிகிச்சை செய்யப் போனார். மகரிஷி அவர்களுக்கு வயதாகிவிட்டிருந்ததாலும், உடலில் சத்து குறைவாகக் காணப்பட்டது என்பதாலும், அவருக்கு ரண சிகிச்சை செய்வதற்கு முன்பாக மயக்கம் எப்படி கொடுப்பது என்று யோசித்தார். ஆனால் டாக்டர் மகரிஷி அவர்களிடம், ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அப்போது மகரிஷி அவர்கள், டாக்டரைக் கூப்பிட்டு என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? நான் என் நினைவுகளை உடலிலிருந்து நீக்கிக் கொள்ளுகிறேன். அப்போது எனது மூளையில் வலி தெரியாது. அந்த நேரத்தில் ரணசிகிச்சை செய்யலாம் என்று சொன்னார். அதன்படியே மகரிஷி அவர்கள் படுத்துக்கொண்டே தியானம் செய்து, இப்போது செய்யுங்கள் என்றார். ஒருவித மயக்கமும் கொடுக்காமல், தன் மனத்தினைத் தனது உடலிலிருந்து நீக்கியபின், டாக்டர் அறுத்து வலி இல்லாமல் இரண்டுமுறை ரண சிகிச்சை செய்தார். இரண்டு முறையும் அதே மாதிரி தியான முறையிலேயே தனது நினைவை மனதிலிருந்து பிரித்துக் கொண்டார். அதாவது தனது மூளையின் பணியை உடலில் இருந்து நீக்கிக் கடவுளிடம் செல்லும்படி செய்துவிட்டார். இவ்வாறு செய்வது அபூர்வமான செய்கை. இவ்வாறு செய்யக்கூடிய சக்தி வெகு கஷ்டம். மகான்களால் மட்டுமே முடியும்.

ரமண மகரிஷி அவர்களிடம் நெருங்கிப் பழகிய ஒருவர், அவரிடம் சாமி தங்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு கஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்று கேட்டார். அதற்கு மகரிஷி அவர்கள், மனிதனுக்குப் பிறவி ஏற்படும்போதே, அது எப்படி செயல்பட வேண்டும் என்று நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. அதில் குறுக்கிட நமக்கு அதிகாரமில்லை. ஆனால் மனதை அதைவிட்டு நீக்கிவிட்டால், நாம் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கலாம் என்று சொல்லி, கடவுளேகூட மனிதப் பிறவி எடுக்கும்போது இன்னல்களுக்கு ஆளாகிவிடுகிறார். இராமபிரான் அவதாரம் எடுக்கும்போது கஷ்டப்படவில்லையா? அப்படி அபூர்வ புருஷர்களே கஷ்டப்படும்போது, சாதாரண மனிதர்கள் கஷ்டப்படுவதில் என்ன ஆச்சரியம் உள்ளது என்று சொன்னார். நான் கஷ்டப்படுவதைப்போல நீங்கள் நினைத்தாலும், மனதைப் பகவானிடத்தில் திருப்பி விட்டால் வியாதியும், உடலும் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொள்ளும். நம்மை ஒன்றும் பாதிக்காது என்று சொன்னார். இவ்வாறு செய்து கொள்வது எல்லாராலும் இயலாத காரியம். அதுவும் நான் வைத்தியனாக இருந்து பல ஆயிரக்கணக்கான மக்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். சில வியாதியஸ்தர்கள் வரும்போது செத்தாலும் பரவாயில்லை என்று சொல்லுவார்கள். வந்த பின்பு வலியைத் தாங்கிக் கொள்ளவும், பொறுத்துக் கொள்ளவும் முடியாமல், மாற்றுஊசி போடுங்கள் என்று, மிகப் பெரிய மனிதர்களாக இருந்தாலும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்வார்கள்.

ஒரு சமயம் பெரிய ஜமீன்தார் ஒருவர் இருதய நோயால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அபினி (ஓபியம்) என்ற மயக்க மருந்தினைக் கொடுத்துப் பழக்கப்படுத்தியிருந்தார்கள். மயக்கத்தின் காரணமாக வலி நின்றுவிட்டது. அபினி கொடுப்பதும் நிறுத்தப் பட்டுவிட்டது. அபினி இல்லாமையினால் அவர் கஷ்டப்படுவார். அவரை அரசாங்கப் பொது மருத்துவமனையில் என்னிடம் சேர்த்தார்கள். அவருக்கு நான் சிகிச்சையளித்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அபினி கொடுப்பதைக்

குறைத்துக் கடைசியில் நிறுத்தியும் விட்டேன். அப்போது அந்த ஜமீன்தாருக்கு அபினி ஊசி போட வேண்டும் என்று நினைத்துதான் அதிகக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாகவும், அபினி கொடுக்குமாறும் கேட்டார். என்னுடைய உதவியாளர்கள் அவருக்கு அபினி கொடுக்க மறுத்துவிட்டதன் காரணமாக, என்னை அழைத்து, டாக்டர் சார் உங்களுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கிறேன். கொஞ்சம் அபினி ஊசியைப் போட வேண்டும் என்று மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டார். நான் அவரிடம் பணத்திற்காகக் கூத்தாடும் டாக்டர் அல்ல நான் என்று சொல்லி, அபினி கொடுக்காமல் மறுத்துவிட்டேன்.

அந்த வியாதியஸ்தரிடம் நிறையப் பணம் இருந்தது. இருந்தாலும் அவருடைய நன்மையைக் கருதி அபினி கொடுக்க மறுத்துவிட்டேன். இவ்வளவு பணம் கொடுப்பேன் என்று சொல்லியும், நான் கொஞ்சமும் அபினி கொடுக்க மறுத்துவிட்டதால், அந்த வியாதியஸ்தர் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு, மருத்துவமனையிலிருந்து வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். பின்னர் அபினி ஊசி போட்டுக்கொண்டு செத்தும் போய்விட்டார். இப்படி வியாதியஸ்தர்கள் தெய்வத்திடம் மனதைச் செலுத்தாமல், வியாதியின் காரணமாக அவஸ்தையும்படுகிறார்கள். கெஞ்சிக் கூத்தாடுகிறார்கள் மயக்க ஊசி போடுங்கள் என்றும் கேட்கிறார்கள். ஆனால் ரமணமகரிஷிக்கு முழங்கையில் புற்றுப் புண் ஏற்பட்டிருந்தும், அதனால் அவர் சிறிதும் பாதிக்கப்படவில்லை. அவருக்கு ரண சிகிச்சை செய்தபோதும் ஒருவிதமான கஷ்டமும் ஏற்படவில்லை.

(3) ஞானானந்த சுவாமிகள்

அடுத்து நான் கண்டது, சாது ஞானானந்த சுவாமிகள். அவருக்கு வயது நூற்றி நாற்பது, நூற்றி ஐம்பது என்று எல்லாரும் சொல்லுவார்கள். காலஞ்சென்ற முன்னாள் முதலமைச்சர், உத்தமர் ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள், தான் சிறிய பிள்ளையாக இருக்கும்போது இந்தச் சாதுசாமியாரைப் பார்த்ததாகவும், அப்போது அந்தச் சாமிக்கு வயது தொண்ணூறு இருக்கும் என்று, ஜனங்கள் கூறுவார்கள் என்றும் சொல்வார். ஓ. பி. ஆர். அவர்கள் இப்படிக் கூறும்போது, அவருக்கு வயது அறுபத்து ஐந்து என்றும், 60 வருடங்கள் என்றும் சொல்வார். சாது ஞானானந்த சுவாமிகள் அவர்கள் சித்தலிங்கமடம் என்ற மடத்தில் வசித்து வந்தார். அந்த மடம் திருக்கோவிலூருக்கு அருகில் உள்ளது. இவரைப் பார்த்தால் நல்ல திடமான சரீரம் படைத்தவராக இருந்தார். இவரது உயரம் சுமார் ஐந்தரை அடி இருக்கும் எனலாம். அந்த சாது சாமியாரை, யார் வேண்டுமானாலும், எப்போது வேண்டுமானாலும் பார்க்கலாம். ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை நானும், என் சகோதரர் நீதிபதி ஆர். சதாசிவம் அவர்களும், அவரது சிநேகிதர் வேதநாதன் என்று சமஸ்கிருதத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்ற ஒருவரும், பொதுவாக உலக விஷயங்கள் பற்றி நன்றாகக்கற்றறிந்தவர் ஆகிய மாவட்ட நீதிபதி பலராமையா என்பவரும், ஆகிய நாங்கள் நால்வரும், இந்த சாது சாமியாரைப் பார்த்துத் தரிசனம் செய்து வரப் போனோம். சாமியார் தங்கியிருக்கும் ஆசிரமம் சாதாரண வீடுபோலக் காணப்பட்டது. சாமியார் சாதாரணமான காஷாய வேட்டி கட்டிக் கொண்டிருந்தார். மணையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். நாங்கள் சாமியாரைப் பார்த்து நாங்கள் கொண்டு போயிருந்த பழங்களைக் கொடுத்துவிட்டு வணக்கம் செய்தோம். சாமியார் அவர்கள் எங்களை ஆசீர்வாதம் செய்துவிட்டு உட்காருங்கள் என்று சொன்னார். நாங்கள் உட்கார்ந்த பின்னர், எங்களுடன் வந்திருந்த நண்பர் திரு. தேவநாதன் அவர்கள், சாமியாரிடம் சில சந்தேகங்கள் கேட்க ஆரம்பித்தார். சந்தேகம் கேட்க ஆரம்பிக்கும் முன்பாக ஒரு பீடிகை போட்டார். நான் உங்களைப் பரிசோதனை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கேட்கவில்லை, எனது சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளும் பொருட்டாக, உங்களைப் போன்ற 'பெரிய ஞானிகளைக் கேட்டுப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் கேட்கிறேன் என்றார். அதற்குச் சாமியார் அவர்கள், செட்டியார் கடையை விரித்தாகிவிட்டது. கடைத் தெருவில் வருபவர்கள் அவரவர்களுக்கு வேண்டிய பண்டங்களின் விலையைக் கேட்கிறார்கள். வாங்கிக் கொண்டு போகிறார்கள். சிலர் விலை கேட்கிறார்கள். வாங்காமலும் போய்விடுகிறார்கள். விலையைக் கேட்கிறவர்கள் எல்லாம் எப்போதும் வாங்கிக் கொண்டு செல்வார்கள் என்பது கிடையாது. எப்போது செட்டியார் கடையை வைத்தாரோ, அப்போதே இவ்வாறெல்லாம் நடக்கும் என்று அவருக்குத் தெரியும் என்று சொன்னார்.

திரு தேவநாதன் கேட்ட சந்தேகங்களுக்கு, அவர் திருப்தி அடையும் வகையில் சுவாமிகள் பதில் கூறினார். பிறகு நாங்கள் கொண்டு சென்றிருந்த பழங்களில் எங்களுக்குக் கொஞ்சம் கொடுத்துச் சாப்பிடுங்கள் என்று சொன்னார். நாங்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், பல பக்தர்கள் வந்து சாமியாரை வணங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சாமியார் ஒவ்வொருவரிடமும் சிரித்த முகத்துடன் அன்பாகப் பேசினார். அவ்வாறு பேசிக் கொண்டிருக்கையில், சுமார் ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண்மணி சாமியாரிடம வந்து வணங்கிக் கொண்டு, வெளியே போய் ஆசிரமத்தின் வாசலைப் பெருக்கினதைப் பார்த்தேன். இவர்கள் கூட்டுகிற வேலை செய்கிறவர்கள், கூட்டுவதற்கு முன் ஏன் சாமியை வணங்கி விட்டுச் செய்ய வேண்டும் என்று, என் மனதில் நினைத்தேன். அப்போது சாமியார் அவர்கள் என்னைப் பார்த்து, இந்தப் பெண்மணி இங்கு வேலை செய்பவர் அல்ல. இந்தப் பெண்மணிக்கு க்ஷயரோக நோய் இருந்தது. வைத்தியரை அணுகிக் கேட்டதிலும், எக்ஸ்ரே படம் எடுத்துப் பார்த்தபோதும், இந்தப் பெண்மணிக்கு இரண்டு பக்கமும் சுவாசப்பை கெட்டுப் போய்விட்டது என்றும், மருத்துவர்களால் சுகப்படுத்த முடியாது என்றும் கூறிக் கைவிட்டுவிட்டார்கள். அதன்பின்பு

அந்தப் பெண்மணி இந்த ஆசிரமத்திற்குவந்து வணங்கிக் கொண்டு, என்னைப் பார்த்து நீங்கள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று, மிகவும் தயவாக வேண்டிக்கொண்டாள். நான் இந்தப் பெண்மணிக்கு இந்த ஆசிரமத்தினைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளும் பணியைச் செய்யுமாறும்; காலையிலும் மாலையிலும் ஆசிரமத்தைப் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்யும்படியும், தண்ணீர் தெளிக்கும்படியும், பூசைக்கு வேண்டிய சாமான்களைத் துலக்கிச் சுத்தம் செய்து வைக்கும்படியும், சுவாமிக்கு நைவேத்தியம் செய்யப் பயன்படும் வில்வஇலை சுமார் பத்து இலைகளைச்சாப்பிட வேண்டும் என்றும் சொன்னேன். நான் சொன்னபடி இந்தப் பெண்மணி கேட்டு அதன்படி செய்தாள்.

இந்தப் பெண்மணி இந்த ஆசிரமத்திற்கு வரும்போது, எலும்பும்தோலுமாக இருந்தாள். இது எல்லோரும் அறிந்தது. இப்போது நீங்கள் பார்க்கின்ற இந்தப் பெண்மணிக்கு, ஒரு வியாதியும் காணவில்லை. ஆரோக்கியமாய் இருக்கின்றார். இப்படிப் பலன் அடையக் காரணம், நான் சொன்ன வார்த்தைகளை அசட்டை செய்யாமல், நான் சொன்னதை வேதவாக்கியமாகக் கருதிச் செய்தாள். அதன் படி பூசைச் சாமான்களைக் காலையில் எழுந்ததும் துலக்கி வைப்பார்கள். தனக்கென்று சமைப்பது கிடையாது. இங்குப் பூசை செய்த பின் மிகுதியான பொருள்களே சாப்பிடுவார். இந்தப் பெண்மணிக்கு வியாதி இல்லை. சௌக்கியமாக இருக்கிறார்கள். உள்ளூர் டாக்டர் இந்தப் பெண்மணியைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்.

ஞானானந்த சாமியார், அந்த ஊருக்கு ஒரு நடமாடும் வைத்தியர் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. இவர் அநேக மக்களுக்குக் கை வைத்தியம் செய்து வந்துள்ளார் என்று, பலர் என்னிடம் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதிலும் தீராத வியாதிகளையும் தீர்த்துச் சுகம் கொடுத்துப் பிழைக்க வைத்திருக்கிறார்கள் என்றும், கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். இதிலிருந்து முக்கியமானது கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால், சாமியார் கொடுப்பது மிகவும் சர்வ சாதாரணமான மருந்துதான். ஆனால் அவர் அதைத் தம் கையால் கொடுக்கும்போது மேலும் ஒரு நம்பிக்கையோடு கொடுக்கிறார். அதனால் வியாதி பூராவும் குணமாகிறது.

நாங்கள் அவர் இருந்த ஆசிரமத்திற்குச் சென்றுவந்து, பத்து வருடங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. அவரைக் கண்டு தரிசித்த பின்பு, சாமியாரிடம் உங்கள் வயது என்ன என்று கேட்டோம். அதற்குச் சாமியார் வயதை ஏன் கேட்கிறீர்கள். என் வயதைக் கேட்டு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள். என் உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லை. எந்தவிதமான நோயும் இல்லை. ஆகையால் வயதைக் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பார். அதன்பின்பு ஒருநாள் சாமியார் தியானத்தில் உட்கார்ந்தார். அன்று அவ்வாறே பாலோகத்தை அடைந்தார். அங்கிருந்த ஜனங்கள் சுவாமிகள் தியானத்தில் இருக்கிறார் என்று, ஒருநாள் பூராவும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஒரு நாள் கழிந்த பின்புதான் சாமியார் அவர்கள் மூச்சு விடவில்லை, மூச்சு நின்றுவிட்டது என்று தெரியவந்தது. அதன் பிறகு ஜனங்கள் கற்பூர தீப ஆராதனை காட்டி, சுவாமியார் சமாதி ஆகிவிட்டார் என்றார்கள். அவருக்கு எந்தவிதமான வியாதியும் கண்டதாகத் தெரியவில்லை.

புலமையும் தொண்டும் போற்றுவோம் !

மறைமலை அடிகள், நாவலர் நாட்டார்,
வண்புகழ்ப் பண்டித மணியார்,
துறைகலை போய சுப்பிர மணியத்
தோன்றலார், ஞானியா ரடிகள்,
முறைதிகழ் அறிஞர் சச்சிதா னந்தர்,
மூதறி ஞர்திரு. வி. க.,
பிறபிற பெரியோர் புலமையும் தொண்டும்
பெரிதுணர்ந் தவரடி பணிவாம் !

—ந. ரா. முருகவேள்

"மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு"

ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L.

முன்னுரை:

திருக்குறள், உலகப் பேரிலக்கியங்களுள் தலைசிறந்த ஒன்று. அஃது ஓதுவதற்கு எளியது, இனியது. ஆயினும், அதன் உண்மை நுண்மைப்பொருள், எளிதில் உணர்வதற்கு அரியது. ''அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால்'' என்றபடி, ஆயுந்தொறும் ஆயுந்தொறும், அதன்கண் புதிய புதிய பொருள் நலங்கள் அமைந்து பொலியும். தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணிபோல, நாம் சிந்திக்குந்தோறும் சிந்திக்குந்தோறும், திருக்குறட் பாக்களில், நமது அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் தவநலத்திற்கும் ஏற்பப் பற்பல புதிய புதிய கருத்துக்கள் சுரந்து கொண்டு செல்லும்.

அந்நிலையில் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பொருள் காணத்தக்க, அரும்பெரும் நூல் திருக்குறள்! திருக்குறளில் உள்ள எல்லாக் குறள்களுமே, பொதுவாக நாம் பெரிதும் சிந்தித்து உணர்தற்கு உரியனவாயினும் ,அவையிற்றுள்ளும் சிற்சில குறள்கள், நாம் மிகப் பெரிதும் சிந்தித்து உணர்தற்கு உரியனவாகத் திகழ்கின்றன.

''எப்பொருள் எத்தன்மைத்து ஆயினும்,
அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு''

என்பது, அத்தகைய நுட்பம்மிக்க குறள்களுள் ஒன்றாகும். இக்குறளுக்குப் பண்டை உரையாசிரியர்கள் பின்வருமாறு உரை வகுத்திருக்கின்றனர்.

1. மணக்குடவர்:

''யாதொரு பொருள் யாதொரு தன்மைத்தாயினும், அப்பொருளினுடைய தன்மமயைத்தான் உண்மையாகக் காண்பது யாதொன்று, அஃது அறிவாம் என்றவாறு.''

''மெய் என்பதூஉம், அறிவு என்பதூஉம்ஒன்று ; என்னை ? எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஒரு தன்மையாக அழியாது நிற்றலின் மெய்யாயிற்று; எல்லாப் பொருளையும் காண்டலால் அறிவாயிற்று''

என்பது மணக்குடவர் உரை.

இதன்கண் 'பொருள் தன்மை' என்றும், 'பொருளினுடைய உண்மை' என்றும் குறிப்பிட்டிருப்பது மயக்கந் தருகின்றது. அன்றியும் இதில் 'மெய்ப்பொருள்' என்னும் தொடருக்கு உரிய நேர்ப்பொருள் இன்னதென்று சுட்டப் பெறவில்லை. மற்றும், 'மெய்யென்பதும் அறிவு என்பதும் ஒன்று' என்று விளக்கம் தரப்பட்டு உள்ளது. ஒன்றேயாயின், அவ்வொன்றுதானே தன்னை அறிவதும், அறியப்படுவதுமாய் நிற்றல் யாங்ஙனம்? என்னும் ஐயம் எழுகின்றது.

2. பரிதியார்

''எப்பொருள் எது சொன்னாலும், அந்தப் பொருளை உபதேசமாகக் காண்பது அறிவு என்றவாறு''

என்பது பரிதியார் உரை. இதன்கண் 'எத்தன்மைத்தாயினும்' என்பதற்கு 'எது சொன்னாலும்' என்று பொருள் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

(1) ''ஓங்குபெரு மரங்களிலே
உரைகளையும், ஓடைகளிலே
பாங்குபெறு நூல்களையும்,
பலவாய பாறைகளில்
நீங்கலிலாச் சொற்பொழிவு
நெறிகளையும், எதன்மாட்டும்
தீங்கில்லாப் பண்பினையும்
திறம்தெரிந்து காண்பர்நல்லோர்!''
—ந.ரா.மு

எனச் செகப்பிரியர் கூறுவது போன்றதொரு குறிப்பு, இவ்வுரையில் கிடைக்கின்றது எனினும், 'சொல்லுதல்' என்னும் பொருள்படுதற்குரிய சொல் எதுவும்மூலத்திற் காணப்படவில்லை. 'காண்பது' என்பதற்கு 'உபதேசமாகக் காண்பது' என்பது உரை வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. 'உபதேசம்' எனப் பொருள் கொள்ளுதற்குரிய சொல்லும், மூலத்தில் இல்லை.

3. காளிங்கர்:

''உலகத்து யாதானும் ஒரு பொருள் உண்மை நிகழாது வேறுபாடு உடையதாயினும்; அப்பொருள் மெய்யென்று கருதாது, மற்று அப்பொருளை உண்மைப் பொருளாகக் காணவல்லது யாறு மற்ற அதுவே ஒருவர்க்கு அறிவானது என்றவாறு''

என்பது காளிங்கர் உரை. இதன்கண் 'எப்பொருள்' என்பதற்கு 'உலகத்து யாதானும் ஒரு பொருள்' என்றும், 'எத்தன்மைத்தாயினும்' என்பதற்கு 'உண்மை நிகழாது வேறுபாடு உடையதாயினும்' என்றும் பொருள் தரப் பெற்றிருக்கின்றது. பருந்தும் நிழலும்போல மூலத்தோடு ஒட்டிப் பிறழாது அமைதற்குரிய நேரிய உரையாக, இவைகள் தோன்றவில்லை. ''அப்பொருளை மெய்யென்று கருதாது மற்று அப்பொருளை உண்மைப் பொருளாகக் காண வல்லது'' என்னும் உரை, தெளிவானதாக இல்லை. 'மெய் என்று கருதற்க, உண்மைப் பொருளாகக் காண்க' என்று கூறுவது, சிறிது குழறுபடையாகவே உள்ளது.

---

(1) "Finds tongues in trees,
books in the running brooks,
Sermons in stones,
and good in everything."
—SHAKESPEARE.
"As You Like it."

இதில் வெறும் சொல் மாற்றமேயன்றிக் கருத்து நுட்பம் எதுவும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை

4. பரிமேலழகர் :

''எப்பொருள்-யாதொரு பொருள், எத்தன்மைத்தாயினும்-யாதோர் இயல் பிற்றாய்த் தோன்றினும்; அப்பொருள்-(அத்தோன்றியவாற்றைக்கண்டு ஒழியாது) அப்பொருளின்கண் நின்று, மெய்ப் பொருள்-மெய்யாகிய பொருளை, காண் பது அறிவு-காண்பதே மெய்யுணர்வாவது.

''பொருள்தோறும் உலகத்தார் கற் பித்துக் கொண்டு வழங்குகின்ற கற்பனை களைக் கழித்து, நின்ற உண்மையைக் காண்பது என்றவாறாயிற்று.''

"அஃதாவது, கோச்சேரமான்யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றவழி, அரசன் என்பதோர் சாதியும், சேரமான் என்பதொரு குடியும், வேழ நோக்கினை உடையான் என்பதொரு வடி வும், சேய் என்பதோர் இயற்பெயரும், மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ப தொரு சிறப்புப் பெயரும், ஒரு பொருளின் கண் கற்பனையாதலின் , அவ்வாறு உண ராது, நிலம் முதல் உயிர் ஈறாகிய தத்து வங்களின் தொகுதியென உணர்ந்து, அவற்றை நிலம் முதலாகத் தத்தம் கார ணங்களுள் ஒடுக்கிக் கொண்டு சென்றால் காரண காரியங்கள் இரண்டும் இன்றி முடிவாய் நிற்பதனை உணர்தலாம்.''

''எப்பொருள்' என்ற பொதுமை யான், இயங்கு திணையும், நிலைத் திணை யுமாகிய எல்லாம் இவ்வாறே உணரப் படும். இதனால் மெய்யுணர்வினது இலக் கணம் கூறப்பட்டது.

என்பது பரிமேலழகர் உரை.

பரிமேலழகரின் இவ்வுரை, ஏனைய முன் னைய உரைகளைக் காட்டிலும், திட்பநுட்பம் மிக்குச் சிறந்து திகழ்கின்றது, என்பதில் ஐயம் இல்லை. எனினும் 'மெய்ப்பொருள் காண்பது' என்னும் தொடருக்கு வரைந்துள்ள உரைவிளக் கம், சற்றுச் சிக்கல் உடையதாகத் தோன்று கிறது. 'மெய்ப்பொருள் காண்பது' என்பது நிலமுதல் உயிர் ஈறாகிய தத்துவங்களின் தொகுதியைத் தத்தம் காரணங்களுள் ஒடுக்கிக் கொண்டு சென்றால், காரண காரியங்கள் இரண்டும் இன்றி முடிவாய் நிற்பதனை உணர் தல், எனப்பரிமேலழகர் விளக்கி அருள்கின்றார். 'தத்துவங்களை ஒடுக்கிக் கொண்டு செல்லுதல்' என்றால் என்ன? என்பது, நம்மனோர்க்குத் தெளிய முடியாமல் உள்ளது. மேலும் 'ஒடுக்கிக் கொண்டு சென்றால், முடிவாக ஒன்று நிற்கும். அதனை உணர்தலாம்என்கின்றார். வெங்காயச் சருகினை உரிக்க உரிக்க, முடிவில் ஒன்றும் இன்றியே செல்லக் காண்கிறோம். ஆதலின், முடிவில் ஒன்று நிற்கும் என்பது ஐயப்பாடா கவே உள்ளது.

''மேவிய புன்மயிர்த் தொகையோ?
அம்மயிர்
பாவிய தோலின் பரப்போ? தோலிடைப்
புகவிட்டுப் பொதிந்த புண்ணோ?புண்
ணிடை
ஊறும் உதிரப் புனலோ? கூறுசெய்து
இடையிடை நிற்கும் எலும்போ? எலும்
பிடை
முடைகெழு மூளை விழுதோ?வழுவழுத்து
உள்ளிடை ஒழுகும் வழும்போ? மெள்ள
நின்று
ஊரும் புழுவின் ஒழுங்கோ? நீரிடை
வைத்த மலத்தின் குவையோ? வைத்துக்
கட்டிய நரம்பின் கயிறோ? உடம்பிற்குள்
பிரியாது ஒறுக்கும் பிணியோ? தெரியாது;
இன்னது யான்என்று அறியேன்; என்னை
எங்கும் தேடினேன்; யாதிலும் காணேன்.'

என்று, தமிழகத்தின் தலைசிறந்த மெய்யுணர் வாளர்களுள் ஒருவராக ஒப்புயர்வற்ற விளங் கும் பட்டினத்தடிகளார் பாடியருளியிருத்தல் இவ் ஐயப்பாட்டினை மேலும் வலியுறுத்தி நிற்கின்றது.

5. தேவநேயப் பாவாணர்:

பண்டைக் காலத்து உரை நூல்கள் ஒரு புறம் இருப்ப, அண்மைக் காலத்தில் திருக் குறள் முழுவதற்கும், மொழி நூற் பேரறிஞர்-பல்கலைக் குரிசில் -திரு. தேவநேயப்பாவணர் அவர்கள், ஓர் அரும்பெறல் ஆராய்ச்சியுரை நூல் இயற்றி அருளியிருக்கின்றார்கள். அவ் உரை நூல் தமிழறிஞர்களால் பொன்னினும் மணியினும் போற்றிப் பயன் கொள்ளத்தக்க நிலையிற் பெரிதும் சிறந்து திகழ்கின்றது. அதன்கண் இத் திருக்குறளுக்குப் பேரறிஞர் பாவணர் அவர்கள் வரைந்துள்ள உரை விளக் கம், மிக்க சுவையும் ,நுட்பமும் பயனும் உடை யதாக விளங்குகின்றது. அவ்வுரை வருமாறு:

''எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயி னும்-காட்சியும் கருத்துமாகிய எந்தப் பொருள் எந்த இயல்பினதாகத் தோன் றினாலும், அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு-அந்தப் பொருளின் உண் மையான இயல்பை அல்லது கருத்தை அறிந்து கொள்வது மெய்யாகும்.''

''பொருள் என்பது பொருளும், அப் பொருளைப் பற்றிய செய்தியும் என இரு வகைப்படும். அவ்விருவகைப் பொருளின் மெய்த்தன்மையையும் அறியும் முறை, முறையே, மெய்ப்பொருள் முறையும், உண்மைப் பொருட்பாட்டு முறையும் என இரு திறப்படும்''.

''மெய்ப்பொருள் முறையானது, 'சேலம் கல்லூரி முதல்வர் அ. இராமசாமி கவுண்டர்' என்றவழி, சேலம் என்னும் ஓர் ஊர்த் தொடர்பும், கல்லூரி என்னும் ஒரு தொழில்நிலையத் தொடர்பும், முதல்வர் என்னும் ஒரு பதவித் தொடர் பும், அனுமந்தராயர் என்பவரின் மகன் என்னும் ஓர் உறவுமுறைத் தொடர்பும், இராமசாமி என்னும் ஓர் இயற்பெயரும்,

கவுண்டர் என்னும் ஒரு குலப் பெயரும், ஓர் உயிர் மெய்ப்பொருள் ஒரு பிறப்பில் ஏற்பட்ட நிலையில்லாத நிலைமைகளும் சொற்களும் ஆதலின் அவற்றைக் கொள்ளாது அவ்வுயிர் மெய்ப்பொருளை உயிரும் மெய்யுமாக இரண்டாகப் பகுத்து அவ்விரண்டையும் வெவ்வேறு மெய்ப்பொருட்டொகுதி என உணர்ந்து, அவற்றின் மூலப் பொருள்வரையில் ஒன்றனுள் ஒன்றாக ஒடுக்கிக் கொண்டு சென்றால் இறுதியில் மூலமின்றி நிற்கும் பொருள்களை உணர்தலாம்''.

'' 'எப்பொருள்' என்று பொதுப்படக் கூறியதனால், அஃறிணைப் பொருள்களும் இவ்வாறே உணரப்படும் என அறிக. இனி, உண்மைப் பொருட்பாட்டு முறையாவது, ''இம்மென்னும் முன்னே எழுநூறும் எண்ணூறும் அம்மென்றால் ஆயிரம் பாட்டு ஆகாதோ?'' என்றால் மிக விரைந்து பாடமுடியும் என்றும்; சிவன் கொக்கிறகை அணிந்தான் என்றால் சிவவழிபாடு செய்பவன் ஒருவன் கொக்கிறகு போற் பூக்கும் பூவைச் சிவவுருவின் தலையிற் செருகினான் என்றும், ஒருவன் மாறிப் பிறந்தாலொழிய வீடு பெற முடியாதெனின், மாறிப் பிறத்தல் என்பது மனமாற்றத்தையே குறிக்கும் என்றும்,''

''தேங்காய் உடைத்துத் தெய்வவழிபாடு செய்யவேண்டும் எனில், தேங்காய் உடைந்து நீர்சிந்தி வெண்மையாய்த் தோன்றுவதுபோல, வழிபடுபவன் தான் செய்த தீவினை பற்றி உள்ளம் உளைந்து கண்ணீர் சிந்தித் தூய்மையாக வேண்டும் என்றும்'',

''இருட்டறை மூலையில் இருந்த குமரி
குருட்டுக் கிழவனைக் கூடல் குறித்துக்
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
மருட்டி அவனை மணம்புரிந் தாளே''

என்றால், தொடக்கமிலியாக அறிவுக்கண் இன்றி இருந்த ஆதன் (ஆத்மா), இறைவன் திருவருளால் கண் திறக்கப்பெற்றுப் பேரின்பவீட்டின் மாண்பையும், பிறவித் துன்பத்தின் கொடுமையினையும் உணர்ந்து இருவகைப் பற்றும் துறந்து, பிறப்புநீங்கி இறைவன் திருவடியை அடையும் என்றும்; உணர்தல்''

பேரறிஞர் பெருந்தகை திரு. பாவாணர் அவர்களின் இவ்வுரை, செவ்விய நயம்பல செறிந்ததாய்ச் சிறந்து திகழ்வதுடன், அவர்களின் நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்க பன்மாண் குணங்களுக்குச் சிறந்ததொரு சான்றாகவும், விளங்குகின்றது.

கவிதைகளில் பல பொருள்கள்:

மேற்குறித்த பல்வேறு வகையான உரைகளும், ஒவ்வொரு வகையில் சிறந்தனவாகும். கற்பனை வளஞ்சான்ற கவிதைகள், சொற்கள், இதுவா அல்லது அதுவா என்னும் பொருள்களை உடையன அல்ல; அவைகள் இதுவும் அதுவும், பெரிதும் பொருந்தும் எதுவுமாகிய பொருள்களை உடையனவாகும். இந்நிலையில் தான், சிறந்த கவிதைகள் செயற்படும்''(1)

''இதுவா? அன்றி மற்று, அதுவா?
என்ப தில்லை; இயல்நலங்கள்
பொதுளும் சிறந்த கவிதையொன்றின்
பொருட்டி றனுக்கோர் எல்லை
யுண்டோ?
இதுவும் அதுவும் மட்டுமின்றி,
இயைந்த எதுவும் ஏற்கும்'' என்றே
மதிநலஞ்சால் அறிஞரெலாம்,
மன்ற உணர்ந்து மொழிகுவரே! (2)

—ந.ரா.மு.

என்பர் அறிஞர். ஆதலின் இத் திருக்குறளின் பொருளை மிகவும் எளிமையான முறையிலும், வேறு பிறிதொரு வகையிலும் சிந்தித்து உணர்தல் கூடும்.

''எப்பொருள் எத்தன்மைத்து ஆயினும்,
அப்பொருள்(கண்)
மெய்ப்பொருள் (ஐக்) காண்பது அறிவு''

என்று ஏழன் உருபும், இரண்டன் உருபும் தொக்கு வந்தனவாகக் கொண்டும், இதன் பொருளை உய்த்துணர்ந்து கொள்ளலாம். 'மெய்ப்பொருள்' என்பதற்கு 'உண்மைப் பொருள்' என்றே பலரும் உரை வகுத்துள்ளனர். 'மெய்ப்பொருள்' ஆவது கடவுள். இங்ஙனம் கொள்ளுவது ''மெய்யுணர்வு'' என்னும் அதிகாரத்திற்கு மிகமிகப் பொருந்துவதாகும் எனலாம். எனவே ''எந்தப் பொருள் எந்தத் தன்மை உடையதாக இருப்பினும், அந்தப் பொருளின்கண் கடவுளைக் காண்பது அறிவு (ஞானம்) ஆகும்'' என்று, இக்குறளுக்கு நேரிய முறையில் எளிதாகப் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஞானிகளின் காட்சி நலன்

(3)''செயல் திறன் உள்ள மனிதன் நெருப்பிலும், உணர்ச்சித் திறன்மிக்க மனிதன் உள்ளத்திலும், அறிவுத் திறன் குறைந்த மனிதன் உருவப் படிமங்களிலும், ஆன்மிக ஞானத்திறன் மிக்க ஞானியானவன் எல்லா இடங்களிலும், எல்லாப் பொருள்களிலும், கடவுளைக் காண்கின்றான்'' (1) எனச் சமய தத்துவ ஞானநூல்கள் சாற்றுகின்றன. மெய்யுணர்வு பெற்ற மேலோர் ஆகிய ஞானிகள், எந்தப் பொருளையும் கடவுளாகக் காண்பார்கள். எந்தப் பொருளிலும் அவர்களுக்குக் கடவுள் தன்மை நிறைந்து காணப்படும். 'எல்லாம் சிவம் என்ன நின்றாய் போற்றி' என்பது தேவாரம்.

''பரஞானத்தால் பரத்தைத் தரிசித்தோர்
பரமே பார்த்திருப்பர்;
பதார்த்தங்கள் பாரார்'' (1)
''சீவன் முத்தர் சிவமே கண்டிருப்பர்''

(2) "Words do not have either — or meanings in imaginative poetry: they have and—and—and meanings. That is how poetry works." —HILARY CORKE, "Letter to the Listener."

(3) "The man of action finds his God in fire, the man of feeling in the heart, the feeble minded in the idol, but the strong in spirit, finds God everywhere."—Dr. S. RADHAKRISHNAN

என்பது சிவஞான சித்தியார். ஆனாயநாயனார் கொன்றை மரத்தினை மரமாகக் காணாமல், சிவமாகவே கண்டுணர்ந்து வழிபட்டு உய்ந்தார்.

''சென்றணைந்த ஆனாயர்
செய்தவரைத் தாமஎன
மன்றல்மலர்த் துணர்தூக்கி,
மருங்குதாழ் சடையார்போல்,
நின்றதொரு கொன்றையினை
நேர்நோக்கி நின்றுருகி,
ஒன்றியசிந் தையில்அன்பை
உடையவர்பால் மடைதிறந்தார்''

இவ்வாறே, திருநாவுக்கரசர் பெருமானும் திருவையாற்றில் திருக்கயிலைக் காட்சி பெற்று, எல்லாரையும் எல்லாப் பொருள்களையும் சிவமும் சக்தியுமாகக் கண்டுணர்ந்தார்.

''வேத முதல்வர் ஐயாற்றில்
விரவும் சராசரம் எல்லாம்
காதற்றுணையொடும் கூடக்
கண்டேன் என்று பாடிநின்றார்.''

நமிநந்தியடிகள் என்னும் நாயனார், திருவாரூரில் தியாகேசர் திருவிழாவிற்கு வந்திருந்த மக்கள் அனைவரையும் சிவகணங்களாகவே கண்டு மகிழும் பேறு பெற்றார். தாயுமான சுவாமிகள்

''பார்க்கின்ற மலரூடும்
நீயே இருத்தி;
அப்பனிமலர் எடுக்க
மனமும் நண்ணேன்''

என்று அருளிச் செய்கின்றார். இவைபோல்வன வெல்லாம், ஞானிகள் எல்லாப் பொருள்களிலும் கடவுளாகிய மெய்ப்பொருளைக் காண்பார்கள் என்றும், அங்ஙனம் காண்பதே மெய்யுணர்வாகிய ஞானம் என்றும், வலியுறுத்துதல் காணலாம். ஞானிகள் ஆகிய அருளாளர்கள் எல்லாப் பொருள்களிலும் கடவுளாகிய மெய்ப்பொருளைக் காண்பார்கள் என்பது, எல்லாச் சமய நூல்களும் ஏற்று உடன்பட்டுக் கூறும் அநுபவ நல முடிவேயாகும்.

அரவிந்தர்:

அண்மைக்காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த சான்றோராகிய அரவிந்தர், இத்தகைய மெய்ப்பொருட்காட்சியைப் பெற்றதன் விளைவே, தாம் மேற்கொண்டிருந்த தீவிரமான புரட்சி உணர்ச்சி அரசியல் நெறியினின்று அறவே விலகி, அருளியல் நெறியில் முழுவதாகத் தலைப்படுவதற்கு ஏதுவாயிற்று, எனத் தெரிகின்றது. தமது அநுபவத்தை அரவிந்தர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

''என்னைப் பொது மக்களிடமிருந்து பிரித்துத் தனியே அகப்படுத்தி வைத்திருந்த சிறையை நோக்கினேன்; இப்போதெல்லாம் அஃது என்னைப் பூட்டி வைத்திருக்கின்ற உயரிய மதில்களாகத் தெரியவில்லை. அது வாசுதேவன் என்னைச் சூழ்ந்திருந்ததாகவே தோன்றியது. நான் சிறையறையின் முன்னேயிருந்த மரத்தின் கிளைகளுக்கு அடியில் நடந்து சென்றேன். அது மரமாகத் தெரியவில்லை. அதனை வாசுதேவனாகவேயான் அறிந்தேன். அது கண்ணபிரான் நின்றுகொண்டு நிழல் அளிப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றியது. என் அறையின் இரும்புக் கம்பிகளை நோக்கினேன். மீண்டும் அவற்றிலும் வாசுதேவனைக் கண்டேன். அங்கு இருந்த காவலாளனும், நாராயணனாகவே எனக்குக் காட்சியளித்தான். படுக்கைக்காக எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த முரட்டு விரிப்புகளிலும், போர்வைகளிலும், என் நண்பனும் காதலனுமாகிய கண்ணனின் அழகிய தோள்களையும் அரவணைப்பையுமே நான் கண்டுணர்ந்தேன். நீதிமன்றத்தில் எனக்கு எதிரில் அமர்ந்து இருந்த நீதிபதி, வழக்குத் தொடுப்பவர், அவருக்குத் துணை புரியும் வழக்குரைஞர் ஆகியோர்களை யான் காணவில்லை. அவர்களெல்லாம் எனக்குக் கண்ணனாகவே தோன்றினர். அங்கே கண்ணபிரானே அமர்ந்திருந்தார்; எனக்குக் காட்சியளித்தார். அவரே என்னை நோக்கிப் புன்முறுவல் பூத்தார்..''(4)

முடிவுரை:

இவ்வாறு தாம் பெற்ற மெய்ப்பொருட் காட்சி அனுபவத்தினை, அரவிந்தர் விவரித்து விளக்கி உரைத்திருக்கக் காண்கின்றோம். அருளாளர்கள் அனைவரின் வாழ்க்கையிலும், வாய்மொழிகளிலும், இத்தகைய அருளனுபவ நிகழ்ச்சிச் செய்திகளை நாம் கற்றும் கேட்டும் அறிந்திருக்கின்றோம். ஆதலின்,

''எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும்,
அப்பொருள் (கண்),
மெய்ப்பொருள்(ஐ)க் காண்பது அறிவு''

என்று ஏழன் உருபும், இரண்டன் உருபும் முறையே ஏற்ற பெற்றி விரித்தும், இக் குறளுக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்; அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளுதலும், முன்னைய பலவகை உரைகள் போலப் பொருந்தும் எனலாம். ''எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினும்,எவ்வுரை யார் யார்வாய்க் கேட்பினும், அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு'' ஆதலின், இப்பொருளின் பொருத்தமும் பொருத்தமின்மையும் பற்றி, அறிஞர்கள் ஆய்ந்துணர்ந்து கொள்ளக்கடவர்

***

(·) "I looked at the jail that secluded me from men and it was no longer by its high walls that I was imprisoned; no, it was Vasudeva who surrounds me."

I walked under the branches of the tree in front of my cell, but it was not the tree, I knew it was VASUDEVA, it was Sri Krishna whom I saw standing there and holding over me His shade. I looked at the bars of my cell, the very grating that did duty for a door, and again I saw Vasudeva...

It was Narayana who was guarding and standing sentry over me. When I lay on the coarse blankets that were given to me for a couch, I felt the arm of Sri Krishna around me the arms of my Friend and Lover. I looked and it was not the Magistrate whom I saw...it was not the Council for the Prosecution that I saw: it was Sri Krishna who sat there and smiled..." —SRI AUROBINDO GOHSH,

UTTARPARA SPEECH, Quoted by Dr. Karan Singh, in his book prophet of Indian Nationalism p. 156.

இராமபிரானின் இணையிலா அழகு

மகாவித்வான்
திரு பி. ப. அண்ணங்கராசாரிய சுவாமிகள், காஞ்சிபுரம்

உலகில் அழகு மிகுந்த மனிதர்கள் பலரை நாம் பார்ப்பதுண்டு. ஆனால், இரண்டொரு நாள் பார்த்தவாறே பழகிப் போய் வெறுப்புத் தட்டிவிடுவது இயல்பு. இரண்டொரு நாள் மாத்திரமே, விரும்பிப் பார்ப்பது என்கிற அழகும் கவர்ச்சியும் இருக்கும். நாளடைவில் அது மாறிப் போய்விடும். இராமபிரானுடைய எழில் இத்தகைய தொன்றன்று.

''எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டு
ஊழி ஊழிதொறும்
அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது என்
ஆரா அமுதமே''

என்று, நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி ஊழி தொறு ஊழி ஓவாது பார்த்துக் கொண்டிருந் தாலும் அபூர்வக் காட்சியாகவே இருக்கும்.

இப்படிப்பட்ட அழகு கொண்டிருந்தது கண்டே, வசிட்ட பகவான் இராமன் என்று திருநாமம் சாத்தினன். இராமன் என்கிற சொல்லானது ரமயதி என்கிற விற்பத்தி யினால் தேறும் வடசொல். தன்னுடைய அழகைக் காட்டி ஓவாது களிக்கச் செய்பவன் என்பது தேறின கருத்தாம். இராமனது வடி வழகில் யார் யார் எப்படி ஈடுபட்டிருக்கின் றார்கள் என்பதை, உள்ளவாறு விவரித்துக் காட்டப்புகுந்தால் மிக விரிவாகும். சாரமாகச் சில இடங்களை மட்டுமே எடுத்துக் காட்டு வோம்.

விசுவாமித்திரர்

இனி இராமனது வடிவழகில் ஈடுபட்டவர் களைப் பற்றிச் சிறிது தெரிவிக்கின்றேன். முதலில் விசுவாமித்திர முனிவரை எடுத்துக் கொள்வோம். இவர் தசரத மன்னவர் இடம், இராம லட்சுமணர்களைப் பெற்றுக் கொண்டு போகையில், சூரியன் மறைந்த அளவில் பிள்ளைகள் உறங்கிப் போயினர். பிறகு பின் மாலையில் இராமனை எழுப்புகின்ற முனிவர் 'கவுசல்யா சுப்ரஜா ராமா' என்கிறார். இது இராமபிரானை விளிப்பது. இதற்கு ஆசாரி யர்கள் பலவிதமாகப்பொருள் பணிக்கின்றனர். இரண்டு விதம் கேண்மின்: கவுசல்யா என் பதைத் தனிப் பதமாகவும் சுப்ரஜா என்பதைத் தனிப் பதமாகவும் பிரித்து ஒரு பொருள் நிர் வாகம். அவற்றை ஒரே பதமாகவே கூட்டாகக் கொண்டு மற்றோரு நிர்வாகம். ஒரே பத மாகக் கொள்ளுகிற நிர்வாகத்தில் கவுசல்யா தேவியின் நல்ல புதல்வனான இராமனே! என்று அழைத்ததாகத் தேறுகின்றது. தனிப் பதங் களாகப் பிரித்துக் காட்டுகிற நிர்வாகத்தில் 'கவுசல்யா தேவியானவள் நல்ல பிள்ளை பெற்றவள்' என்று சொல் முடிப்பதாகஆகிறது. மேலோடே தொடர்பு இல்லாமல் தனி வாக்கிய மாக நிற்கின்றது. 'இராமா? பொழுது விடிந் தது, எழுந்திரு' என்று சொல்ல வேண்டிய இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கவுசல்யையைக்கொண் டாடுவது எதற்காக என்று கேள்வி வரும். இங்கே நம்முடைய பூருவாசாரியர்கள் அரு மருந்தன்ன ஒரு விளக்கத்தை அருளிச் செய் கின்றார்கள் காண்மின்: 'முனிவன் உண்ணப் புக்கு வாயை மறப்பாரைப் போல, தான் அதிக ரித்த காரியத்தை மறந்து, பெற்ற வயிற்றுக்குப் பட்டம் கட்டுகிறவனாய், திரு வாட்டி பிள்ளை பெற்றபடி என்னே! என்று கவுசலையாரைக் கொண்டாடுகிறான்; வடிவழகுபடுத்தும்பாடு!'' என்று.

இதனைச் சிறிது விவரிப்போம். இலை யில் பிரசாத பணியாரங்களைப் பரிமாறி இருந் தால் உண்பதற்கு உட்கார்ந்தவன் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்ன? அவற்றைத் திரட்டி எடுத்து உட்கொள்ளுவது தானே செய்ய வேண் டும். அது செய்யாமல், இந்தப் பணியாரம் யார் செய்தது? எப்படிச் செய்தது? எது கொண்டு செய்தது? என்று சில விசாரங்கள் செய்துகொண்டு கிடந்தானாகில், அவன் அந்தப் பணியாரத்தின் அமைப்பிலேயே மிகவும் ஈடுபட்டுவிட்டான் என்று தெரிந்து கொள்ள லாம் அன்றோ? அதுபோலவே இங்கு விசுவா மித்திர முனிவன் இராமனை எழுப்பி அழைத்துக் கொண்டுபோக வேண்டிய காரியம் முதன்மை யாக இருக்க, அதைவிட்டு இப்படி அழகிய பிள்ளையைப் பெற்ற கௌசல்யாதேவி என்ன நோன்பு நோற்றாளோ என்று அவளைக் கொண் டாடத் தொடங்கி விட்டான். இது இராமனது அழகுபடுத்தின பாடு என்பது தவிர, வேறு என்ன சொல்ல முடியும்?

மிதிலை மகளிர் :

இராமன் மதுராபுரியில் திருவீதி வரும் காலத்து, அவனைக் கண்ட மாதர்களின் தன் மையை வருணிக்கின்ற கம்பர்,

''தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்;
தொடுகழற் கமலம் அன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார் ;
தடக்கை கண்டாரும் அஃதே ;
வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே
வடிவினை முடியக் கண்டார் ?
ஊழ்கண்ட சமயத்து அன்னான்
உருவுசண் டாரை ஒத்தார்''

என்று கூறுகின்றார். இராமனது ஓர் அவயவத்தின் அழகைக் கண்டவர்கள், மற்றோர் அவயவத்தில் கண் செலுத்த மாட்டாதவர்கள் ஆயினர் என்று சொன்னதினால், இராமனின் திவ்விய மங்கள விக்கிரக சௌந்தர்யம் ஒப்பு உயர்வற்றது என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

குலசேகராழ்வார் :

இராமனது அழகைத் தசரத மன்னன் அனுபவிக்கும் படியைக் குலசேகர ஆழ்வார் கூறியிருப்பது மிகவும் சிறப்பானது. பெருமாள் திருமொழியில் ((9-4) 'வா போகு வா இன்னம் வந்தொருகால் கண்டுபோ' என்ற பாசுரம் அமைந்திருக்கும் அழகு பெரிதும் அற்புதம். தசரதன் சுமந்திரன் முதலானோரை அனுப்பி இராமனை வரவழைப்பான். முன்னழகைச் சேவிப்பதில் ஆசையினால் வா என்பன்; முன்னிலும் பின்னழகிய பெருமாள் ஆகையினாலே இராமனின் பின்னழகைச் சேவிக்கக் கருதிப் போகு என்பன். மறுபடியும் முன்னழகைச் சேவிக்க வேண்டி மீண்டும் வா என்பன். இப்படி மாறி மாறி அழகைச் சேவிக்கப் பெற்றதனாலே பிச்சேறி இன்னம் வந்தொருக்கால் கண்டு போ என்பன். இப்படி எவ்வளவு பார்த்தும் திருப்தியே பிறக்கவில்லை என்பதையே ''ந நதர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்ய மாநோ நராதிப :'' என்று வான்மீகி கூறி முடித்தார்.

வாலி :

வாலியும் இராம பாணம் பட்டுத் தான் முடிந்து போகும் தருணத்திலே, இராமனோடு தர்க்கம் செய்யும்போதும் 'ஓவியத்து எழுத ஒண்ணா உருவத்தாய்!' என்று விளிக்கின்றான். நம் விருப்பப்படி அவித்தவித்து அழகுபெற எழுதக் கூடியது ஓவியம்; அவ்வோவியத்திலும் எழுத வொண்ணாததாம் இராமனது திருவுருவம்.

மாருதி:

மாருதி இராமனைக் கண்ட காட்சியிலே, அவனது தோளழகிலே நெஞ்சைப் பறிகொடுத்ததாக வான்மீகி முனிவர் பாடுகின்றார். இராமனின் தாமரை மலர் போன்ற கண்களிலே மாருதி தன் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்ததாகக் கம்பர் பாடுகின்றார்.

''மஞ்சௌத் திரண்ட கோல
மேனிய! மகளிர்க் கெல்லாம்
நஞ்சௌத் தகைய வாகி
நளிர்இரும் பனிக்குத் தேம்பாக்
கஞ்சம்ஒத்து அலர்ந்த கண்ண''

என்பது கம்பர் அருளிய கவின்மிகு பாடல்.

ஆண்டாள் :

கண்ணபிரானையே காதலிக்குமவள் ஆன ஆண்டாளும், இராமனுக்கு 'மனத்துக் கினியான்' என்று திருநாமம் சாத்துகின்றாள். திருப்பாவையில் ''சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியான்' என்று அருளிச் செய்தது காண்க. 'பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானை' என்று, அவ்வாண்டாளே அருளிச் செய்துள்ளபடி, அவலீலையாகக் கொன்றொழிக்க வேண்டிய இராவணனை, இராமன் மிகவும் தாமதித்துப் பிரயாசைப்பட்டுக் கொன்றதாகக் கதை காண்கிறது. அதன் காரணத்தையும் விவரிப்பது போன்றுள்ளது. ''சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியான்'' என்ற ஆண்டாள் பாசுரம். இதன் உட்கருத்து என்னென்னில் ''பஞ்செனச் சிவக்கும் மென்கால் பாவையைப் பிரித்த பாவி'' வஞ்சனான இராவணனைக் கொன்றொழித்தே விடவேண்டும் என்கிற திருவுள்ளம் இராமனுக்கு இருந்ததாகில், கடலில் அணை கட்டி இலங்கைக்குவரவேணும் என்று இல்லை. தன் அழகைக் காட்டியவாறு அவனை வசப்படுத்திக் கொள்ளவேணும் என்கிற திருவுள்ளமே இராமனுக்கு இருந்தது.

''சூதனாய்க் கள்வன் ஆகித்
தூர்த்தரோ டிசைந்த காலம்
மாதரார் கயற்கண் என்னும்
வலையுட்பட் டழுந்து வேனைப்
போதரே என்று சொல்லிப்
புந்தியிற் புகுந்து தன்பால்
ஆதரம் பெருக வைத்த
அழகன்''

என்றபடி, எப்படிப்பட்ட விமுகர்களையும் தன்பால் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவல்ல அழகு தனக்கு இருப்பதனால், அவ்வழகைக் காட்டி இவ்வரக்கனையும் மயக்கி விடலாம் என்கிற மயக்கமே இராமனுக்கு இருந்தது. இவ்வழகை அப்பாவி மதித்திலன். ஆகையாலே சினம் உண்டாயிற்று. அந்தச் சினத்தினால் இனி இவனை உயிரோடு வைக்கலாகாது என்று செற்றனன்; அவன்தான் மனத்துக் கினியான்; உள்ளங் கவர் கள்வன் ஆன அழகை உடையவன் என்பது ஆழ்ந்த கருத்து.

''வெய்யோன்ஒளி தன்மேனியின்
விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோஎனும் இடையாளொடும்
இளையானொடும் போனான்;
மையோமர கதமோமறி
கடலோமழை முகிலோ
ஐயோ இவன் வடிவென்பதோர்
அழியா அழகுடையான்''

—கம்பர். ●●●

அறிவியலும் ஆன்மிகமும்

பேராசிரியர் சை. வே. சிட்டிபாபு அவர்கள்
துணைவேந்தர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

உலகில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கைக்குப் பல வசதிகளைச் செய்து தருவதில் எண்ணற்ற சாதனைகளை அறிவியல் நிகழ்த்தியுள்ளது. மக்களின் மனவளத்தைச் செம்மை செய்து, இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உரிய பெறலரும் பரிசிலை நல்கும் பணியை ஆன்மீகம் நன்கினிது நிறைவேற்றியுள்ளது. இவ்வாறு விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் இணைந்தே உலகை நடத்துகின்றன.

ஆக்கமும் அழிவும்:

அறிவியலால் ஆக்கங்கள் உள்ளதைப் போன்றே அழிவுகளும் உள்ளன என்பதை எவரும் மறுக்கவியலாது. சந்திரமண்டலத்தியல் கண்டு தெளியும் திறன் வாய்க்கப் பெற்ற மனிதன், அணுகுண்டால் அரை நொடியில் அகிலம் முழுவதையும் அழிக்கும் வல்லமையையும் பெற்றிருக்கின்றான் என்பதை மறுத்தல் கூடாது. ''ஆக்கத்திற்குப் பயன்பட வேண்டிய அறிவியலை மனிதன் தன் சுயநலத்தின் பொருட்டு அழிவிற்குப் பயன்படுத்துகின்றான்'' என்பதே உண்மையாகும்.

இவ்வாறே சிந்தையைச் செம்மை செய்யும் ஆன்மிகத்தையும், மனிதன் தன் சுயநலத்தின் பொருட்டுத் தீயவழிகளில் பயன்படுத்துகின்றான். ஒருருவம் ஓர்நாமம் ஒன்றேனும் இல்லாத தனிப்பெருங் கடவுள் பெயரால், மனிதன் மதச் சண்டைகளை விதைத்துப் பூசல்களை விளைத்து அவலங்களை அறுவடை செய்கிறான். பற்பல மதங்கள் இந்நாட்டில் பல்கிக் கிடக்கின்றன. பிருகஸ்பதி செய்த உலோகாயதம், புத்தன் வகுத்த பௌத்தம், கபிலன் இயற்றிய சாங்கியம், அக்கபாதன் ஆக்கிய நையாயிகம், கணாதன் கண்ட வைசேடிகம், சைமினி தந்த மீமாஞ்சகம் என்னும் ஆறும் அறுவகைச் சமயங்களாகும். இவையேயன்றி இஸ்லாமியம், கிறித்துவம் முதலிய சமயங்களும் தோன்றி வளர்ந்துள்ளன. இச்சமயங்களெல்லாம் சார்ந்த சமயவாதிகள் தத்தம் மதங்களே அமைவதாக அரற்றி மலைத்தனர். தந்தெய்வம், எம்தெய்வம் என்று எங்கணும் தொடர்ந்து எதிர்வழக்காடி ஓய்ந்தனர். எண்ணற்ற சிறு தெய்வங்களைப் பூசித்து இளைத்தனர். உயிர்ப்பலி தந்து உழன்றனர். தீண்டாமை பேசித் திரிந்தனர். நால்வருணம் பேசி நலிந்தனர். இவையனைத்தையும் அவர்கள் ஆன்மீகத்தின் பெயராலேயே செய்தனர். இதனால் தேவையற்ற ஏற்றத் தாழ்வுகளும், பூசல்களும் சமயச் சண்டைகளும் தோன்றினவேயன்றி நற்பயன் சிறிதும் கிட்டவில்லை.

இவற்றையெல்லாம் கண்டு வருந்திய திருமூலர்,

''உரையற்ற தொன்றை உரைசெய்யும் ஊமர்
காள்
கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ
திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிவார்க்குப்
புரையற் றிருந்தான் புரிசடை யோனே!''

எனக் கூறியிருத்தல் எண்ணத் தக்கதாகும். சிதம்பரம் இராமலிங்க அடிகளாரும்,

''சாதியிலே மதங்களிலே சமய நெறிகளிலே
சாத்திரச் சந்தடிகளிலே கோத்திரச் சண்டை
யிலே
ஆதியிலே அபிமானித்து அலைகின்ற உலகீர்''

என மனிதகுலத்தின் இழிந்த போக்கைச் சுட்டிக்காட்டி நல்லாற்றுப்படுத்துதல் நினையத் தக்கதாகும்.

ஒரு மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பிறமதத்தினரைக் கண்ணால் காண்பதே பெருங் குற்றம் என்று கருதும் கண்மூடி வழக்கங்களை விடாப் பிடியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் மனிதர்கள் என்று கொள்ளக்கூடாது. அவர்கள் 'மனிதப் போலிகள்' ஆவர்.

நாத்திகத் தோற்றத்தின் காரணம்:

கடவுள் உண்டு என நம்பி வாழ்ந்தவர்கள் கடவுட் கொள்கைக்கு மாறான, மதச்சண்டைகள், தீண்டாமைக் கொள்கைகள், உயிர்ப்பலியிடுதல் முதலிய தீச்செயல்களில் பிற்காலத்தில் ஈடுபட்டமையால், அவர்களுடைய தீச்செயல்களைக் கண்டிக்க முனைந்தவர்கள், அவர்கள் உண்டெனக் கூறிய கடவுட் கொள்கையையும் ஒருசேர மறுத்தனர். இதனால்தான் 'ஆன்மிகத்துக்குப் புறம்பான இறை மறுப்பாகிய இன்மைக் கொள்கை' தோன்றியது எனலாம். எனவே கடவுள் மறுப்புக் கொள்கைக்கு மூலகாரணமாய் அமைந்தது ஆன்மீகத்தில் புகுந்துவிட்ட அன்பற்ற அழிவுச்செயல்களே என்று நவிலலாம். அறிவியல், ஆக்கத்திற்கும் அழிவிற்கும் ஒருசேர வழிவகுத்ததைப் போலவே ஆன்மீகமும் ஆக்கத்திற்கும் அழிவிற்கும் ஒருசேர வழிகோலிற்று. அறிவியல் சாதனங்கள் ஏற்படுத்திய போர் வெறியால் மனிதகுலம் முழுமையும் ஒருநொடிக்குள் அழிந்துவிடும். ஆனால் போர்வெறியைத்

தணித்து, அமைதியை வளர்க்க வேண்டிய ஆன்மிகமே மதப்போர்களைத் தூண்டினால் மனித குலம் சிறுகச்சிறுக அழிந்து உலகில் அவலம் தாண்டவம் ஆடும் என்பது உறுதி.

வினைக் கொள்கையும், ஆன்மீகமும்:

சமயங்கள் சுட்டுகின்ற ஊழ்வினைக்கோட்பாட்டை எளிதில் தகர்த்து விட முடியாது. நிலத்தில் அறைந்தவன் கை தப்ப முடியாது என்ற எளிய உவமையை அதனால்தான் திருவள்ளுவரால் கூறமுடிந்தது. ''ஊழிற் பெருவலி யாவுள?'' என்ற அவர் கேள்வியிலும் அதுதான் தொக்கி நிற்கிறது. அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான் கேடும் எப்படி வந்தன என்று ஆராய்ந்தால், வரும்விடை ''நினைக்கப்படும்'' என்பது தான். ஆம், காரணம் தெரியாதபோது நினைக்கப்படுமே தவிர மறுக்கப்படாது.

இந்த வினைக் கொள்கையின் அடிப்படையில்தான் ஆன்மீகம் நிலைத்திருக்கின்றது என்பது; அவ்வளவு ஏற்புடைய கருத்தென்று கொள்ளமுடியாது. அறிவியல்பெரிதும்வளர்ந்து விட்ட இற்றை நாளிலும்கூட, ஆன்மீகமும் வளர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றது. அறிவியலின் வெற்றிகளால் ஆன்மீக நம்பிக்கைகளைக் குறைக்க முடியவில்லை. இதற்குக் காரணம் வினைக் கொள்கையால் வந்த அச்சம் அன்று. அறிதோறும் அறிதோறும் வெளிப்படும் அறியாமையே இதன் காரணம் ஆகும். இதனாற்றான் நிலவின் அடிபதித்த முதல் மாந்தன், தன் வெற்றியை இறையருளால் கிடைத்ததெனக் கூறி மகிழ்ந்தான்.

உயிரின் மூலம்:

இன்றைய உயிரின வேதியலார் (Biochemists) உயிரினங்களில் உயிரின் உறைவிடமாக இருப்பது டி.என். அமிலம் (DNA) என்று கூறுகின்றனர். இவ்வமிலம் உயிரினங்களின் செல் (Cell) அமைப்பினுள் காணப்படும் நூக்லியஸ் (Nucleus) என்னும் பகுதியில் உள்ளது. இப்பொருள்கள் பெற்றோர்களிடமிருந்து பரம்பரையினருக்கு இனப்பெருக்கத்தின்போது எடுத்துச் செல்லப் பெறும். இப்பொருளில் அமைந்துள்ள குறியீட்டுச் செய்தி (Code) மூலம், உயிரினங்களில் பண்புகள் பதிகின்றன. உயிர்ப்பொருளாகக்கருதப்பெறும் இதனுடைய பகுதிப்பொருள்கள் (1) கரிமம் (Carbon), (2) நீர்மம் (Hydrogen), (3) உயிர்மம் (Oxygen) (4) நைட்ரஜன் (Nitrogen) ஆகியவையாகும். இவையெல்லாம் அறிவியல் ஆய்வின் உண்மை முடிவுகளாகும். ஆனால் இவ்வளவு ஆய்ந்தவர்கள் சுயமாகத் தம்மால் இம்மூலங்களை உருவாக்க இயலுமா என்று ஆய்ந்து, இயலாது என அறிந்து, அனைத்தையும் கடந்த இயற்கைக் காரணமாக விளங்கும் மூலப் பரம்பொருளின் அளக்கலாகாத் தன்மையைச் சிந்தித்து மெய்சிலிர்க்கின்றனர். அங்கேதான் ஆன்மீகத்தின் ஆளுமை வெற்றி பெறக் காண்கிறோம்.

பிராக்சிமா சென்டார்:

வான இயலை ஆராய்ந்த அறிவியல் மேதைகள் நமக்கு வெகு அருகில் உள்ள விண்மீன் 'பிராக்சிமா சென்டார்' என்று கண்டனர். இது சுமார் நான்கு ஒளியாண்டு தூரத்தில் உள்ளது என்றும் கணக்கிட்டனர். மணிக்கு ஆயிரம் மைல் வேகத்தில் செல்லும் ஒரு விண்கலத்தில் அந்த விண்மீனை நோக்கிச் சென்றால் அதை அடைவதற்கு நமக்குச் சுமார் முப்பது இலட்சம் ஆண்டுகள் ஆகும். நினைக்கவே வியப்பைத் தரும் செய்தி இது. வெகு அருகில் உள்ள பிராக்சிமா சென்டாரை அடைவதற்கே முப்பது இலட்சம் ஆண்டுகள் ஆகும் என்றால், அதைவிடவும் அதிகத் தொலைவிலுள்ள வேறு பல விண்மீன்களை அடைவது என்பது கற்பனை கூடச் செய்ய முடியாத செய்தியாகும். இதை நினைக்கும்போது அறிவியலால் அறிந்தது எவ்வளவு? அறிய முடியாதது எவ்வளவு என்பதனை அனுமானிக்க முடிகிறதல்லவா? பொதுவாக நோக்கினால் அண்டம் என்பது அறிவியல் எல்லையைக் கடந்து நின்று பேரறிவிற்கும் எட்டாத பெரும் பொருள் என்பது புலனாகும். இதனாற்றான் மணிவாசகப் பெருந்தகை,

> ''அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
> அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
> ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின்
> நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன''

என இயம்பினர் போலும். அறிவியலார் சுட்டிய அண்டத்தின் அளப்பதற்கரிய வன்மையை ஆன்மீகச் செல்வராகிய மணிவாசகர் நுனித்துணர்ந்து நவின்றிருத்தல் நினைக்கத்தக்கதாகும்.

ஆன்மீகக் களைகள்:

நியமங்கள், நிஷ்டைகள், வேதங்கள், ஆகமம், நீதி, நெறி, ஓமங்கள், தர்ப்பணங்கள், ஜெபம், மந்திரம், யோகநிலை, நாமங்கள் சந்தனம், வெண்நீறு பூசிச் செய்யும்பூசனைகள்கள் ஆகிய இவை மட்டுமே உய்திக்கு வழி என்னும் மாயையிலிருந்து மனிதகுலம் விடுபட வேண்டும். தம்மைச் சுற்றியுள்ள அனைத்துயிர்களிடமும் எத்துணையும் பேதமுறாது எவ்வுயிரும் தம்முயிர்போல் எண்ணி, அன்பு செய்யும் மனப்பான்மையை மனிதகுலம் வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ''ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்'', ''யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்'' என்றவாறு உலக சகோதரத்துவத்தைச் சிந்தித்தல் வேண்டும். இத்தகைய ஆன்மீகமே செம்மை சேர் ஆன்மீகம் ஆகும். இந்தச் செம்மைசேர் ஆன்மீகம் தழைப்பின், உலகம் முழுவதிலும்வாழ்கின்ற அறிவியல் விற்பன்னர்களின் மனமும் செம்மை பெறும். அவர்கள் போர் வெறி முதலாய அழிவுகளிலிருந்து மனித குலத்தைக் காப்பதற்கு விஞ்ஞான பூர்வமாகச் சிந்திக்கத் தலைப்படுவர். அச்சிந்தனை எல்லா நலங்களையும் நல்கி, எல்லாத் தீமைகளையும் நீக்கும் என்பது உறுதி.

சோழர் கல்வெட்டுகளில் மகளிர் கடமையும் இடமும்

திரு. கே. அழகேசன், M.A., M.Phil.,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்

முன்னுரை :

சிறு தெய்வம், பெருந்தெய்வம் என்னும் பகுப்புமுறை இந்து சமயத்தில் பார்க்க முடிகிறது. இப்பகுப்பில் காளி, பிடாரி, சப்த மாதர்கள், திரௌபதி, எல்லையம்மன் கொற்றவை போன்ற பெயர்கள், பெண்டிரின் உருவங்களைக் கொண்ட சிறுதெய்வங்களின் பெயர்களாகும். உமையம்மை, திருமகள், போன்ற தெய்வங்களைப் பெருந்தெய்வங்களாகப் பக்தி இலக்கியங்கள் மதிக்கின்றன. பூ மகள், கலைமகள், திருமகள் என்னும் பெயரில் பெண்பால் தெய்வங்களை வணங்கும் முறை பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்திருக்கிறது.

முருக வழிபாடு நடக்குந் தருணத்தில் தெய்வ மருள் கொண்டு, குன்றத்து மகளிர் குரவையாடியதற்கும், சித்திரைத் திங்களில் மகளிர் இந்திர விழா அயர்ந்ததற்கும் இலக்கியத்தில் சான்றுகள் உண்டு. அருவுருவான தெய்வத்தைப் பெண்ணுருவிலும் கண்ட நம் மனோர், மகளிர்க்குரிய மரியாதையை ஒரு போதும் குறைத்து மதிப்பிட்டார் இல்லை. சங்க இலக்கியங்களில் வெள்ளி வீதியார், காக்கை பாடினியார், ஓதலாந்தையார், பெருங்கோப் பெண்டு, ஔவை என்னும் பெண்பாற் புலவர்கள் குறிப்பிடத்தக்க நிலையைச் சமூக அங்கத்தில் பெற்றிருந்தனர். வாழ்க்கை, உலக நியாயம், இயற்கை நிகழ்ச்சி ஆகிய எண்ணங்களே இப்பெருமக்களின் பாடல் வரிகளில் பரிணமித்தன. சமயக் கருத்திற்குரிய சிற்சில வரிகளை, அவர்களிடைப் பார்க்க முடிந்தாலும், பக்தி இலக்கிய காலங்களில் சிறப்பாகக் காரைக்காலம்மையார் போன்றோர் பாசுரங்களால்தான் புதுவிழிப்பு ஏற்படுகிறது. புராணங்களும் பிரபந்தங்களும் இறையருளை வியக்கின்றனவேயொழிய இறைவணக்கம் செய்யும் ஒழுகலாறு, இறைத் தொண்டு புரியும் வழிமுறை, இறைத்துறவுக்குரிய கடமை, அவற்றில் மகளிர்க்குரிய தலைமை சான்ற இடம்— என்பனவற்றைக் கல்வெட்டுக்கள் பெரிதுபடுத்தும் அளவிற்கு இலக்கியம் முக்கியம் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. சங்க இலக்கியங்கள் இந்து சமய ஆலய வழிபாட்டைப் பற்றி ஏதும் கூறவில்லையென்று அறிஞர்கள் கூறுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆகவே, சோழர் கல்வெட்டுக்களை உற்றுநோக்கிச் சமயத் தொடர்பில் மகளிர்க்குரிய இடங்களைப்பற்றி இக்கட்டுரை வரிசைப்படுத்தி ஆராய விழைகிறது.

முக்கிய மூவகைத் தர்மங்கள் :

முப்பத்திரண்டு வகை அறங்களுள் தலையாய தர்மங்களாக மூன்றைச் சொல்ல முடியும். ஆதுலர்க்கு (மருத்துவ) வசதி, ஓதுவார்க்கு உண்டி, அருந்துவோர்க்குத் தண்ணீர்ப் பந்தல் என்பன அவை. இம்மூன்றையும் சோழர்கால மகளிர் செய்தும், செய்வித்தும் வந்தனர்.

கோவிந்தபாடி இறைவர்க்கு அவனிமாதேவி என்பாள் திருவிளக்கு நல்கியதும், திருப்பராய்த்துறை நாயனார்க்குக் கொடும்பாளூர் நங்கை பூபதி அடிகள் உடலாக ஆடுகளைத் தானம் செய்ததும், உமையாள் என்னும் அரிஞ்சயனின் மனைவி விளக்கெரிக்க 20 கழஞ்சி அளித்ததும், திருமஞ்சன நீராட்ட ஆயிரம் குடம் தண்ணீர்த் தர்மத்தை வீமன் குந்தவை அளித்ததும் சோழர் கல்வெட்டில் மகளிர் பெயரால் பார்க்க முடியும் செய்திகளாகும்.

தெய்வங்களுக்குப்பலி, தர்மம் போன்றவை நேர்ந்து கொண்டால், அவை துன்புறுத்தாவென்று கருதி, நிவந்தம் கோயில்தோறும் மகளிர் அளித்தனர். நாளடைவில் சமூகத்தில் பழக்கமாகவும், ஆசாரமாகவும் சடங்குகளாகவும் அவை பரிணமித்தன. இதற்கெல்லாம் காரணமாய் இருந்த மகளிருள் பிரபல்யமான செம்பியன் மாதேவி காலத்தில், மகளிர் அரசதிகாரிகளாகவும், வியாபாரிகளாகவும் விளங்கினதால், எண்ணிய தர்மங்களைப் பலரும் நல்க நல்குவிக்க முடிந்தது. சந்தியா தீபம் ஏற்றுதல், திருப்பரிவட்டம் சாற்றுதல், திருமஞ்சன நீராட்டுதல், திருப்பதியம் ஓதுவித்தல் ஆகியவற்றைக் கல்லில் பொறிக்கும்போது வள்ளல்களின் உருவத்தை (மேல் நிலையில் இருந்தாலும் கீழ்நிலையில் பணியாற்றினாலும்) சிற்பமாய் வடித்திருக்கிறாள். அரசவைப் பணிமகளான நக்கன் வண்ணத்தடிகளின் சிலை திருவாடுதுறையில் காண்பது கொண்டு பணிப் பெண்ணுக்கும் வள்ளல் தகுதி அளித்தமை புலப்படும்.

சமய சிந்தனைக்காகவும், சமய வெழுச்சிக்காகவும், பல்வேறு தரத்து மகளிர்கள் அருட்

கொடைகளைக் கடமையாகக் கருதி வழங்கியது கல்வெட்டுக்களில் புலப்படுகின்றன. சாதாரண நிலையில் உள்ள மகளிரும் சமயச் சிந்தனையில் செயல்பட முக்கிய காரணம் மன்னனும் அவனுடைய இனிய தேவியரும் ஈடுபட்டிருந்த நாட்டமே ஆகும். பூ மாலை அளித்தருள உத்தம சோழமன்னி, பூ நந்தவனம் எழுப்பிய செய்தியாலும், இராஜராஜ தேவரின் திருத் தமக்கையும், சுந்தரசோழனின் மகளுமான குந்தவைப்பிராட்டி 500 கழஞ்சுப் பொன்னை ஊர்ப்பண்டாரத்திடம் வழங்கிய குறிப்பாலும், திருவிழாக்காலத்து திக்குவிஜயம் மேற்கொள்ளும்போது அரசமகளிர் இரணியகர்ப்பம் துலாபாரமேறியவற்றால் வந்த பொன்—பொருளைச் சமயச் சடங்கிற்குச் செலவழித்த வீரமகாதேவியின் செயலாலும், மகளிருடைய வாழ்வுநிலை சமயத்தில் ஒன்றியிருப்பதையே பெருங்கடமையாகக் கொண்டது புலப்படும்.

இறைவனுக்குத்திருவுருவங்களைஎழுப்புவது, எழுப்பியபின் திருமஞ்சன நீராட்டற்குரிய வழிபடு பொருளை அளிப்பது, அளித்தபின் விளக்கெரிக்க, வேதம் ஓத சதுர்வேதி மங்கலத்தாரை நிர்ணயிப்பது, நிர்ணயித்தபின் அவருக்குரிய இறையிலி நிலங்களை அனுபவப் பாத்தியதைக்கு நல்குவது, நல்கியபின் கேடு வராமல் காப்பது ஆகிய இவ்வடிப்படைச் சமயப் பணிகளை மகளிர் முன்னின்று செய்தமைக்கான சான்றுகளைச் சாசனங்களில் பார்க்க முடியும்.

ஆனைமேல் துஞ்சிய தேவர் என்று அழைக்கப்படும் இராசாதித்தனின் தாயார் கிழான் அடிகள் ஆவார். இவளது பணிப்பெண் பெயரில் சாசனம் ஒன்று காணப்படுகிறது. 50 பிராமணர்க்கு உணவு வழங்குதல் பொருட்டு 85 கழஞ்சிக்கு நிலம் வாங்கிக் குடந்தைச் சபையிடம் அதனை முதலாக வைத்துக்கொள்ள ஒப்படைத்திருக்கிருள். இதுபோன்று சிவயோகிக்கு உணவு வழங்க, தேவாரம் ஓத, மகளிர் நிவந்தங்கள் அளித்த செய்தியை லால்குடி கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. ஓதுவார்க்கீந்த தானங்களை ஆராயுமிடத்து பெண்டிர் ஓதுவார்த்தொழிலில் இல்லாமை விளங்க வருகிறது. ஆனால் ஆடுவார் தொழிலில் இருபாலாரும் இருந்ததற்குரிய குறிப்புகள் தென்படுகின்றன. ஆடுவோர்க்கும், ஓதுவோர்க்கும், சைவாச்சாரியார்களுக்கும் அரசு நிர்வாகத்தில் பெரும் சலுகைகள் தரப்பட்டிருந்தன.

சைவாச்சாரியார்கள் இராஜராஜன் காலத்தில் பரதேசத்திலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டிருந்தனர். குலோத்துங்கன் காலம் வரை இது நீடித்தது. இவ்வாறு வந்தவர்கள் மன்னர்களின் குருவாக விளங்கியதால் மகளிர்கள் சிவயோகியை மதித்து நிலங்களையும் நிவந்தங்களையும் சௌகரியங்களையும் உருவாக்கினர். இந்நெறியில் அளிக்கப்பட்ட தருமங்கள் ஆச்சாரியபோகம் என்று கருதப்பட்டது. அரசகுருவாகவும், அருட்குருவாகவும் விளங்குகின்ற சிவயோகிக்கு அரசியர் பெண்டிர் 2,000 கலம் நெல் ஆண்டொன்றுக்கு அளித்ததாகக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள்ளன.

சம்வத்ஸர வாரியம் என்கிற அமைப்பு கலிங்க வாரியம், ஏரிவாரியம், தோட்டவாரியம் போன்றவற்றை மேற்பார்வை செய்தது. இது போன்ற வாரியங்களில் மகளிர் இடம் பெற்றிருந்தனர். தக்கோலக் கல்வெட்டில், ஊர்க் குளத்தின்கண் படகு செலுத்த ஒருத்திக்கு அனுமதியும் ஊர்க்குளத்தைப் பரிபாலிக்க ஒருத்திக்கு உரிமையும் முதற் பராந்தகன் வழங்கிய குறிப்புத் தென்படுகிறது. வாரியங்களை மேற்பார்வையிடும் பொறுப்பில் இருந்ததைப் போல வியாபாரத்துறையிலும் பணியாற்றி இருந்தனர். ஆனால், ஆசாரியாராகப் பணியாற்றிய செய்தி அறிய முடியவில்லை. இறைவனுக்கு அடித்தொண்டராய் நின்று பணியாற்றும் பொறுப்பை அவர்கள் பெற்று இருந்தனர். அம்மகளிரைத் 'திருவேலைக்காவல்' என்று அழைத்தனர். அவ்வாறு அடித்தொண்டாற்றும் போது சூலமுத்திரையைப் பொறித்துக்கொண்டனர்.

தேவர்களுக்கு அடியார்களாக விளங்கும் மகளிரைத் தேவரடியார்களென அழைத்தனர். சமயத்தில் அழுத்தமான பிடிப்பு வைத்துள்ள இத்தேவரடியார்களைப் பணிப்பெண்டிர் என்று ராஜேந்திரன் காலத்துக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. இராஜராஜன் காலத்தில் இவர்கள் 'பதியிலார்' 'ஆடல் மகளிர்' என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். இம்மகளிர்க்கு ஆண்டொன்றுக்கு நூறு கலம் நெல் கொடுக்கப் பட்டுத் தங்குவதற்குத் தெருவும்தனித்தனிஎண்ணுள்ள வீடும் வழங்கப்பட்டது. அரண்மனைப் புறத்தே வாழ்ந்த நானூற்றுக்கதிகமான இம் மகளிர் யார் யார் எங்கெங்கு வசித்தனர் என்ற விபரத்தோடு அறிய முடிகிறது.

இறைவர் முன்னர் ஆடிப்பாடும் இத் தேவரடியார்களுக்குச் சலுகைகள் அளிக்கப் பட்டிருந்தன. சில நேரங்களில் தண்டனையும் தரப்பட்டிருக்கிறது. அனுதினமும்இறைத் தொண்டாற்றும் இம்மகளிர் விரும்பினால் திருமணஞ் செய்து கொள்ள அனுமதி வழங்கியிருந்தனர்.

சதுரன் சதிரி என்னும் தேவதாசி, நாகன் காடன் என்பவனுக்கு அகமுடையாள் என்றொரு கல்வெட்டுக் கூறியுள்ளதிலிருந்து மேற்கூறிய செய்தியை உண்மையென உணர முடிகிறது.

இவர்களில் யாராவது இறந்து விட்டால் அல்லது வேறு நாட்டிற்குச் சென்று விட்டால் இவரது அடுத்த வாரிசுகள் இப்பணியைச் செய்யலாம். உரிய தகுதி இல்லாவிடில் பணி அழியாமல் இருக்கும் பொருட்டும் தன் குடும்ப வருவாய் தடைபடக்கூடாது என்பதற்காகவும் மீண்டும் தானே ஆட்களை நியமிக்கும் பொறுப்பினை இராஜராஜன் வழங்கியிருந்ததாகத் தெரிகிறது. பல தேவதாசிகள் தம் பெயரை 'இராஜராஜி' என்றழைத்துக் கொண்டது இதனால் தானோ என்பது ஆய்தற்குரியது.

அனுமதி பல்வேறு துறைகளில் இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டதால் வரன்முறை மீறிச் சில நேரங்களில் தன்னிச்சையாய்ச் செயல்பட்டனர். அத்தருணங்களில் ஊரவை, தேவரடியார்க்குத் தண்டம் விதித்தது.

இந்து சமயம் செழிப்பதற்காக இறைப் பணியைக் கலைத் தொண்டாய்க் கருதிய தேவரடியார்கள் பதினேழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு தம் தகுதி இழந்தனர்.

''மலையடிபட்டிவாகீசுரவர் கோயில் தவுகட
தேவர் வீட்டுக்குள் உறையும் தேவரடியாள்,
என்னை விடுத்து மறுபடியும் ஒருபிராமணனை
அழைச்சு வீட்டிலே இருந்தபடியால் நான்
ரெண்டு பேரையும் வெட்டி போட்டேன்''

என்னும்

புதுக்கோட்டைக் கல்வெட்டால் ஆடல் மகளிர் பின்னர் விலைமகளாக மாறிய விவரம் அறிய முடிகிறது. ஒழுங்கீனங்கள் தொடர்ந்து உருவாகும்போது அரசு தலையிட்டுத் தண்டம் விதித்தது. தனக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டப் பணத்தைத் தர மறுத்தபோது, திருவாய்க் கேள்வி வழியாக அவளது நிலம் பறிமுதல் செய்யப்பட வேண்டுமென ஆணத்தி வழி வகுத்திருக்கிறான். பெருங்குறி என்னும் ஊர்ச் சபையினர் பறிமுதல் செய்யப்பட்ட நிலத்தை வாங்க முன்வரவில்லை. கோயிற் கருமம் ஆராய்வோரும் அந்நிலத்தை வாங்க மறுத்தனர். மீண்டும் அரசன் ஆணை வரவே தண்டப்பணம் செலுத்த வேண்டும் என்பதற்காகக் கோயில் அவளது நிலத்தை ஏற்றது.

இறைத் தொண்டாற்றும் தேவரடியாளின் நிலத்தை விலைக்கு வாங்குவது, அரசாணை என்றாலும் ஊரவையும் கோயிற் சபையும் அதனைத் தவறாகக் கருதியது—இதன் வழி நன்கறியலாம்.

இராஜராஜன் காலத்துப் பெண்கள் நால்வர் எழுநூறு காசுக்குத் தம்மை விற்றுக்கொண்டு கோயிலுக்குத் தேவரடியாராயினர். இந்து மடங்களுக்குப் பெண்கள் அடிமைகளாகப் போவதை மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் கீழையூர்ச் சாசனம் கூறியுள்ளது. இவ்வாறு விளங்கிய மகளிர் கோயிலுக்கோ மடத்துக்கோ விற்கப்பட்டதைத் தெய்வகைங்கர்யங்களுக்காகத் தொண்டாற்ற அடிமைகளாயினர் எனக் கொள்வதே சாலவும் பொருந்துமெனச் சமயவாதிகள் கருதினர்.

பொதுவாக மகளிரின் கடமை சமய வழிபாட்டிலும், சமுதாய நிலையிலும் மேம்பட்டிருந்தது. இதனைக் கீழ்வருங் கருத்து அரண் செய்யும். பத்தாம் நூற்றாண்டில் அளவுகோல், பேரேரி, பெருவழி ஆகியன வற்றிற்குப் பெண்பாற் பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களில் ஆளப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் ஓர் ஏரிக்கு 'திரிபுவனமாதேவி பேரேரி'—என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டிருந்தது. இதையன்றி, தெய்வத்தின் பெயரைத் தனதாக்கிக் கொண்ட மகளிரை மூன்றாம் இராசராசன் காலத்தில் பார்க்க முடிகிறது. கூத்தாடும் தேவநாச்சியாரென்றும், ஆடல்வல்லாள் என்றும் அவர்கள் பெயர் பெற்றிருந்தனர். இதிலிருந்து சமயத்திலும் சமுதாயத்திலும் மகளிர்க்கிருந்த மரியாதை உயர்ந்த நிலையில் இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

மகளிர் வேண்டுகோள்:

சமய பரிபாலனங் குறித்த வேண்டுகோளை அரசனுக்குத் தெரிவிப்பதில் மகளிர் முக்கிய இடத்தை வகித்திருந்தனர். திருவானைக்கா பிட்சாமடம், வாரணாசி, திருப்பாச்சூர் கொல்லாமடம் ஆகிய பகுதிகள் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்துச் சிறந்த சைவாச்சாரிய பீடங்களாக விளங்கின. அத்தருணத்தில் சைவ பீடத்திற்குச் சம்பந்தமுள்ள திருவொற்றியூர் இறைவர்க்குத் திருவாபரணம், திருவாடு தண்டு ஆகியனவற்றை அரசு நிர்வாகம் அளிக்க வேண்டுமென்ற முறையீட்டைத் திருவொற்றியூர்ப் பெண்ணொருத்தி மன்னரிடம் வேண்டியிருந்தாள். பின்னர் முறையீடு தீர்த்து வைக்கப்பட்டது.

தேவாலயங்களின் அறப்புறங்கள், நித்த நைமித்திக விழாக்கள் ஒழுங்குற நடக்காத தருணத்தில் மகளிர் தலையிட்டுத் தீர்வு காண்பதை ஒரு கடமையாகக் கொண்டனர் என்பது இதன் வழி அறியலாம்.

உடன்கட்டை ஏறும்போதும் மகளிர்க்கு இறை சிந்தனை :

இறந்தவர்களை எண்ணி நிறைவுச் சின்னம் எழுப்புதலென்பது தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பின்பற்றி வரும் வழக்கமாகும். கல்வெட்டில் இதனைப் பள்ளிப்படை என்பர். மேற்பாடியில் இராசராசனுக்கும், பராந்தகனுக்குத் தொண்டை நாட்டிலும், இராசேந்திரனுக்கு ஆரூரிலும் பள்ளிப்படை இருந்தனவாகத் தொல்லியலாய்வுகள் என்னும் நூல் கூறியுள்ளது. இவ்வாறு விளங்கும் பள்ளிப்படைக்கு ஒவ்வொருவரும் தானங்கள் வழங்கியிருந்தனர். செம்பியன் மாதேவி கண்டராதித்தனின் பள்ளிப்படைக்கு நிவந்தம் அளித்த செய்தி கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது. இளமையில் விதவையான செம்பியன் மாதேவி தன் கணவர் இறந்ததும் உடன்கட்டை ஏறாமல் அவருக்கு நினைவுச் சின்னம் எழுப்பியதுபோல வீர சோழனின் மனைவி இருக்கவில்லை. உடன் தீப்புகுந்தாள். உடன்கட்டை ஏறாத மகளிர்க்குச் சமூக அரங்கத்தில் வசையும் கேடும் பலர் வழியிலுமிருந்து அம்மகளிர்க்கு வந்து சேர்ந்தது.

தன் கணவனுக்குப் பின் தான் வாழ்ந்தாளாயின் உடனொத்த சக்களத்தியர்க்கு அடிமையாவாள் என்றும், தன்னைத் தீப்பாய வேண்

டாமென்று தடுப்பவன் தன் மனைவியைப் பிறர்க்களிக்கும் பாவத்திற்படுவான் என்றும் கல்வெட்டு விளக்கியுள்ளதால் பெரும்பாலோர் இதற்கஞ்சித் தீப்புகுந்தனர். தீப்புகாதார் பள்ளிப்படை எழுப்பி வணங்குதல் செய்தனர். வீரசோழனின் மனைவி அவ்வாறு எழுப்பாமல் உடன்கட்டை ஏறுந்தருணத்தில் இருபது கழஞ்சி பொன்னைத் திருக்கோயில் பட்டுடையாரைக் கொண்டு எரிப்பிக்கச் செய்து, பின் மடிந்தாள். ஆக, வறுமையில் தோய்ந்த போதும் சிறப்புடன் வாழ்ந்தபோதும் முதுமையில் இறக்கும்போதும் இறை நினைப்பை மகளிர் ஒரு கடமையாகப் பின்பற்றியநிலையை இதன்வழி நன்கறிய முடிகிறது.

முடிப்புரை :

இதுகாறும் கூறியவற்றால் இறைவணக்கம் செய்யும் ஒழுகலாறு, இறைத்தொண்டு புரியும் வழிமுறை, இறைப்பணிக்குரிய பராமரிப்பு ஆகியவற்றில் மகளிர்க்குரிய தலைமை சான்ற இடம் என்பனவற்றைக் கல்வெட்டுக்கள் பெரிது படுத்தும் அளவிற்கு இலக்கியம் முக்கியப் படுத்தவில்லை என்பதுவும்; ஆதுலர்க்கு வசதி, ஓதுவார்க்கு உண்டி, அருந்துவோர்க்குத் தண்ணீர்ப் பந்தல் இம்மூன்றையும் சோழர் கால மகளிர் செய்தும், செய்வித்தும் வந்தனர் என்பதுவும்; மகளிர் அரசதிகாரிகளாகவும் வியாபாரிகளாகவும் விளங்கினர் என்பதுவும், தானம் வழங்கிய வள்ளல் உயர் குலத்தவராயினும் சாதாரணப்பணிப்பெண்டிராயினும் உருவஞ் செதுக்கும்போது அவருக்கும் பாரபட்சம் காட்டப்படவில்லை என்பதுவும், ஓதுவார் தொழிலில் பெண்டிர் பணியாற்றியதையும், தேவாரம் ஓத ஆசார்யாருக்கு இறையிலி நிலங்கள் அளித்ததுவும், ஊர்க்குளத்தின்கண் படகு செலுத்த ஒருத்திக்கு அனுமதியும் ஊர்க்குளத்தைப் பராமரிக்க ஒருத்திக்கு உரிமையும், தேவரடித் தொண்டு புரியும் போது சூலமுத்திரைப் பொறித்துக் கொண்டமையும், ஆடல் பெண்டிர் தேவரடியாராய் மாறிப் பின்னர் விலைப் பெண்டிராய் ஆனதுவும், மகளிர் கோயிலுக்கோ மடத்துக்கோ விற்கப் பட்டதைத் தெய்வ கைங்கர்யங்களுக்காகத் தொண்டாற்ற அடிமை புகுந்தனர் என்று கொள்வதுவே பொருந்தும் என்பதுவும்; சமய பரிபாலனங்கள் குறித்த வேண்டுகோளைப் பெண்டிர் அரசனுக்குத் தெரிவிப்பதில் முக்கிய இடம் வகித்தனர் என்பதுவும்; வறுமையில் தோய்ந்தபோதும் சிறப்புடன் வாழ்ந்தபோதும் முதுமையில் இறக்கும்போதும் இறை நினைப்பை மகளிர் ஒரு கடமையாகப் பின் பற்றிய நிலையையும் இக்கட்டுரையில் காண முடிகிறது.

தமிழ் நாகரிகம் :

''தமிழ் நாகரிகம் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது; அந் நாகரிகம் பண்பட்டது. தனது நிலைமையில் முழுமை எய்தியது. பண்பட்ட நாகரிகத்தின் அறிகுறி என்ன? அந்தண்மையே. அந்தண்மையற்ற நாகரிகம், நாகரிகமாகாது. திருவள்ளுவர் நாகரிகம் என்ற சொல்லைக் கண்ணோட்டத்தில் பெய்திருப்பது கருதற்பாலது. ''பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர், நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டுபவர்'' என வரும் அவர்தம் வாய்மொழியை, உற்றுநோக்க நோக்க நாகரிகத்தின் இயல் இனிது விளங்கும். முதிர்ந்த பண்பட்ட நாகரிகத்தினின்றும் பொதுமை அறவே முகிழ்க்கும். பொதுமையே நாகரிகத்தின் அறிகுறி.

இறைவனுக்குக் கோயில் :

இறைவனுக்குக் கோயில் எது? என் வாழ்க்கை என்ன தெரிவித்தது? இறைவனுக்கு ஓவியம் கோயில்-இயற்கை கோயில்-உயிர் கோயில்-எல்லாம் கோயில்-என்று என் வாழ்க்கை படிப்படியே தெரிவித்தது. இக்கோயில்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு தனிக்கோயிலில் காண என் வாழ்க்கை இடந்தந்தது. அக்கோயிலெது? அது பாட்டுக் கோயில். எல்லாக் கோயில்களையும் பாட்டுக் கோயிலாக்கிய பெருமை கலைஞருடையது! எனக்கு ஓவியமும் பாட்டு; இயற்கையும் பாட்டு; உயிரும் பாட்டு; எல்லாமுடைய இறையும் பாட்டே? ஞானசம்பந்தர், ஷெல்லி முதலியோர் அமைத்த பாட்டுக் கோயில்களிலும், என்வழிபாடு நிகழ்வதுண்டு.

இறைவனை மறவாமை :

''மக்கள் கடவுளை மறந்தார்கள்; இயற்கையை மறந்தார்கள்; இரண்டும் ஒன்றிய கலைகளையும் மறந்தார்கள். அம் மறப்பு, உலகில் தன்னலப் பேய் வாழ்க்கையைப் பெருக்கியது. அப்பெருக்கம் மக்களிடத்துள்ள சகோதர நேயத்தைச் சிதைத்தது. அதனால் தேகாத்மபுத்தி வேர்கொள்ளலாயிற்று. தேகாத்ம உணர்வு நாட்டாசையை வளர்த்தது. அவ்வாசை யுத்தத்தை ஈன்றது. மக்கள் மீண்டும் கடவுளை நினைந்து இயற்கைவழி நின்று ஒழுகிக் கலைகளில் கருத்து இருத்தும்வரை கொலைப் பேய் நில்லாது. 'எந்நிலையில் நின்றாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும், மன்னியசீர் இறைவன்தாள் மறவாமை பொருள்''.

—திரு. வி. க.

பெரிய புராணம்

"மும்மொழிக் கொண்டல்"
திரு. பெ. திருஞானசம்பந்தன், M.A., L.T.

'ஆற்றலுள்ள உணர்ச்சிகள் தாமே பொங்கி வழியும்போது வெளிப்படும் கலைப் படைப்பே கவிதை' என்று வோர்ட்ஸ்வொர்த் என்ற கவிஞன் கூறினான். இதைத்தான் ஆனந்தவர்த்தனர், வான்மீகி ராமாயணம் எழுந்த விதத்தைக் குறிப்பிடுகையில் 'கிரௌஞ் சப்புள் வேடனால் கொல்லப்பட்டபோது, வால்மீகி உணர்ந்த சோகரசம் சுலோகமாக உருவெடுத்தது' என்பார். சேக்கிழார், தமக்கு முந்தைய காலத்தில் வாழ்ந்த சிவனடியார் களின் அன்புநெறியின் பெற்றியை எண்ணுந் தொறும், ஆற்றலுள்ள உணர்ச்சிகள் அவர் உள்ளத்திலே பொங்கின. அவையே 'திருத் தொண்டர் புராணம்' என்னும் கலைப்படைப் பாக உருப்பெற்றன. 'பண்சுமந்த விருத்தப் பாடலி'லே அமைந்தது, அவர் படைப்பு.

'பக்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவி வலவனே' என்றும், 'சகலாகம பண்டித தெய்வச் சைவா' என்றும், 'சைவப் பயிர் தழையத் தழையும் புயலே' என்றும் இன் னும் பலவாறாக மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களால் பாராட்டப் பெற் றார், தொண்டை நாட்டு வேளாளர் குல திலகரும் சேக்கிழார் குடிப்பிறந்தவருமான அருண்மொழித் தேவர்.

அன்றைய நாட்டுச் சூழ்நிலையில், அநபாயன் என்ற சிறப்புப் பட்டத்தால் குறிக்கப்படுகின்ற வன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன்; அவனே கோகர்ணக் கல்வெட்டில் பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த கோராசகேசரி வர்மரான இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழதேவன் என்ற அடிப்படை யில் அவர் ஆண்ட (1133;1150) காலத்தில் அமைச்சராக இருந்த சேக்கிழார் இந்நூலை அரங்கேற்றினார்.

தம் அரசரிடத்துத் தாம் கொண்டுள்ள அன்பை, அதைக் காட்டிலும் சைவநெறி தழைத்தோங்க அவன் ஆற்றிவந்த அருந் தொண்டை, நன்றியுடன் நினைவு கூர்வதுபோல் 'மன்னுசீர் அநபாயன் வழிமுதல்', 'சென்னி அப யன் குலோத்துங்கச் சோழன் தில்லைத் திரு வெல்லை, பொன்னின் மயமாக்கிய வளவர் போரேறு' என்றும், 'புவி காக்கும் மன்னர் பெருமான் அநபாயன்' என்றும் இவ்வாறாகப் பல இடங்களில் அவன் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான்.

நூலின் அடித்தளம்

சுந்தரர் இயற்றிய திருத்தொண்டத் தொகை தொகை நூலாகவும், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இயற்றிய திருத்தொண்டர் திருவந் தாதி வகை நூலாகவும் இருப்ப, 'திருத்தொண் டர் புராணம்' எனப் பெயரிய இந்நூல் பெருங் காப்பிய இலக்கணத்திற்கேற்ப இரு காண்டங் களாகவும், பதின்மூன்று சருக்கங்களாகவும் பிரிக்கப்பெற்று 4253 பாடல்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது என்பது உமாபதி சிவாசாரி யர் தமது திருத்தொண்டர் புராண வரலாற் றில் தருகின்ற செய்தி. இத்தொகை வகை நூல்களன்றி, மூவர் தேவாரம், காரைக்கால் அம்மையார் திருப்பதிகங்கள் முதலியனவும், பழங் கல்வெட்டுகளும் சாசனங்களும், ஆங் காங்குக் கேட்டறிந்த செய்திகளும் இவர் இயற்றிய நூலுக்கு அடித்தளமாக அமைந்தன.

'காவ்யப் பிரகாசம்' என்ற வடமொழி அணி நூலின் ஆசிரியரான மம்மடர், ஒருவன் கவிஞ னாவதற்குரிய காரணங்கள் மூன்று என்பார்.

1. கவிதை இயற்றக்கூடிய இயல்பான சக்தி-இது 'பிரதிபை' என்றும் கூறப்படும்.

2. உலகியல் அறிவு, முன்னோர் அருளிய சாத்திரங்களையும் காப்பியங்களையும் கற்றுத் தெளிந்தமையால் ஏற்படும் நுட்பமான அறிவு.

3. புலவர்களுடன் நீண்ட பயிற்சி.

ஆகியவை அக்காரணங்கள். சேக்கிழாருடைய பாடல்களைப் பார்க்கும்போது கவிதை அவ ருக்குக் கைவந்த கலை என்பது தெள்ளிதின் புலனாகும். கவிப் பிரதிபை என்பது அவரிடத் தில் அமைந்திருப்பதை, அவர் நூலை ஊன்றிப் படிக்கும்போது நாம் உணர்கிறோம்.

உலகியலறிவு

அவருடைய உலகியல் அறிவு பரந்து விரிந்த ஒன்று என்பது அவர் அமைச்சராக இருந்த ஒரு காரணத்தினாலேயே பெறப்படும். அறுபத்து மூவர்களுள் அரசர், அந்தணர், வேளாளர், வணிகர், வேடர், புலையர் ஆகிய சமுதாயநிலையின் பல்வேறு நிலைகளில் உள்ள வரின் வாழ்வியலை நுண்ணிதின் அறிந்து செஞ் சொற்களில் வடித்துத் தரும் இடங்களில் அவ ரது உலகியல் அறிவைக் காணலாம். எடுத்துக் காட்டாக, மழைக்கு அதிபதியாய் மருதநிலக் கடவுளாய், உழவிற்குத் துணைவனாய் இருக் கும் இந்திரனை வணங்கிய பின்னரே, காவிரி நாட்டு மக்கள் நாற்று நடத் தொடங்குவர் என்ற செய்தியை 'உழுது சால்மிக ஊறித் தெளிந்தசேறு' என்று தொடங்கும் திருநாட்டுச் சிறப்புப் பாடலில் பார்க்கிறோம். முருகநாய னார் வரலாற்றில் பூக்களைத் தொடுக்கும் வேறுபாட்டால் மாலைகள், கோவை, கண்ணி, மாலை, பிணையல், தொடையல் என்ற பல திறத்தன என்பதை அறிகிறோம். அவருடைய நூலிலே சைவ சித்தாந்த சாத்திரக் கருத்துக் களையும், தருக்கநூல் முறைகளையும், அர்த்த சாத்திர நெறிகளையும், போர்முறை பற்றிய செய்திகளையும், இன்னோரன்ன பிறவற்றை யும் நோக்கும்போது ஆசிரியரின் உலகியல் அறி வும் சாத்திர அறிவும் புலனாகின்றன.

நூலறிவு

திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மூவர் பாடல் கள் முதலானவற்றுள், இவருக்குள்ள பயிற்சியை இந்நூலுள் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக, 'பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு' என்னும் குறள், மூர்த்தி நாயனாரை அறிமுகப்படுத்தும்போது, 'எப் பற்றினையும் அறுத்து ஏறுகைத் தேறுவார் தாள், மெய்ப்பற்றெனப் பற்றிவிடாத விருப் பின் மிக்கார்' என்ற வரிகளில் எதிரொலிப் பதைப் பார்க்கிறோம். 'அறநெறி முதற்றே

அரசின் கொற்றம் 'என்ற புறப்பாட்டின் வரியை உளத்தில் கொண்டு 'அரசியல் நெறியின் வந்த அறநெறி வழாமற் காத்து' என்று மெய்ப்பொருள் நாயனார் வரலாற்றில் பாடியுள்ளார். சண்டேசுர நாயனார் வரலாற்றில் திருச்சேய்ஞலூர் அந்தணர் ஒழுக்கத்தை, 'செம்மை வெண்ணீற் றொருமையினார், இரண்டு பிறப்பின் சிறப்பினார்' என்று தொடங்கும் எண்ணலங்காரம் அமைந்த பாடலில் அழகுறக் காட்டுகிறார். இது 'ஒன்று புரிகொள்கை இருபிறப்பாளர்' என்று தொடங்கும் சிலப்பதிகார வரிகளை நினைவில் கொண்டு எழுதியதாகக் கொள்ளலாம்.

'அசைவில் செழுந்தமிழ் வழக்கே அயல் வழக்கின் துறைவெல்ல 'அவதரித்த ஞானசம்பந்தரிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட சேக்கிழார், அவர் சொற்களைத் தம்பாடலில் பொன்னே போல் பொதிந்து மேலும் மெருகூட்டித் தந்திருக்கிறார். 'மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை வரி வளைக்கை மடமானி' என்ற தொடரை, 'மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் தெய்வம் வளவர் திருக்குலக் கொழுந்து வரிவளைக்கை மடமானி' என்று மங்கையர்க்கரசியாரிடம் தான் கொண்டுள்ள பக்தியைப் பெருமதிப்பைத் தனக்கே உரிய காவிய நயத்துடன் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

சேக்கிழாரும் காளிதாசரும்

சேக்கிழார் காலச் சூழ்நிலையை யொட்டிக் காணும்போது அவர் வடமொழிக் காப்பியங்களையும் பயின்றிருக்கக் கூடும் என்று எண்ண இடமுண்டு. கன்னியாம் சங்கிலியாரைச் சுந்தரர் கண்ட நிலையில் 'கோவா முத்தும் சுரும்பேறாக் கொழுமென் முகையும் அனையாரை' என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார். துஷ்யந்தன், சகுந்தலை என்னும் கன்னியைச் சந்தித்த போது 'இவள் துளைக்கப் படாத ரத்தினமோ முகரப்படாத மலரோ' என்று கருதுவதாகக் காளிதாசன் வருணிக்கின்றான். திருவொற்றியூர்க்கோயில் கோபுரத்தை 'வானை அளக்கும் கோபுரம்' என்று சேக்கிழார் கூறும்போது காளிதாசன் 'இமயமலை உலகளக்கும் கோலை ஒக்கும்' என்ற கூற்று நினைவுக்கு வருகிறது. காளிதாசனும் ஒரு சிவபக்தன் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்கும்போது, அவன் காவியங்களைச் சேக்கிழார் பயின்றிருப்பாரோ என்ற எண்ணம் எழுகிறது.

நாடும் புலமையும்

சேக்கிழார் 'சான்றோருடைத்தான தொண்டை நாட்'டில் தோன்றியவர். பொய்யடிமை யில்லாத புலவரைப் போற்றியவர். திருவொற்றியூர் மண்டபங்கள், இடைவிடாமல் ஓதப்படுகின்ற திருப்பதிகங்களின் இசைப் பாட்டுக்களை உடையன என்றும், காஞ்சியில் அரசு புரிந்த ஐயடிகள் காடவர்கோன், வடமொழி தென்மொழி முதலாகிய கலைஞானங்களில் வல்லவர் என்றும், சேக்கிழார் சொல்வதனின்றும் வடமொழிவாணர்களும் முத்தமிழ்ப் புலவர்களும் மலிந்த நாடு தொண்டை நன்னாடு என்றும் அவர் தம் காலத்துக் கவிஞர்களோடு அளவளாவித் தம் புலமையைப் பெருக்கிக் கொண்டார் என்றும் கருத இடமுண்டு.

ஆக, சேக்கிழாரின் பழுத்த தமிழ்ப் புலமைக்கு மம்மடர் கூறியுள்ள மூன்று காரணங்களும் பொருந்துவன என்பதைக் கண்டோம்.

ஆண்டவன் அருள்

'அடியார் பெருமையும் அருமையும் நாளும் அறியும் அம்பலவாணர், அவர் வரலாறு விரித்துரை செய்பவர் ஆர்' எனத் திருவுள்ளத்தே கருதி, அறுபத்துமூவர் சிவனடி பார்கள் ஒன்பது தொகையடியார்கள் ஆகியவரின் அன்பு அவ்வளவையும், தம் திருவருட் கண்ணால் சேக்கிழார் காணும்படி உணர்த்தி,'உலகெலாம்' என்று அடி எடுத்துக்கொடுக்க, அருண்மொழித் தேவரால் கவிநலம் மிக்கதோர் பெருங்காப்பியமாகப் பாடப்பெற்றது, திருத்தொண்டர் புராணம் ஆகும்.

நூல் நிலை

அநபாய சோழர், அடியவரின் அந்தத் 'தூய கதை அடைவுபடச் சொல்வீர்' எனவும், சேக்கிழார் தில்லைவாழ் அந்தணர் முதல் திருநீலகண்டத்து யாழ்ப்பாணர் ஈறாக உள்ள அடியார் வரலாற்றைத் திருத்தொண்டத் தொகையிலும், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிலும் கூறப்பட்ட தொடர்ச்சியை விரித்துரைத்தார். விரிவுரையைக் கேட்ட வேந்தன் 'ஒப்பரிய பொருள் தெரிந்து விளங்கித் தோன்ற, உவகை உடைத்தாய கதை கற்க, நிற்க, தப்பில் பெருங்காவியமாக விரித்துச் செய்து தருவீர்' என்று வேண்ட, சேக்கிழார் 'செந்தமிழ்த் தொடையால் விளங்கிய திருவிருத்தம் நிருத்தனார் தந்த சொல் முதலா வெடுத்தனர் தாணு வான புராணநூல்'. நூலை முடித்து அதற்குத் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்று பெயர் சூட்டினார்.

அரசன் பெருங்காவியமாக விரித்துச் செய்து தரும்படிக்கேட்க, புலவர் திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தந்தார் என்பது முரணாகத் தோன்றலாம். வடமொழி இலக்கியத்தில் புராணம் நண்பனைப்போல் அறிவுரை வழங்கும் என்றும், காவியம் மனைவி போல் கனிவு மொழியால் அறிவுரை வழங்கும் என்றும் வேறுபடுத்திக் காண்பர். உள்ளுறை பொருள் ஒன்றாயினும் அதை வெளியிடும் முறை பற்றியே இவ்வேறுபாடு.

பாகவத புராணம், ஸ்காந்த புராணம் போன்றவை, அடியார் ஆண்டவன் பெருமையை விரித்துரைப்பன. அதுபோல் திருத்தொண்டர் புராணமும் எழுபத்திரண்டு அடியார்கள் (63 தனியடியார்களும், 9 தொகை அடியார்களும்) பெருமையைப் பேசுவன. தொண்டர்களின் அன்பின் திறன், எந்த அளவுக்குப் பேசப்படுகிறதோ அந்த அளவிற்குப் புராணராகிய சிவபெருமான் அருட்டிறமும் பேசப்படுவதால், மாளவிகை அக்னிமித்திரர் ஆகிய நாயகி நாயகர் இருவருடைய பெயரையும் சேர்த்து 'மாளவிகாக்கினிமித்ரம்' என்று கூறும் வண்ணம், திருத்தொண்டர், புராணம் என்ற இருவரின் பெருமையைப் பேசும் இந்நூலுக்குத் 'திருத்தொண்டர்புராணம்' என்ற பெயர் பொருந்துவதாகுமோ என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டுகிறேன்.

—(தொடரும்)

குமரகோட்டச் சிறப்பு

'சித்தாந்தக் கலைச்செல்வர்'
திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார், B.A.,L.T., காஞ்சிபுரம்.

காஞ்சிமா நகர் சைவம் வைணவம் சாக்தம் ஜைனம் என்னும் பல சமயத்தருக்கும் நிலைக்களமானது; தமிழ், வடமொழி என்னும் இருமொழியினும் ஏற்றம் உடையது. இந் நகரில் பல திருக்கோயில்கள் இருப்பினும், அவை யாவற்றினும் உயர்ந்து இறைவன் சோமாஸ்கந்த வடிவமாக எழுந்தருளியிருக்கும் நிலையை நமக்கு உணர்த்தி நிற்கும் திருஏகாம்பரம், காமக்கோட்டம், குமரக்கோட்டம் என்னும் மூன்று தலங்கள் முதன்மையுடையவை ஆகும். இவற்றுள் திருக்குமரக்கோட்டம் ஏனை இரண்டற்கும் இடையில் உள்ளதாய், சத்து சித்து ஆனந்தம் என்னும் பரம்பொருளின் தன்மைகளுள் ,மற்ற இரு நிலைகளினும் உடனாகி நிற்கும் ஆனந்த வடிவாய், பிரமனைக் குட்டிச் சிறைப்படுத்தியதும், பிரணவத்தின் பொருளைச் சிவபிரானுக்கு மறையின் உணர்த்தி மகிழ்வித்ததும் ஆகிய குருமூர்த்தமாய் எழுந்தருளியுள்ள தலமாகும். இறைவன் உமை ஸ்கந்தர் என்னும் திருவுருவங்களோடு உடன் இருக்கும் வடிவமே (ஸ உமா ஸ்கந்தர்) சோமாஸ்கந்தர் வடிவம் எனப்படும்.

திருக்குமரக் கோட்டம், குமாரக் கடவுளைப் பூசித்து வந்த கச்சியப்ப சிவாசாரியர் வாயிலாகக் கந்தபுராணம் என்னும் பாரகாப்பியத்தைத் தோற்றுவித்து அதனை அரங்கேற்றிய இடமாகவும் உள்ளது. முருகப்பெருமானைப் பற்றிய திருவருட் பாக்களுள் முதன்மையாக உள்ளது திருமுருகாற்றுப்படை ஆகும். அதில் ஆறு பகுதிகள் உள்ளன: அவை திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர் என வழங்கிவரும் திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருஏரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை என்பவை ஆகும். கந்தபுராணம் இந்தக் கருத்தை உடன்பட்டு முருகப்பெருமானுக்கு ஆறு திருப்பதிகளுக்கு உரிமை வழங்கி ஆறு தோத்திரங்களைத் தனித்தனி செய்துள்ளது. அவற்றின் பின் திருக்குமரகோட்டம் பற்றியும்.

> ஈறுசேர் பொழுதிலும் இறுதி யின்றியே
> மாறிலா திருந்திடும் வளங்கொள்
> காஞ்சியில்
> கூறுசீர் புனம்தரு குமரகோட் டம்வாழ்
> ஆறுமா'முகப்பிரான் அடிகள் போற்றுவாம்

என்னும் ஒரு பாட்டு குமரக்கோட்டத்திற்கு வந்துள்ளது. அன்றியும் ,திருமுருகாற்றுப்படையைப் பொருள் உணர்ந்து பாராயணஞ் செய்வார்க்கு அதன்பொருள் பின்வருமாறு அமைகிறது.

முருகன் எழுந்தருளியுள்ள இடங்கள் மதுரைக்கு மேற்கே உள்ள திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருஏரகம், உலகத்தில் உள்ள குன்றுகள் ஊர்தோறும் எடுக்கும் விழாக்கள், காடு கா ஆற்றிடைக்குறை முதலிய பல பொலிவினை உடைய இடங்கள், இவ்விடங்களில் எங்கு அவனை எதிர்ப்பட நேரினும்' அவனை யான் கூறும்வகையிலும் வேறு நீ தெரிந்து கொண்டுள்ளவகையிலும் ஏத்தித்தனக்கு உவமை இல்லாதவன் என்பதை இறுதியில் சொல்லி, நீ விரும்பும் பொருளைக் கூறாதபோதே, அப்பெருமான் தன் பெருவடிவைக் காட்டாது அடக்கித் தனக்கே உரிய பழைய தெய்வமணம் கமழும் குழவிப் பருவத்தைக் காட்டி எழுந்தருளி உலகில் நின் ஒப்பார் இல்லை என்னும்படி தன் திருவருட் பரிசிலை வழங்குவான்; அவன் பழங்கள் முதிர்ந்த சோலைகளையுடைய மலைக்கு உரிமை பூண்டவனாக இருப்பவன் என்ற பொருளைத் தருகிறது. இப் பொருளைக்கச்சியப்ப சிவாச்சாரியர் குமரக்கோட்டச் சிறப்பாகக் கூறுகிறார்.

> ''மேவரும் கூடல் மேலை
> வெற்பினில், அலைவாய் தன்னில்,
> ஆவினன் குடியில், நல்ஏ
> ரகம்தனில் ,தணிகை, ஆதிப்
> பூவுல குள்ள வெற்பில்,
> பொற்புறும் ஏனை வைப்பில்,
> கோவில்கொண் டருளி வைகும்
> குமரகோட் டத்து மேயோன்''

என்பது அப்பாட்டு. இதன்கண் குமரகோட்டத்தை மூல இடமாகக் குறிப்பிட்டுத் திருமுருகாற்றுப்படையிற் சுட்டிய இடங்களை அவன் எழுந்தருளும் இடங்களாகக் குறிப்பிடுதல் சிந்தித்தற்குரியது.

முருகன் பெருமை .தென்மொழி, வடமொழி என்னும் இரு மொழிகளிலும் இருத்தலின் ஒரு மொழியில் உள்ள ஓரிரண்டு நூல்களே படித்துள்ளவர்க்கு அவன் பெருமையைவேறிடங்களில் உள்ளபடி எடுத்துக் கூறும்போது மருட்கை உண்டாவது இயல்பே என்பதைத் திருவனந்தபுரத்தில் 1960ல் வெளியிட்ட குஹா

வதார ரஹஸ்யம் என்னும் உயர்ந்த நூலிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

தமிழ்மொழியில் பரிபாடல் என்னும் நூலில் கடுவன் இள எயினனார் என்னும் அருட் புலவர் ,''பாயிரும் பனிக்கடல்'' எனத் தொடங்கும் ஐந்தாம் பாடல் இறுதியில் முருகனை வேண்டிக் கொள்ளும் வேண்டுகோள் யாவரும் அறிந்து போற்றுதற்கு உரியது.

''நின்குணம் எதிர்கொண்டோர் அறங்
கொண்டோர் அல்லதை
மன்குணம் உடையோர் மாதவர் வணங்கி
யோர் அல்லதை
செறுதீ நெஞ்சத்துச் சினம்நீடி னோரும்
சேரா அறத்துச் சீர்இ லோரும்
அழிதவப் படிவத்(து) அயரி யோரும்
மறுபிறப்(பு) இல்லெனும் மடவோரும்
சேரார்
நின்னிழல்; அன்னோர் அல்லது இன்னோர்
சேர்வார் ஆதலின் யாஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல
நின்பால்;
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதா ரோயே''

என்பது அவ் வடிகள்.

கடம்பினது தழைத்த தாரை அணிந்த முருகப்பெருமானே! நின்தாள் நிழல்ல அடைவோர் நினது அருட்குணத்தை ஏற்றுக் கொண்டோராகிய அறங்கொண்டோரும்; வீடுபெறும் நிலைத்த குணம் உடையோராகிய மாதவர்களால் வணங்கப் பட்டவருமே. மற்று உயிர்களை வதைக்கும் தீய நெஞ்சத்தில் சினத்தை உடையோரும் அறத்தின்கண் சேராத புகழ் இல்லாதவரும், கூடாவொழுக்கத்தால் அழிந்த தவ விரதத்தை உடையோரும், இப்பிறப்பின் நுகர்ச்சியே உள்ளது மறுபிறப்பு இல்லை என்னும் அறிவிலாதாரும் சேரமாட்டார்கள். ஆதலால் என்போல்வார் நின்னிடத்துக் குறையிரந்து வேண்டுவன நுகர்ச்சிப் பொருள்களும் அவற்றை எய்துவிக்கும் பொன் நாணயங்களும் அவ்விரண்டானும் வரும் நல்ல நுகர்ச்சியையுடைய உலக வாழ்வும் அல்ல. எமக்கு வீடு பயக்கும் நின் திருவருளும் அதனை எய்துவிப்ப தாய் யாம் நின்னிடத்து வைக்கும் இடையறாப் பேரன்பும் அவ்விரண்டானும் வரும் அறம் எனப்படும் நின்தாள் நிழலில் புகுந்து ஒன்றி நிற்கும் வீடுபேறும் ஆகிய மூன்றுமே என்பது இவ்வடிகளின் சிறந்த பொருளாகும். இதுவே முடிந்த முடிபு என்பதை,

''துசா மணியும் துகிலும் புனைவாள்
நேசா, முருகா, நினதன் பருளால்
ஆசா நிகளம் துகளா யினபின்
பேசா அநுபூ திபிறந் ததுவே''

என்னும் கந்தர் அனுபூதி பற்றியும் உணர்கின்றோம்.

தூய்மையான முத்து மாலையினையும் துகிலையும் புனைவாளாகிய வள்ளியம்மையை அன்புநெறியால் மணந்த முருகா! நின்னிடத்து யாம்செய்யும்அன்பும், அதனால்நீஎம்மிடத்திற் செய்யும் திருவருளும் என்பனவற்றால் உலக ஆசை எனப்படும் விலங்கு நீங்கியபின் முதற் பொருளைத் தலைக்கூடி அதுவேயாய் நிற்கும் பேச்சைக் கடந்த அநுபூதி நிலை எனக்கு விளைந்தது என்பது இப்பாட்டின் பொருள்.

''முருகோட்டந் தரப்பாயும் மும்மதமும்
ஊற்றெடுப்ப, முரிவிற் கோட்டும்
ஒருகோட்டு மழகளிற்றை இருகோட்டு
முதுகளிறா உலவக் காட்டி,
பருகோட்ட நறைவேட்டுப் பைங்கோட்டுத்
தினைப்புனத்துப் பரண்மேற் கொண்டு,
குருகோட்டும் பெடைமணந்த குமரகோட்
டத்தடிகள்குலத்தாள்போற்றி
—கந்தபுராணம்

இயற்கையழகும், முருகனும்

செம்பொன்னை உருக்கி வார்த்தாலெனக் காட்சியளிக்கும் அந்திவான் செக்கரழகும், கொண்டல் கொண்டலாக ஓடும் புயலின் அழகும், அது பொழியும் மழையின் அழகும், அத் தண்புனல் மணற் கற்களை அரித்தோடும் அருவியின் அழகும், பச்சைப் பசேலெனப் பெருங்காட்சியளிக்கும் பொழில்களின் அழகும், அவைகளில் பச்சைப் பாம்பெனப் பின்னிக்கிடக்கும் பசுங்கொடிகளின் அழகும், அவைகளினின்றும் அரும்பியுள்ள நகைமலரின் அழகும் மக்கள் உள்ளத்துள்ள இன்ப ஊற்றைத் திருப்பன அல்லவோ? மயிலாடும் அழகும், மான் நடக்கும் அழகும், நந்தூரும் அழகும் புலவருக்கு விருந்தல்லவோ?

பண்டைத் தமிழ் மக்கள், இயற்கைவழி வாழ்வு செலுத்தி, அதற்கு அடிப்படையாயுள்ள அழகுண்மை கண்டு, அவ்வழகால் இயற்கை அழகு பெறுவது நோக்கி, அவ்வியற்கையை வழிபட்டு, முழு முதற்பொருட்டு அழகு என்னும் பொருள்பட முருகன் என்னும் பெயரணிந்தார்கள். அவர்கள் இயற்கை வாயிலாக முருகைக் கண்டு நுகர்ந்த இன்பத்தை அகநானூறு, கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்கோவையார் முதலிய நூல்களில் காணலாம். அவ்வின்ப ஊற்றைத் திறக்கவல்ல அழகு இயற்கை வாயிலாகக் காணக் கிடக்கிறது. இயற்கையில் உள்ளத்தைப் பதித்து, அதனோடு ஒன்றி வாழ்ந்துவரின், இயற்கைப் பேரழகு-முருகு-புலனாகும்.

—திரு.வி.க

(8-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி).

தான் அதுவாய்-(கலப்பினால்) அதுவேதான் ஆகி,

அன்று ஆனான்-அதுவன்றி வேறுபொருளும் ஆகும் இயல்புடைய முதல்வன்,

கண்டது ஒரு மந்திரத்தால்-தம்மால் அறியப் பட்ட ஒரு மந்திரத்தினால்,

நின்று அங்கு உளது ஆமால்-சிவலிங்கத்தின் கண் நிலைபெற்று விளங்கித் தோன்றியும், (மந்திர சாந் நித்தியம் இல்லாதவழி விளங் காது நின்றும்),

அது-அச் சிவலிங்க வடிவமே

தானாய்-இறைவனாக,

காணும் தவர்க்கு- காணப்பெறும் தவமுடைய வர்களுக்கு,

அது தானாய்த் தோன்றானோ-அவ்வடிவமே தானேயாய்த் தோன்றமாட் டானோ? தோன்றுவான்.

குறிப்புரை :

விறகில் நெருப்பானது கடையும்போது வேறாக உண்டாகியும், கடையாதபோது வேறாக உண்டாகாமலும் நிற்பதுபோல, காணப்பட்ட சிவலிங்கத்தின்கண் கலப்பினால் அதுவே தானாயும், அதுவன்றி வேறுமாயும் விளங்கவல்ல இயல்புடைய முதல்வன், தம் மால் அறியப்பட்ட ஒரு மந்திரத்தால் சிவ லிங்கத்தி கண் நிலைபெற்று விளங்கித் தோன் றியும், மந்திர சாந்நித்தியம் இல்லாதவழி விளங்காமல் நின்றும், அச் சிவலிங்க வடிவமே இறைவனாகக் காணப்பெறும் தவமுடையவர் களுக்கு அவ்வடிவமே தானேயாகத் தோன்றி விளங்குவன். விறகில் விளங்கியும் விளங்காம லும் நெருப்பு நிற்றல்போல, இறைவனும் சிவலிங்கத்தில் அது தானாய்க் காணும் தவ முடையவர்களுக்குத் தோன்றியும், அது தானாய்க் காணாதவர்க்குத் தோன்றாமலும் நிற்பன். காட்டம்-விறகு. அங்கி-அக்கினி, நெருப்பு. உண்டல் உளதாதல், விளங்குதல். கண்டஉரு-காணப்பட்ட சிவலிங்க வடிவம்.

''திருக்கோயில் உள்ளிருக்கும் திருமேனி தன்னைச் சிவன் எனவே கண்டவர்க்குச் சிவன் உறைவன் அங்கே'' என்றபடி, சிவலிங் கத்தை இறைவன் எனவே காண்பார்க்கு, அச் சிவலிங்கத்தில் விளங்கித் தோன்றுதலும், அங் ஙனம் காணாதவர்களுக்கு விளங்காமல் மறைந்து நிற்றலும், இறைவனின் இயல்பு ஆதலின் 'கண்ட உருத் தானதுவாய் அன்று ஆனான்'' என்றார்.

''தான் அதுவாய்'' என்னும் தொடரில், தான் என்பது இறைவனையும், அது என்னும் சொல் சிவலிங்கத் திருவுருவையும் குறித்து நின்றன.

12. நான்காம் அதிகரணம்

''இனி இவ்விடங்களில் வழிபடுக என்றது; நரம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தானதுவாய் வரும் புருடன் அவையாகாவாறு, ப் புருட னும் ஆகலான்''.

(வெண்பா)

அதுஇது என்றது அதுவல்லான்; கண்டார்க்கு
அதுஇது என்றதையும் அல்லான்; -பொதுவதனில்
அத்துவிதம் ஆதல் அகண்டமும் தைவமே;
அத்துவிதி அன்பில் தொழு.

பதவுரை :

கண்டார்க்கு-முதல்வனை எல்லாவற்றினும் காணப்பெற்ற ஞானிகளுக்கு,

அதுஇது என்றது அல்லான்-கண்அருக்கன்போல் அதுவும் இதுவும் என்ற பேதநிலைமையனும் அல்லன்;

அது என்றது அல்லான்-உடல் உயிர்போல் அதுவே என்று ஓதிய அபேத நிலைமையனும் அல்லன்;

அதுஇது என்றதையும் அல்லான்-குணகுணி போல் அதுவாகிய இது என்று ஓதப்பட்ட பேதாபேத நிலை மையனும் அல்லன்;

பொது அதனில் - அறிவொளிபோல் அம்மூன் றற்கும் பொதுமைத் தன்மை யன் ஆதலால்,

அத்துவிதமாதல்-அத்துவித நிலைமையன் ஆதலின்,

அகண்டமும் தைவமே-எல்லாப் பொருள்களும் அவனது வடிவமே. (ஆயினும்),

அத்துவிதி-அத்துவித சித்தாந்தத்தைப் பெற் றுடையவனே!

அன்பில்தொழு - அன்புவிளையும் இடத்துநீ வழிபடுக.

குறிப்புரை :

இறைவனை எங்கும்எல்லாவற்றினும் காணப் பெறுகின்ற ஞானிகளுக்கு, இறைவன் கண்அருக் கன்போலப் பேதநிலைமையனும் அல்லன்; உடல் உயிர்போல் அபேத நிலைமையனும் அல் லன்; குணகுணி போல் பேதாபேத நிலைமை யனும் அல்லன். அம் மூன்றற்கும் உரிய பொது மைத்தன்மையன். ஆதலான், எல்லாப் பொருள் களும் அவன் வடிவமே யாயினும், அவற்றில் உனக்கு அன்பு விளையும் இடத்தில் இறை வனை வழிபடுக என்பது, இப் பாடலின் திரண்ட கருத்து.

இவ் வெண்பாவில், அது இது என்னும் தொடர், அதுவும் இதுவும் எனவும்; அதுவே இது எனவும் ;அதுவாகிய இது எனவும் மூன்று வகையிற் பொருள்பட நின்றது.

அது இது-அதுவும் இதுவும்; பேதம், கண் அருக்கன்போல்; அதுஇது-அதுவே இது; பேதம், உடலுயிர்போல்; அதுஇது-அதுவாகிய இது; பேதாபேதம், குணகுணி, பொற்பணிபோல். பொது-இம்மூன்றிற்கும் பொதுவானது.அன்பில் தொழு-அன்பு விளையும் இடத்தில் தொழுக. அன்பு ஈண்டு ஆகுபெயர்.

(வெண்பா)

வினையால் அசத்து விளைதலால், ஞானம்
வினைதீரின் அன்றி விளையா ;-வினைதீர
ஞானத்தை நாடித் தொழவே அதுநிகழும்;
ஆனத்தால் அன்பில் தொழு.

பதவுரை :

வினையால்-பிராரத்த வினையினால்

அசத்து - விருப்பு வெறுப்புக்களும், அவற்றால் காணப்படும் மண்முதல் மாயை களும், அவைபற்றி நிகழும் விபரீத உணர்வும்,

விளைதலால்-(நீங்கிய வழியும் வந்துகூடி) மிகுவதனால்,

ஞானம்-அசத்தைக்கீழ்ப்படுத்தும்மெய்யுணர்வு,

வினைதீரின் அன்றி-பிராரத்தவினை நீங்கினால் அல்லாமல்,

விளையா-உண்டாகமாட்டாது. (ஆதலால்)

வினைதீர-பிராரத்த வினையின் வாசனை பற்று அறக் கழிவதற்கு,

ஞானத்தை-மெய்யுணர்வு உடையவர்களை,

நாடித் தொழவே-தேடிச் சென்றுவழிபடுதலால் தான்,

அது நிகழும்-(வினைநீங்கி) அந்த மெய்யுணர்வு மேம்பட்டுநிகழும்.

ஆனத்தால்-ஆதலால்,

அன்பில்தொழு-ஞானிகளை அன்பினால் வழிபடுக.

குறிப்புரை :

பிராரத்த வினையினால், விருப்பு வெறுப்புக்களும், அவற்றால் காணப்படும் மண்முதல் மாயை ஈறாகிய தத்துவங்களும், அவைபற்றி நிகழும் விபரீத உணர்வும் விளையும். ஆதலால் பிராரத்த வினை நீங்கினால் அல்லாமல், ஞானம் உண்டாக மாட்டாது. ஆதலால் பிராரத்த வினை நீங்குவதற்கு மெய்யுணர்வு உடைய ஞானிகளைத் தேடிச் சென்று வழிபடுக. அங்ஙனம் வழிபட்டால், பிராரத்த வினை நீங்கி ஞானம் உண்டாகும். சிவஞானிகளாகிய அடியார்களை வழிபடுதல்மூலம், நாம் வினைகள் நீங்கப்பெற்று ஞானத்தை அடையலாம் என்பது, இவ்வெண்பாவின் கருத்து.

வினை என்றது, இங்குப் பிராரத்த வினையைக் குறித்தது. அசத்து-விருப்புவெறுப்புக்கள், விபரீத உணர்வு. 'ஞானத்தை நாடித் தொழு' என்னும் தொடரில், ஞானம் என்பது சிவஞானிகளைக் குறித்து நின்றது. 'ஞானம் வினைதீரின் அன்றி விளையா' என்னும் தொடரில், விளையாது என்பதன் இறுதி தொக்கது. அது நிகழும்-ஞானம் உண்டாகும்.

(வெண்பா)

தன்னை அறிவித்துத் தான்தானாச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது;-முன்னவனே
தானே தானாச்செய்தும் தைவம்என்றும் தைவமே;
மானே தொழுகை வலி.

பதவுரை :

தன்னை அறிவித்து-உயிராகிய தனது இயல்பினை உணர்த்தி,

தான்-உயிராகிய தன்னை,

தானாச்செய்வானை-சிவமாகச்செய்த்குருவை,

பின்னை மறத்தல்-அதன்பிறகு மறந்துபோதல்,

பிழையலது-தீர்திறன் உடைய குற்றம் அன்று, மிகப் பெரிய குற்றமாகும்.

முன்னவனே-முதல்வனே,

தானே-உயிராகிய தன்னை,

தானாச் செய்தும்-சிவமாகச் செய்தாலும்,

தைவம்-முதல்வனது அடிமையாகிய உயிர்,

என்றும்-எக்காலத்தும்,

தைவமே-முதல்வனது அடிமையேயாகும். (ஆதலால்),

மானே-அப்பெரியோனையே,

தொழுகை-வழிபடுதலே,

வலி-உயிர்க்கு வலிமையாகும்.

குறிப்புரை:

உயிராகிய தனது இயல்பு இன்னது என்று உணர்த்தி, உயிராகிய தன்னைச் சிவமாகும்படி செய்த குருவை, அதன்பிறகு நன்றி மறந்து போதல் தீர்திறனுடைய குற்றம் அன்று, மிகப்பெரிய பாவமாகும். முதல்வனே உயிராகிய தன்னைச் சிவமாகச் செய்தாலும், முதல்வனது அடிமையாகிய உயிர், எக்

காலத்திலும், பெத்தம் முத்தி இரண்டிலும், முதல்வனது அடிமையேயாகும். ஆதலால் குருவை வழிபடுதல் உயிர்க்கு ஆக்கம் தரும் வலிமையாகும் என்பது, இப்பாடலின் கருத்து. 'தன்னை அறிவித்துத் தான் தானாய்ச் செய்தான்' என்றது குருவைக் குறித்தது. தன் தான் என்பன, உயிரைக் குறித்தன. தானாகச் செய்தல், தான் (சிவம்) ஆகும்படி செய்தல். பின்னே-பிறகு. 'பிழையலது' என்பது கழுவாய் இல்லாத மிகப்பெரிய பிழை என்னும் பொருளில் வந்தது. தைவம்-தேவனது உடைமை, உயிர். மான்-மகான். 'மானே தொழு'-மகானையே தொழுவாயாக. செய்தும்-செய்தாலும். வலிமை தருவதனை 'வலி' என்று உபசரித்தார். குருவைச் சிவமே என்று வழிபடுதல் உயிர்க்கு மிகவும் நலம் பயக்கும் என்பது கருத்து.

(வெண்பா)

சிவம்என்னும் அந்ததர! சிந்தைநேர் நோக்கப்
பவம்இன்றாம், கண்வாசகத்தில்–சிவம் உண்டாம்;
ஒன்றும் இரண்டும் மலத்தார்க்கு;
இங்குஒண்குருவால்
இன்று இந்நூல், மும்மை மலர்க்கு.

பதவுரை :

சிவம்என்னும்-சீவன் என்னும் நிலைநீங்கிச் சிவம் என்று ஓதப்படும்,

அந்ததர-வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தத்தை உடைய மாணவனே!

ஒன்றும் இரண்டும் மலர்த்தார்க்கு-ஒன்றும் இரண்டும் ஆகிய மலங்களை உடைய் விஞ்ஞான கலர்க்கும், பிரளயாகலர்க்கும்,

சிந்தைநேர் நோக்க-முறையே அறிவின்கண் நின்று அருட் பார்வையான் நோக்குதலானும்,

கண் வாசகத்தின்-தேவகுருவாய் முன்நின்று செய்யும் திருநோக்கம் பரிசம் வாக்கு எனப்படும் தீக்கையானும்,

பவம் இன்றுஆம்-பிறவிக்கு ஏதுவாகிய பசுத்துவம் இல்லை ஆகி நீங்கும்.

சிவம் உண்டாம்-சிவத்துவம் விளங்கும்.

மும்மை மலர்க்கு-அவரின் வேறாகிய மும்மலம் உடைய சகலர்களுக்கு,

இங்கு-இவ்வுலகத்தில்

ஒண்குருவாய்-அனுபவம் உடைய தேசிகரால்,

இன்று இந்நூல்-இக்காலத்தில் இச்சிவஞான போதநூல் (போதிக்கப்படும்).

குறிப்புரை :

உயிர்கள் விஞ்ஞானகலர், பிரயாளகலர், சகலர் என மூவகைப்படுவர். இவருள் ஆணவமலம் ஒன்றே உடையவர்கள் விஞ்ஞானகலர்; ஆணவம் கன்மம் என்னும் இரண்டு மலம் உடையவர்கள் பிரளயாகலர்; ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களை யுடையவர்கள் சகலர் எனப்படுவர்.

இறைவன் விஞ்ஞானகலர்க்கு அவர்தம் அறிவில் நின்று உணர்த்தி அருள்புரிவான். பிரளயாகலர்க்கு முக்கண் நாற்றோள் நீல கண்டம் முதலிய வடிவை உடையவனாய்த் தோன்றித் திருநோக்கம் பரிசம் வாக்கு எனப்படும் தீக்கைகளால் பாசங்களை நீக்கி அருள் புரிவான். மும்மலம் உடைய சகலர்களுக்கு மனித வடிவம் உடைய ஓர் ஆசாரியனை அதிட்டித்து நின்று, சாத்திர வாயிலாக உபதேசித்து அருள்புரிவான்.

அந்தம்-வேதாந்தம், அந்ததரம்-சித்தாந்தம். 'வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தம்' என்பது, உமாபதி சிவனார் அருளிய சிவப்பிரகாசம். என்னும்-எனப்படும். சிந்தை-அறிவு. சிந்தையின்கண் நேர்நோக்கல்-அருட்பார்வையால் நோக்குதல். நோக்க-நோக்குதலால். கண் வாசக தீட்சைகளைக் கூறவே, இனம் பற்றிப் பரிசதீக்கையும் உடன் கொள்ளப்படும். இந்நூல் அநுபவம் உடைய தேசிகனாலன்றி விளங்காது என்பார் 'ஒண்குருவால்' என்றார். 'போதிக்கப்படும்' என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது.

சிறப்புப் பாயிரம்

(நூல்மரபு–தனியன்)

எந்தை சனற்குமரன் ஏத்தித் தொழஇயல்பாய்
நந்தி அருள்செய்த ஞானநூல்-சிந்தைசெய்து
தான் உரைத்தான் மெய்கண்டான்;
தாரணியோர் தாம்உணர,
ஏதுதிருட் டாந்தத்தால் இன்று.

பதவுரை :

எந்தை-எங்கள் ஞானத் தந்தையாகிய

சனற்குமரன்-சனற்குமார முனிவர்

ஏத்தித் தொழ-துதித்து வணங்க,

நந்தி-திருநந்தி தேவர்

அருள்செய்த-(முன்பு) உபதேசித்தருளிய

ஞானநூல்-சிவஞானபோதம் என்னும் நூலை,

சிந்தை செய்து-சிந்தித்து உணர்ந்து,

தாரணியோர் தாம் உணர-உலகத்தில் உள்ள மக்களும் உணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டு,

ஏது திருட்டாந்தத்தால்-ஏது திருட்டாந்தம் என்னும் அளவை உறுப்புக்களுடன்,

மெய்கண்டான்-மெய்கண்டதேவர் என்னும் ஞானாசிரியர்,

இன்று-இக்காலத்தில்,

உரைத்தான்-நூல்வடிவமாகச் செய்து விளக்கியருளினார்.

குறிப்புரை :

சிவபெருமான் நந்திதேவருக்கும், நந்திதேவர் சனற்குமார முனிவருக்கும்; சனற்குமார முனிவர் சத்தியஞான தரிசினிகளுக்கும், சத்தியஞான தரிசினிகள் பரஞ்சோதிமுனிவர்க்கும், பரஞ்சோதிமுனிவர் மெய்கண்டதேவருக்கும், சிவஞானபோத நூலினை வழிவழியே உபதேசித்தருளினர். மெய்கண்டதேவர், அதனைப் பிரதிக்ஞை ஏது திருட்டாந்தம் என்னும் அளவை உறுப்புக்களுடன் தமிழில் நூல் வடிவமாக அருளிச் செய்தார் என்பது கருத்து.

ஞானநூல்-சிவஞானபோதம். சிந்தை செய்து-யான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்று சிந்தித்து; உலகமக்களுக்கு எவ்வாறு விளக்கலாம் என்று சிந்தனை செய்து. தாரணி-உலகம். ஏது-காரணம். திருட்டாந்தம்-உதாரணம், உவமை. இன்று-இக்காலத்தில், இக்கால நிலைக்கு ஏற்ப.

''போதம்மிகுத் தோர்தொகுத்த பேதை மைக்கே
பொருந்தினோர் இவர்க்கன்றிக் கதிப்பாற் செல்ல
ஏதுநெறி எனுமவர்கட்கு அறிய, முன்னாள்
இறைவன்அருள் நந்திதனக்கு இயம்ப, நந்தி
கோதில்அருட் சனற்குமா ரர்க்குக் கூறக்
குவலயத்தின் அவ்வழிஎம் குருநாதன் கொண்டு,
தீதகல எமக்களித்த ஞான நூலைத்
தேர்ந்துரைப்பன் சிவஞான சித்தி என்றே''

''தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி, அவர்கணத்துஒர் செல்வர், பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசனிகள், அடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள், பதியா வெண்ணை
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார், மாறா
விரவுபுகழ் அருள்நந்தி விறலார், செல்வத்
தாவில்அருள் மறைஞான சம்பந்தர், இவர்இச்
சந்தானத்து எமையாளும் தன்மை யோரே''

—சிவப்பிரகாசம்

எனவரும் சித்தாந்த சாத்திரச் செய்யுட்கள், இங்குச் சிந்தித்து உணரற்பாலன.

(சிவஞானபோதத் தெளிபொருட் பதவுரை முற்றிற்று)

எம்பெருமான் திருக்கருணை

அத்தா ! உன் அடியேனை அன்பால் ஆர்த்தாய் !
அருள்நோக்கில் தீர்த்தநீர் ஆட்டிக் கொண்டாய் !
எத்தனையும் அரியைநீ, எளியை ஆனாய் !
எனைஆண்டு கொண்டிரங்கி ஏன்று கொண்டாய் !
பித்தனேன் பேதையேன் பேயேன் நாயேன்,
பிழைத்தனகள் எத்தனையும் பொறுத்தாய் அன்றே !
இத்தனையும் எம்பரமோ ? ஐய ஐயோ !
எம்பெருமான் திருக்கருணை இருந்த வாறே !

—திருநாவுக்கரசர்.

குறுந்தொகை காட்டும் பெருந்தகை முருகன் *

"முதுபெரும் புலவர்" "சைவசித்தாந்த வித்தகர்"
"மகாமகோபாத்தியாயர்"
பண்டிதமணி திரு. மு. கதிரேசச் செட்டியார்

குறுந்தொகை:

குறுந்தொகை என்பது சங்க இலக்கியங்களாகிய தொகை நூல்கள் எட்டனுள் ஒன்று. இது 'நல்ல குறுந்தொகை' என்று பாராட்டப் பட்டுள்ளது. அகப் பொருள் நுதலிய தொகை நூல்களுள் அடியளவாற் பெற்ற பெயர் இது வாகும். நாலடிச்சிற்றெல்லையையும், எட்டடிப் பேரெல்லையையும் உடையது. அடியளவாற் குறுகியதன்றிப் பொருளளவாற்பெரியதென்றே கூறலாம். இதன்கண் மேற்கொண்ட அகத் துறைகளைத் தெளிவுபடுத்துங் குறிப்புக்கள் வியத்தகு முறையில் அமைந்துள்ளன. கூறப் படும் பொருள்கள் வரையறையும் தெளிவு முடையனவாய்ப் பயில்வார்க்குப் பெரிதும் இன்பஞ் செய்கின்றன.

பெருந்தேவனார்:

இதற்குப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியுள்ளார். அது முருகப் பெருமானைப் பற்றிய வாழ்த்தாக இந் நூன்முகத்தே திலகம்போல ஒளிர்கின்றது. அப் பாடல் வருமாறு:

''தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி யேய்க்கும் உடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேற்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே''

இப்பாடலின் தூய்மையை நன்காராய்ந்த யாப்பருங்கலக்காரிகை உரையாசிரியர், எல்லாக் குற்றமும் தீர்ந்த செய்யுட்கு மேற்கோளாக இதனை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

அறுவகை இயைபு:

இதன்கண் முருகப் பெருமானுடைய திருவடி, நிறம், ஒளி, ஆடை, வேல், சேவற்கொடி என்னும் இவை ஆறும் புனைந்துரைக்கப்பட்டன. முருகவேளை நினைக்கும்போதே தாமரை மலர் முன்னிற்பதும், அறுவகை வருணனையில் உள்ளஞ் சேறலும், புலவர் பெருமக்களுக்கு இயல்பாக நிகழத்தக்கன. நிவந்தோங்கு இமயத்துநீலப் பைஞ்சுனையாகிய சரவணப் பொய்கையில் பதுமப் பாயலில், அப்பெருமான் தோன்றிய உண்மையை நினைவுறுவார் உளக் கண்ணுக்குத் தாமரைமலர் எங்ஙனம் புலனாகாதிருத்தல் கூடும்? ''நம குமாராய'' என்னும் ஆறெழுத்தடக்கிய அருமறைக் கேள்வியும், ஆங்கம் மூவிரு முகனும் முறைநவின் றொழுகலும், மனங்கொள்ளுவார்க்கு அறுவகை இயைபு எவ்வாற்றாலும் அப் பெருமானுக்குப் பொருந்தியதென்று உயர்ந்த கவிகள் கருதுதல் இயல்பே. இதற்கேற்ப இக் கடவுள் வாழ்த்து ஆறடிகளால் ஆக்கப்பட்டிருப்பதும் ஈண்டு உணர்ந்து இன்புறத்தக்கது.

திருவடி:

இனி, முதலில் அப்பெருமானுடைய சிவந்த திருவடியே புனைந்துரைக்கப் படுகின்றது. கடவுளரைப் பாடுங்கால் அன்னார்

* அண்மையில் தமிழக அரசினால் நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடிச் சிறப்பித்துப் போற்றப் பெற்ற 'முதுபெரும் புலவர்' - 'சைவசித்தாந்த வித்தகர்' - 'மகோமகோபாத்தியாயர்' – 'பண்டிதமணி' திரு. மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள், தென்சொற் கடல் கடந்து, வடசொற்கடற்கு எல்லை தேர்ந்தவர். சுவைமிகச் சொற்பொழிவாற்றும் திறனிலும், அழகுற மொழிபெயர்க்கும் திறனிலும், இனிய உரைநடை வரையும் திறனிலும், கவிதைகளுக்கு நயவுரைகள் காணும் திறனிலும், அவர்கள் ஒப்புயர்வற்று விளங்கி வந்தார்கள். கவிதைகளுக்கு நயவுரைகள் காணும் அவர்தம் சிறப்பினை விளக்குதற்குரிய ஓர் இனிய சான்றாக, குறுந்தொகை மாநாட்டுத் தலைமையுரை (1940)யினின்று எடுத்து, இக்கட்டுரை இங்கு வெளியிடப்பெறுகின்றது.

நல்ல முறையிற் கவிதைகட்கு ***நயங்கள்*** நவில்தல் என்பதுதான்,
எல்ல வர்க்கும் இயலுவதன்று; இணையில் சான்றோர் ***கதிரேசர்***
வல்லர் அதனில்; இவர்போல்நுண் மதிதான் வாய்ந்தோர், பிறர்எவரும்
இல்லை எனும்சீர் எய்தினர்; பண் டிதமா மணி,எம் வித்தகரே! —ந.ரா. முருகவேள்.

திருவடி நினைவே கவிகளுக்கு முன்னிற்பதாகும். அதனாற் பெறும் பயன் நோக்கி அங்ஙனங் கூறல் மரபு. யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான் திருவடியும், யாவர்க்கும் கீழாம் அடியார் தலையும் ஒன்றுபடுவதே வேண்டப்படுவதாகும். இது கருதியே இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய வீட்டு நிலைக்குத் ''தாடலைபோல் அடங்கி நிற்றல்'' என்று சைவப்பெரியார் எடுத்துக் காட்டுவர். 'தாள் தலை' என்பன, ''தாடலை'' என்றாயவாறுபோல, இறைவன் நிலையில் உயிர்நிலை தோய்ந்து இரண்டற்ற நிலையாதலே ''வீடு'' என்பது புலனாம்.

இங்ஙனம் திருவடியை முதற்கண் தொடங்குதலும், அத் திருவடிக்கட் பொருண் முடிபு கோடலும் ஆகிய மரபு குறுந்தொகைக் கண் அன்றி, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு முதலியவற்றிலும் முறையே ''மாநிலம் சேவடியாக'' எனவும், ''ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ்'' எனவும், ''தாவில் தாள் நிழல் தவிர்ந்தன்றா லுலகே'' எனவும் கூறியமுறையான் உணரலாம்.

நிலக்கிழமை

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு இம்மூன்றும் முறையே குறுமை, இடைநிகர், நெடுமை ஆகிய அடியளவுபற்றித் தொகுக்கப்பட்டனவாம். இவற்றிற்கு முறையே பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் முருகன், திருமால், சிவபிரான் இவர்களைப்பற்றிக் கருதி யிருக்கலாம். பிரமனைக் கூறவேண்டிய பகுதியில் அப் பிரமனை மறைப்பொருள் வினவி அடக்கியருளிய ஆற்றல் முருகவேளுக்கு உள்ளதாலும், நிலக்கிழமை பற்றியும், இதற்கு முருகன் வாழ்த்துச் சிறந்ததென மேற்கொண்டார் போலும்.

ஐந்திணை ஒழுக்கம் :

இனி, நானிலத்து ஐந்திணை ஒழுக்கமும் இந்நூல் நுதலிய பொருளாதலின், அப்பொருளைக் கருக்கொண்டுள்ளது இப் பாடலென உணர்க. இங்ஙனம் நூல்நுதல் பொருளைத் தன்னகத் தடக்கி, முதற்பாடல் புலப்படுக்குமாற்றைத் திருக்கோவையாரில் ''திருவளர் தாமரை'' என்னும் முதற் செய்யுட்குப் பேராசிரியர் செய்த நல்லுரையானும் உணரலாம். இக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில் அக் கருப்பொருள் அமைந்த முறையைச் சற்று ஆராயத் தொடங்குவேன்.

குறிஞ்சி :

''தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி'' என்புழி மருத நிலத்துக் கருப் பொருள் ஆகிய தாமரையும், ''பவழத் தன்ன மேனி'' என்புழி நெய்தல் நிலத்துக் கருப்பொருள் ஆகிய பவழமும், ''குன்றியேய்க்கும் உடுக்கை'' என்புழி முல்லைக்கு உரியதாகக் கருதப்படும் குன்றிமணிக் கொடியும், ''குன்றின் நெஞ்சுபக எறிந்த'' என்றதனால் குறிஞ்சிக்கு உரிய மலையும் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பாலைக்கெனத் தனியே நில மின்மையானும், ''முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து, பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும் ''ஆதலானும், அம்முறையில் குறிப்பாக அந்நிலமும் புலப்படுத்தப்பட்டதென்னலாம். குன்றியையும் குன்றத்தையும் ஓரேயடியில் இயைய வைத்த குறிப்பும் இதனை வலியுறுத்துவதாகும். ஈண்டுக் குறிஞ்சியல்லா ஏனை நிலங்களைக் கருப்பொருள்களாலும், குறிஞ்சியை முதற் பொருளாலும் பெறவைத்தது, ''சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்'' என்றபடி, அந் நிலவுரிமை செவ்வேட்கு உள்ளது கருதியே.

முருகனின் அழகும் வீரமும்

முருகவேளின் இளமையும், அழகும், வீரமும், சிறப்பு முறையில் கவிகளின் உள்ளத்தைக் கவர்வனவாம். ''தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி'' என்பதனால் இளமைச் செவ்வி புலனாம். தாமரை இதழ்போன்ற மென்மையும், செம்மையும் ஈண்டு இளமையைப் புலப்படுப்பன. ''பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளி'' என்றதனால், திருமேனி நிறமும் அந் நிறத்தில் விளங்கும் பேரொளியும் அழகைப்புலப்படுத்தும். முருகனது ஒளியின் பெருமையை '' முன்னே வந்து எதிர்தோன்றும் முருகனோ பெருகொளியால்'' என்னும் பெரியார் மொழியானும் உணரலாம். ''குன்றின் நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேல்'' என்றதனால் வீரம் புலனாம். உலகம் கொடியவர்களால் துன்புறுங்கால் தம் வேற்படை கொண்டு பகையொழித்து இன்புறுத்தற்கு வீரம் இன்றி யமையாதது ஆதலின் காத்தற் றொழிலுக்கு உதவியாக வீரம் முதற்கண் அடுத்துக் கூறப்பட்டது.

அளியும் தெறலும் :

அளியும் தெறலும் அரசர்க்கு இன்றியமையாதனவாம். அந்நிலையில் தெய்வ அரசாகிய முருகவேட்குக் ''காப்ப'' என்றதனால் அளியும், ''குன்றின் நெஞ்சுபக எறிந்த'' என்றதனால் தெறலும் உள்ளன என ஆசிரியர் பெருந்தேவனார் புலப்படுத்துள்ளார். முருகவேளின் காவலிற்பட்டு உலகம் இன்பமயமான நாட்களை எய்துகின்றது என்னும் பொருள் தோன்ற, ''காப்ப, ஏம வைகல் எய்தின்றா லுலகே'' என இவ் வாழ்த்து முடிக்கப்பட்டது. இதனால் மக்களுக்கு உரிய அன்பின் ஐந்திணை ஒழுக்கம் இந்நூல் நுதலிய பொருளாகும் என்பது குறிப்பிற் புலப்படுத்தவாறாம்.

பேரின்பம் :

இவ்வாழ்த்துப் பாடலில் மருத நிலத்துக் கருப்பொருள் முதலிலும், குறிஞ்சிக் கருப்பொருள் ஈற்றிலும் அமைந்துள்ளன. இதனால் ''ஊடுதல் காமத்திற்கின்பம்; அதற்கின்பம், கூடி முயங்கப் பெறின்'' என்னும் முதுமொழிப்படி ஊடலும் கூடலும் முறையே நிகழும் இன்பவியல்பு புலப்படுத்தப்பட்டது என்பதும், போதரும். இங்ஙனம் இக் குறுந்தொகைக்கு அமைந்த கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல், நுண்பொருள் பலவற்றையும் தன்னகத்து அடக்கி, நுண்ணுணர்வினோர்க்கு நவில்தொறும் உணருந்தொறும் முருகன் திருவடி இன்பம் போன்ற பேரின்பத்தைப் பயத்தலால், இன்பவூற்றாகத் திகழ்வதாகும். **

"செந்தமிழ்த் தென்றல்"

திரு.வி. கலியாணசுந்தரனார்

ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L.

எல்லார்க்கும் பொதுமையராய் இலங்குதிரு வள்ளுவர்போல்,
சொல்லார்க்கும் தமிழ்ப்பெரியார் கலியாண சுந்தரனார்,
பல்லார்க்கும் உரியர்எனப், பலகட்சி களும்போற்ற,
நல்லார்க்குள் நல்லாராய், வாழ்ந்திருந்தார்! நவில்தல்என்னே! (1)

நிறைபெருஞ்சீர்ப் புலமைநலம் நிகரின்றிப் பெற்றுயர்ந்து,
செறிவுமிகத் தமிழ்வானில் சிறந்ததொரு திங்கள்எனக்,
கறையில்புகழ்க் கலியாண சுந்தரனார், பல்வேறு
துறைகளினில், மன்பதைநல் தொண்டுகள்தாம் செய்தொளிர்ந்தார்! (2)

மாற்றாரும் மதித்துவக்கும் மாட்சிமிகு பெருந்தகையார்!
காற்றோடு பெருமழையும் கலந்ததுபோல், விரிவுரைகள்
ஆற்றவல்ல அரியபெரு நாவலவர்! அளவின்றிந்
நூற்றாண்டில், தமிழ்க்கிவர்தாம் விளைத்தநலம் நுவலரிதால்! (3)

எழுத்தினிலும், பேச்சினிலும், இனியதொரு புதியநடை,
அழுத்தம்மிக, அழகுமிக, ஆற்றல்மிக, அருமைமிகப்,
பழுத்துயர்தம் பெரும்புலமைப் பயனாகப் படைத்தளித்துச்,
செழித்துயரத் தமிழ்நாட்டைச் செய்வித்தார், திரு.வி.க.! (4)

தொழிலாளர் பெருந்தலைவர், தூய்மைமிகு காந்தீய
வழியாளர், சமரசசன் மார்க்கநெறித் திருத்தொண்டர்!
எழிலாளும் பேச்சாளர், எழுத்தாளர், இதழாளர்,
முழுதாகத் தம்வாழ்வை மன்பதைக்கே முற்றுவித்தார்! (5)

'தென்னாடே திரு.விக., திரு.வி.க.வே தென்னாடு'
என்னும்உண்மை, மற்றுஅவர்தாம் இனிமைமிக வரைந்தளித்த,
பொன்அனதம் வரலாற்றுப் புத்தகத்தாற் புலனாகும்;
நன்மைமிகும் அதன்சிறப்பும் நலம்பலவும் அளப்பரிதால்! (6)

துணிவுடைய சீர்திருத்தப் புரட்சிநெறிப் பெருந்தலைவர்,
இணையில்தந்தை நற்பெரியார் ஈ.வே.ரா. அவர்கள்தாம்,
நணுகிநனி மிகப்பழகி நலஞ்சிறந்த நண்பர்,உயிர்த்
துணைவர்,எனக் கொண்டதிரு. வி.க.சீர் சொலற்கெளிதோ? (7)

தேசீய கவிஞர்உயர் பாரதியார், சிதம்பரனார்,
மாசில்அன்னை வசந்தையார், வா.வே.சு. ஐயர்,மற்றும்
ஆசிரியர் கதிரைவேற் பிள்ளை,அருட் குமரகுரு
தாசர்முதற் சான்றோர்கள், தகப்புகழ்வோர், திரு.வி.க.! (8)

எனைப்பலவாம் சூழல்களில், எத்துணையோ மக்களொடு,
நினைப்பதற்கும் அரியவகை நெருங்கிமிகப் பழகிநின்றும்,
முனைத்துமிக இறையுணர்வு முதிர்ந்தொளிரத், தம்வாழ்க்கை
அனைத்திலுமே கடைப்பிடித்த, அருளாளர் திரு.வி.க.! (9)

பொய்யில்திரு வள்ளுவர்தாம், பலசமயப் பொதுமையராம் :
மெய்எனினும், சிவநெறிக்கே மிகவுரியர் எனலும்ஒல்லும் ;
துய்யதமிழ்த் திருவாளர் கலியாண சுந்தரனார்,
வையமிசை வாழ்ந்தநலம், மற்றிதனை நன்குணர்த்தும்! (10)

தென்றமிழ்நாட் டுக்காந்தி, சிறந்தஇரா யப்பேட்டை
மன்பெருமா மறைமுனிவர், மணவழகர், தமிழ்த்தென்றல்,
நன்றுஎளிய சாதுநல்லார், 'நவசக்தி' ஆசிரியர்,
என்றெல்லாம் இலங்கிநின்றார், இனியநல்ல திரு.வி.க.! (11)

அறவாழி அந்தணனே! ஆயிரம்பல் லாயிரமாம்
திறவியநல் மேடைகண்ட செய்யதமிழ் நாவலனே!
துறவிஎன வாழ்ந்திருந்த தோன்றால்!நின் தூய்மைமிகு
நிறைபெருஞ்சீர் நலங்களெலாம் நினைந்துணர்ந்து நிகழ்த்தல்எங்ஙன்? (12)

அரியதிருக் குறள்விளக்கம், முருகன்அல்லது அழகுஎனும்நூல்,
பெரியபுரா ணப்பதிப்பு, பெண்பெருமை, இளமைவிருந்து,
உரியபுகழ்த் தமிழ்த்தென்றல், தமிழ்ச்சோலை, உள்ளொளியும்,
வருமனித வாழ்க்கையும்போல், நூல்வரைவோர் இனிஎவரோ? (13)

அரைசியலே இந்நாளில் ஆற்றல்மிக வளர்ந்துவரும்
விரைசுமிக என்றாலும், மிகஅதன்கண் அறிவாற்றல்,
பரசும்உயர் அநுபவம்,நற் பண்பாடு,என் றிவற்றில்எலாம்
உரைசெயின்,நம் திரு.வி.க. ஒப்ப,இனி உளர்யாரோ? (14)

ஏதிலர்க்கும் நலம்புரியும் இரக்கம்மிக்கார்! யாவர்க்கும்
ஊதியமாம் பெருந்தகையார்! ஒப்புரவிற்கு ஒல்காதார்!
தீதில்புகழ்த் திரு வி.க. சிறந்துயர்ந்த பண்பனைத்தும்,
ஓதுதற்கிங் கெளிதேயோ? உயர்ந்தஅவர் புகழ்வாழ்க! (15)

அறங்கரையும் நாவினராம் அந்தண்மைப் பெருஞ்சான்றோர்!
சிறந்துயர்ந்த பேரறிஞர்! சிவநெறிநற் றிருவாளர்!
மறந்தெனினும் தமக்கெனத்தாம் வாழாத பிறர்க்குரியார்!
நிறைந்துயர்சீர்த் திரு.வி.க. நிகராவார் இனிஎவரோ? (16)

* * * *

பழநி அருள்மிகு தண்டாயுதபாணிசுவாமி திருக்கோயிலில், கேரள ஆளுநர் மேதகு ஜோதிவெங்கடாசலம் அம்மையார் அவர்கள் தம் உபயமாகக் கட்டுவித்த சிறுகுடில், திருக்கோயி லின் சார்பில் கட்டப்பெற்ற 'வடிவேல் அகம்' என்னும் விடுதி, வழிபடுவோர் ஓய்வுக் கூடம் ஆகியவற்றை, கேரள ஆளுநர் மேதகு ஜோதிவெங்கடாசலம் அம்மையார் அவர்கள் தலைமை யில், நமது அறநிலைய அமைச்சர் மாண்புமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்கள், 9.7.82 அன்று திறந்து வைத்தார்கள்.

நமது மாண்புமிகு அறநிலைய அமைச்சர் அவர்களால் அன்றைய தினத்திலேயே, அருள்மிகு பழநி ஆண்டவர் மகளிர் கலைக் கல்லூரி மாணவியர் உணவு விடுதிக் கட்டிடம்-ஊழியர் குடியிருப்புக் கட்டிடங்கள் – 'கதிர்வேல்அகம்' - ஓய்வு விடுதிக் கட்டிடங்கள் - ஆகியவற்றிற்கு அடிக்கற்கள் நாட்டப் பெற்றன. இவ்விழாவில், பழநி தண்டாயுதபாணிசுவாமி திருக்கோயிலின் அறங்காவலர் குழுத்தலைவர் திருமதி டாக்டர் இராதாதியாகராஜன், எம்.ஏ.,பிஎச்.டி., அவர்களும், பிற பெரு மக்களும் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தார்கள்.

பழநி அருள்மிகு தண்டாயுதபாணிசுவாமி திருக்கோயிலுக்கு வருகைதந்த கேரள ஆளுநர் மேதகு ஜோதிவெங்கடாசலம் அம்மையார் அவர்கள் தலைமையில், பல்வேறு கட்டிடங்களின் திறப்பு விழா, மற்றும் பல்வேறு புதிய கட்டிடங்களுக்குரிய அடிக்கல்நாட்டு விழா நிகழ்ந்தபோது, அறநிலைய அமைச்சர் மாண்புமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்கள், சிறப்புரை நிகழ்த்துதல்.

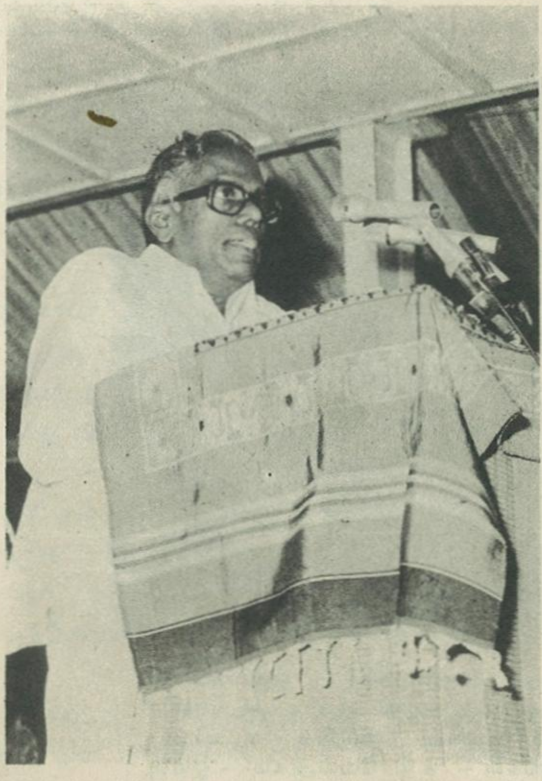

வெளியிடுபவர் : ஆணையர், தமிழ்நாடு அரசு இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை, சென்னை-600 034.
ஆசிரியர் : ந. ரா. முருகவேள், எம்.ஏ.,எம்.ஓ,எல்.
அச்சிடுவோர் : தமிழரசு அச்சகம், அரசினர் தோட்டம், சென்னை-600 002.